

کِتَابِ اَوَّلِ سَمُوئِيلَ

إِلْقَانَهُ وَتَوَلَّدَ سَمُوئِيلَ

۱ دَ امزُو زمان یگ آدم که از
رامه‌تایم-صُوفِیم بُود، دَ کوهستونِ اِفرایم
زندگی مُوکد؛ اُو اِلْقَانَهُ نام دَشت و باچه یروحام،
نوسه اِلیهو، کوسه توحُو و اولاده صُوف بُود از
طایفه اِفرایم. ۲ اُو دُو خاتُو دَشت که نام یگ
شی حَنَا و نام دِیگه شی فِیننه بُود. فِیننه اولاد
دَشت، لیکن حَنَا بی اولاد بُود.

۳ اُمُو آدم هر سال بَلدَه عِبادت کدو و قُرَبانی
تقدیم کدو دَ خُداوندِ لشکرها از شارِ خود خُو دَ
شیلوه مورفت؛ دَ اُونجی دُو باچه عیلی حُفنی و
فینحاس از طرفِ خُداوند پیشوایو بُود. ۴ وختی
روزِ قُرَبانی میرسید و اِلْقَانَهُ قُرَبانی تقدیم مُوکد،

اَو دَ خاتُونِ خُو فِئَنَه و پَگِ باچَه‌ها و دُخترُونِ خُو
 دَ هَر کُدَم شِی یِگِ تَقسِیمِ مِیدَد؛ ^۵ لیکِن دَ حَنّا
 یِگِ تَقسِیمِ اِضافَه مِیدَد، چِراکِه حَنّا رَه دُوست
 دَشت، باوِجُودِ کِه خُداوند رَحِمِ اَزو رَه بَستَه کُدَد.
^۶ اَمبَاقِ حَنّا اَو رَه غَدَر طَعنَه مِیدَد و قار شِی
 رَه بالَه مِیُورَد، چِراکِه خُداوند رَحِمِ حَنّا رَه بَستَه
 کُدَد. ^۷ فِئَنَه هَر سالِ اَمی رَقَمِ مُوکَد؛ هَر وختِیکِه
 حَنّا دَ خانِه خُدا مِیمَد، فِئَنَه اَو رَه طَعنَه مِیدَد و
 اَو چِخرا مُوکَد و هِیچِ چِیز نَمُوخُورَد. ^۸ و شُوی
 شِی اِلقانَه دَزُو مُوگُفت: ”حَنّا، چِرا چِخرا مُونی
 و چِیز نَمُوخُوری؟ چِرا دِلِ تُو غَمگی اَسْتَه؟ اِیا
 ما بَلدَه تُو از دَه باچَه کَدَه بَهِتَر نِیَسْتُم؟“
^۹ زَمانی کِه اونا دَ شِیلُوه بُوَد بَعدِ از خُورَدو
 و وُچی کَدو حَنّا بالَه شُدَه بَلدَه دُعا رَفت، و
 عِیلی پِیشوا دَ چوکِی خُو دَ پِیشِ چوکاتِ درگِه
 خانِه خُداوند شِشْتُد. ^{۱۰} اَو از سوزِ دِلِ دَ پِیشِ
 خُداوند دُعا کَدَه زار زار چِخرا کَد ^{۱۱} و نذر
 گِرِفته گُفت: ”اِی خُداوندِ لَشکرها، اگِه واقِعاً

دَ مُصِیْبِت-و-پَرِیْشَانِی کَنِیْزِ خُو نَظَرِ کَنِی و مَرِه
دَ یَادِ بَیْرِی و کَنِیْزِ خُو رِه پُرْمُشْتِ نَکَنِی، بَلْکِه دَ
کَنِیْزِ خُو یِگِ بَاچِه بَدِی، اَوخْتِه مَ اُو رِه دَ تَمَامِ
رُوزَی زِنْدَگِی شِی دَ خُداوَنْدِ مِیْدِیْمِ و هَرگِزِ تِیغِ
دَ سَرِ اَزُو زَدِه نَمُوشِه.

۱۲ ازی که او دُعایِ خُو رِه دَ حُضُورِ خُداوَنْدِ
دِرَازِ کَدِ، عِیْلِی سُونِ دَانِ اَزُو تُوخِ کَدِ. ۱۳ حَنَا
دَ دِلِ خُو توره مُوگُفْتِ و تَنها لَبایِ شِی شُورِ
مُوخُورْدِ و آوازِ شِی شَنِیْدِه نَمُوشْدِ؛ اَمْزِی خَاطِرِ
عِیْلِی گُمانِ کَدِ که اُو نَشِه اَسْتِه. ۱۴ پَسِ عِیْلِی
دَزُو گُفْتِ: "تا کِی خُودِ رِه نَشِه مُونِی؟ دُورِ کُو
شِرَابِ رِه اَزِ خُو." ۱۵ حَنَا دَ جِوابِ شِی گُفْتِ:
"نَه بَادارِ مِه، مَ یِگِ خَا تُونِ دِل-مِیْدِه اَسْتِم؛ مَ
نَه شِرَابِ اَنْگُورِ وُچِی کَدِیْمِ و نَه شِرَابِ هَایِ
دِیْگِه، بَلْکِه دِلِ خُو رِه دَ حُضُورِ خُداوَنْدِ وَازِ
کَدِمِ. ۱۶ کَنِیْزِ خُو رِه دَ جَمِ خَا تُونِوِی بَدِ-و-بِیْکَارهِ
حِسابِ نَکُو، چِرَاکِه مَ اَزِ غَمِ و رَنجِ کَلُویِ خُو
تا آلی رِه توره مُوگُفْتِمِ." ۱۷ عِیْلِی دَ جِوابِ شِی

گفت: ”بخیر-و-سلامت بورو و خدای اسرائیل درخواست تو ره که ازو طلب کدی، دز تو پوره کنه. “ ۱۸ و حنا گفت: ”بیل که نظر لطف تو د بله کنیز تو قرار بگیریه. “ اوخته حنا سون راه خو رفت و خورد و وچی کد و دیگه د چهره شی غم نبود.

۱۹ اونا صبح گاه باله شده د حضور خداوند عبادت کد و پس د خانه خو د رانه رفت. د اونجی القانه قد خاتون خو حنا خاوشد و خداوند حنا ره د یاد آورد؛ ۲۰ و بعد از چند وخت حنا حامله شده یگ باچه د دنیا آورد و اوره سموئیل نام ایشته، چون گفت: ”ما ای ره از خداوند طلب کدیم.“

وقف کدون سموئیل

۲۱ سال دیگه امو آدم، یعنی القانه قد تمام خانوار خو رفت تا قربانی سالانه و نذر خو ره د حضور خداوند تقدیم کنه، ۲۲ لیکن حنا نرفت،

چُون دَ شُوی خُو گُفت: ”تاکه باچه از شیر جدا نشنه، ما نمییم، وختی جدا شد، او ره میرم تا دَ حُضُورِ خُداوند حاضرِ شنه و بلده همیشه دَ اُمونجی بُمنه.“

۲۳ شُوی شی اِلقانه دَزُو گُفت: ”هر رقم که دَ نظر تو خُوب معلوم موشه، اُمو رقم کو؛ تا وختیکه او ره از شیر جدا نکدی معطل کو و فقط بیل که خُداوند توره خُو ره برقرار کنه.“

پس اُمو خاتو دَ اُونجی مند و او ره شیر دَد تا وختِ جدا کدونِ شی از شیر رسید. ۲۴ وختیکه باچه ره از شیر جدا کد، حَنّا او ره قد یگ نرگاوا سِه ساله^a و یگ ایفه آرد و یگ مَشک شراب انگور قد خُو دَ خانه خُداوند دَ شیلوه بُرد؛ و او باچه هنوز ریزه بُود. ۲۵ اوخته اونا نرگاوا ره حلال کد و باچه ره پیشِ عیلی اُورد. ۲۶ و حَنّا

^a ۱:۲۴ دَ جای «نرگاوا سِه ساله» دَ بعضی نُسَخه های

عبرانی «سِه نرگاوا» نوشته یه.

دَزُو كُفْت: "آی بادار مه، زنده-و-سلامت بشی.
 بادار مه، ما امو خاتو آستم که د اینجی د پیش
 تو ایسته شده د خُداوند دُعا کدم. ۲۷ ما بلده
 امزی باچه دُعا کدم و خُداوند درخاست مره که
 ازو طلب کدم، بلده مه پوره کد. ۲۸ و ما ام
 ای ره د خُداوند وَقَف کدم؛ ای د تمام روزای
 که زنده بشه وَقَف خُداوند آسته." اوخته اونا
 خُداوند ره د امونجی عبادت کد.

دُعای حَتّا

۱ و حَتّا دُعا کده کُفت:
 ۲ "دِل مه د حُضُورِ خُداوند
 خوشی مونه؛

و سر^a مه د وَسِیلَه خُداوند بلند شده.
 دان مه د سرِ دُشمنای مه واز شده،
 چُون د نِجَاتِ ازتو خوش آستم.

^a ۲:۱ د جای «سر» د زبونِ عبرانی «شاخ» نوشته یه.

۲ هیچ کس مثلِ خُداوند مُقَدَّسِ نَبِیِّهِ؛
چُونِ بَغِیرِ اَزُو هِیچِ خُداِیِ دِیگِه نَبِیِّهِ؛
و مِثْلِ خُداِیِ مو هِیچِ قاده-و-پناهگاه
و جُودِ نَدَرِه.

۳ دِیگِه غَدْرِ مَغْرُورانه توره نَگِید
و نَبِیِّدِ که توراِیِ پُر کِبَر-و-غُرُورِ اَز
دانِ شُمُو بُرِ شُنِه،
چُونِ خُداوندِ، خُداِیِ دانا آسته
و اَعمالِ دَ وَسِیْلَه اَزُو سَنجِیدِه مُوشِه.
۴ کَمُونِ زورآورا مَیدِه شُدِه
و کَسایِ که مِیَلَخَشِیدِ کَمَرِ شِی
بِقُوتِ بَسْتِه شُدِه.

۵ کَسایِ که سیرِ بُودِ، بَلَدِه نان
مَزْدُورِ شِشْتِه،
لِیکنِ کَسایِ که گُشْنِه بُودِ، دِیگِه
مُحْتاجِ نانِ نَبِیِّهِ.
خاتُونِ سَنَدِه هفتِ باچِه دَ دُنیا اُورده،

لیکن کسی که اولادای کَلو دشت،
خار-و-ذلیل شده.

۶ خُداوند مُو کُشه و زنده مُونه؛
اُو د گور تاه مُوبره و دُوباره باله مُونه.
۷ خُداوند غریب مُونه و تُروتمند جور مُونه؛
خار-و-ذلیل مُونه و سربلند مُوکنه.
۸ اُو آدمِ بیچاره ره از خاک باله مُونه
و آدمِ مُحْتَاج ره از کوڈِ خگِشتر
رُست مُوکنه
تا اونا ره قد حُکمرانا بَشَنَدَنه
و وارِثِ تَخْتِ عِزْتِ-و-حُرْمَتِ کنه،
چُون سَتُونای زمی د خُداوند تعلق دَره
و اُو دُنیا ره د بَلِه ازوا قرار دده.
۹ اُو از قَدَم های مُقَدَّسین خُو حِفَاظَتِ مُونه،
لیکن شَرِیرو د تَرِیکی نابُود^a مُوشه،

^a ۲:۹ د جای «نابود» د زبونِ عِبْرانی «چپ» نوشته یه.

چراکه انسان د قُدرتِ خود خُو
کامیاب نَمُوشه.

۱۰ کسای که قد خُداوند مُخالفت

کنه، از پای موفته؛

أُو از آسمو د بِلِه ازوا گُرگُردراغ کده

آتَشک رَبی مُونه.

خُداوند تا آخِرای زمی ره قضاوت مُوکنه؛

أُو د پادشاهِ خُو قُوتِ میدیه

و سر^a مَسَح شُدِه خُو ره بِلند مُونه.

۱۱ اوخته اِلقانه د خانه خُو د رامه رفت، مگم

باچه مند تا د حُضُورِ عیلی پیشوا خُداوند ره

خِدمت کنه.

^a ۲:۱۰ د جای «سر» د زبُونِ عِبْرانی «شاخ» نوشته یه.

باچه های عیلى پيشوا

۱۲ باچه های عیلى بد-و-بیکاره بود؛ اونا خداوند ره نمیشنخت. ۱۳ اونا وظیفه پيشوايو ره بلده قوم دُرست انجام نمیدد، چون وختیکه یگو کس قربانى تقدیم موكد، د حالیکه گوشت جوش موخورد، خادم پيشوا قد پنجه سه شاخه د دست شى میمد ۱۴ و او ره د بله تاوه یا د منه کرایى یا دیگلى یا دیگ کته چقى موكد و هر چیزى ره که پنجه بر موكد او ره پيشوا بلده خو میگرفت. اونا قد تمام اسرائیلیا که د شیلوه میمد امی رقم رفتار موكد.

۱۵ حتى پيش از سوختندون چربى، خادم پيشوا میمد و د کسى که قربانى تقدیم موكد موكفت: ”بلده پيشوا گوشت بدى که کباب کنى، چون او گوشت پخته ره از تو نمیگیره، بلکه گوشت خام ره میگیره.“ ۱۶ و اگه او آدم دزو موكفت: ”بیل که اول چربى سوختنده شنه، بعد ازو هر

چیزی که دل تو موشه بگیر. " خادم موكفت:
 "نه، امی آلی بدی؛ اگه نه، د زور میگیرم."
 ۱۷ پس گناه های امزو جوانا د نظر خداوند غدر
 كته بود، چون امو آدما د قربانی های خداوند
 بے احترامی موكد.

۱۸ لیکن سموئیل د حضور خداوند خدمت
 موكد؛ او یگ باچه ریزه بود و د كمر شی ایفود
 كتانی بسته بود. ۱۹ آبه سموئیل بلده شی یگ
 چپن ریزه جور موكد و هر سال غیتیکه قد شوی
 خو باله مورفت تا قربانی سالانه ره تقدیم كنه،
 او ره دز شی موبرد. ۲۰ اوخته عیلی القانه و
 خاتون شی ره برکت دده موكفت: "خداوند تو
 ره امزی خاتو د عوض باچه كه د خداوند وقف
 كده، اولاد بدیه." بعد ازو اونا پس د خانه خو
 مورفت. ۲۱ خلاصه خداوند د بله حنا نظر لطف
 كد و او شكامتو شده سه باچه و دو دختر د
 دنیا آورد. و امو باچه، یعنی سموئیل د حضور
 خداوند كته شده مورفت.

۲۲ دَ امزی زَمان عیلی غَدِر پیر شُدَد. اُو تمام
 چیزای ره که باچه‌های شی دَ حقِ پگِ اسرائیلیا
 انجام میدَد، شنید و ام دَ باره ازی که اونا قد
 خاتونوی که دَ دانِ درگه خیمه ملاقات^a خدمت
 مُوكد خاو مُوشُد، خبر شُد. ۲۳ اوخته اُو دَزوا
 گُفت: ”چرا شُمو ای رقم کارا ره مُونید؟ ما دَ
 باره کارای بد شُمو از تمام امزی قوم میشنوم.
 ۲۴ نه، باچه‌های مه؛ خبرای که دَ مینکلِ قوم
 خُداوند تیت شده و ما ام میشنوم خوب نییه.
 ۲۵ اگه یگ آدم دَ خِلافِ دیگه آدم گُناه کنه،
 قاضی برحال^b بلده ازو شفاعت مونه، † لیکن
 اگه یگ آدم دَ خِلافِ خُداوند گُناه کنه، کی
 آسته که بلده ازو شفاعت کنه؟ ” مگم اونا توره
 آته خُو ره گوش نکد، چُون خُداوند خاست که

^a ۲:۲۲ یعنی جایگاهِ مُقَدَّس ^b ۲:۲۵ دَ جای «قاضی
 برحال» دَ زبونِ عبرانی «خُدا» نوشته یه، که صاحبِ
 اختیار ام معنی میدیه.

† ۲:۲۵ عددها ۱۲-۶:۳۵

اونا ره نابود کنه. ۲۶ امو باچه، یعنی سموئیل کته شده مورفت؛ ام خداوند او ره پسند موكد و ام مردم.

پيشگويی دَ ضِدِ خانوارِ عیلي

۲۷ یگ روز یگ مردِ خدا دَ پيشِ عیلي آمد و دَزُو گُفت: ”خداوند اینی رقم موكیه، تُو میدنی که ما خود ره دَ خانوارِ آته تُو وختیکه اونا دَ مصر دَ خانه فرعون غلام^a بود، ظاهر کدم ۲۸ و او ره از مینکلِ تمامِ طایفه های اسرائیل اِنْتِخاب کدم تا از طرف مه پیشوا بشه، نزدیکِ قربانگاهِ مه بییه، بخورِ خوشبوی بسوزنه و دَ حُضور مه ایفود بپوشه. امچنان تمامِ هدیه های خاصِ بنی اسرائیل ره دَ خانوارِ آته تُو بخشیدم. ۲۹ پس چرا قربانی ها و هدیه های مَره که امر کدیم دَ جایگاهِ مه آورده شنه، قد پای خو میزنید و خودون ره دَ

^a ۲:۲۷ کلمه «غلام» دَ بعضی نسخه ها نوشته نییه.

وَسِيْلَهٗ خُوْبْتَرِيْن حِصَّهٗ هَر هَدِيَهٗ قَوْمِ مِه اِسْرَائِيْل
 چاق مُونِيْد؟ آيَا تُوْ قَدْ اَزِيْ كَارِ دَ بَاچِهٗ هَايِ خُوْ
 اَز مِه كَدِهٗ كَلُوْ اِحْتِرَامِ نَمُوْنِيْ؟^{۳۰} امزِيْ خَاطِرِ
 خُداوَنْد، خُدايِ اِسْرَائِيْل مُوْگِيَهٗ: 'يُقِيْنَا مَّا كُفْتِيْمِ
 كِهٖ خَاَنْوَارِ اَزْتُوْ وِ خَاَنْوَارِ اْتِهٖ تُوْ دَ حُضُوْرِ مِه تَا
 اَبَدِ خِدْمَتِ كُنِهٖ، لِيَكِنْ اَلِيْ خُداوَنْد مُوْگِيَهٗ: 'دُوْر
 بَشِهٖ اَز مِه كِهٖ خِدْمَتِ شُمُوْرِهٖ قَبُوْلِ كُنْمِ! چُوْنِ
 كَسَايِ كِهٖ مَرِهٖ اِحْتِرَامِ كُنِهٖ، مَّا اِحْتِرَامِ مُوْنِمِ، لِيَكِنْ
 كَسَايِ كِهٖ مَرِهٖ تَحْقِيْرِ-وِ-تَوْهِيْنِ كُنِهٖ، خَارِ-وِ-ذَلِيْلِ
 مُوْشِهٖ.^{۳۱} اَيْنِهٖ، رُوْزِيْ مِيِيَهٗ كِهٖ بَازُوِيْ اَزْتُوْ وِ
 بَازُوِيْ خَاَنْوَارِ اْتِهٖ تُوْ رِهٖ قَطْعِ مُوْنِمِ تَا دَ خَاْنِهٖ تُوْ
 اَدَمِ پِيْرِ پِيْدَا نَشْنِهٖ.^{۳۲} خَاَنْوَارِ تُوْ دُچَارِ مُصِيْبِتِ
 مُوْشِهٖ، چُوْنِ تَمَامِ خُوْبِيْ هَايِ رِهٖ كِهٖ دَ حَقِ بَنِيْ
 اِسْرَائِيْلِ مُوْشِهٖ مِيْنِگَرِيْ، لِيَكِنْ دَ خَاَنْوَارِ اَزْتُوْ
 هَرگِزِ مَرْدِ پِيْرِ وِجُوْدِ نَمِيْدَشْتِهٖ بَشِهٖ.^{۳۳} كَسِيْ رِهٖ
 كِهٖ اَز خَاَنْوَارِ اَزْتُوْ اَز خِدْمَتِ كَدُوْ دَ قُرْبَانِگَاِهٖ
 خُوْ قَطْعِ نَمُوْنِمِ، اُوْ بَلْدِهٖ تَرِيْكَ كَدُوْنِ چِيْمِ خُوْ
 وِ رَنْجَنْدُوْنِ دِلِ خُوْ بَاقِيْ مُوْمَنْهٖ؛ دِيْگِهٖ تَمَامِ

اولادای خانِه تُو دَ جوانی مُومرِه. ^{۳۴} و اینی
 بلده تُو یگ علامت آسته که دَ بله دُو باچه تُو
 حُفنی و فینحاس مییه: هر دُوی ازوا دَ یگ روز
 مُومرِه. ^{۳۵} ما یگ پیشوای صادق-و-باوفا بلده
 حُو تعیین مُونم تا دَ میلِ دل و جان مه رفتار
 کنه. ما بلده ازو خانِه مُستحکم آباد مُونم و او
 همیشه دَ حُضورِ مَسح شُده^a مه خدمت مُونه.
^{۳۶} اوخته هر کسی که دَ خانوار تُو باقی منده،
 آمده دَ پیش ازو بلده یگ سِکه نُقره و یگ نان
 سر خَم مُونه و مُوگیه: ”لُطفاً مَره دَ یکی از
 وظیفه های پیشوایی مُقرر کُو تا یگ لُغمه نان
 بُخورم.“

^a ۲:۳۵ مقصد «مَسح شُده» دَ اینجی «پادشاهِ اِنْتخاب
 شُده» آسته.

خداوند قد سموئیل توره موگيه

۳ اُمُو باچه، یعنی سموئیل دَ پیشِ عیلى خدمتِ خداوند ره مُوكد. دَ امزُو روزا کلامِ خداوند کم میمَد و رویا غدر کم دیده مُوشُد. ۲ دَ امزُو غیت یگ شاو عیلى دَ جاگه خُو خاو بُود و چیمای شى شروع دَ خیره شدو کُد، دَ اندازه که دیده نَمیتَنِست؛ ۳ چراغِ خدا هنوز گل نَشُدَد و سموئیل دَ خانه خداوند، دَ جایی که صندوقِ خدا بُود، خاو کُد.

۴ اوخته خداوند سموئیل ره کوی کد و سموئیل گفت: "اَمَر کُو صَاحِب." ۵ و دَویده پیشِ عیلى رفت و گفت: "اینه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَره کوی کدی." ۶ اُو گفت: "ما تُو ره کوی نکدیم؛ بورُو، خاو کُو." پس اُو رفته خاو کد. ۷ خداوند بسم اُو ره کوی کد: "سموئیل!" و سموئیل باله شده پیشِ عیلى رفت و گفت: "اینه، حاضرِ اَسْتُم؛ تُو مَره کوی کدی." ۸ مگم اُو گفت: "باچه مه، ما

تُو ره کُوی نکدیم؛ بورُو، خاو کُو. ”^۷ سموئیل تا هنوز خُداوند ره نَمیسنخت، چُون کلامِ خُداوند تا او غیت دَزُو نازل نَشُدَد. ^۸ خُداوند دفعه سِوم سموئیل ره کُوی کد و او باله شُده پیشِ عیلی رفت و کُفت: ”اینه، حاضرِ اَسْتَم؛ تُو مَره کُوی کدی. ” اوخته عیلی فامید که خُداوند او باچه ره کُوی کده. ^۹ و عیلی دَ سموئیل کُفت: ”بورُو، خاو کُو و اگه بسم تُو ره کُوی کد، بُگی: ’خُداوندا امر کُو، خِدمتگار تُو میسنوه. ’ ” پس سموئیل رفته دَ جای خو خاو کد.

^{۱۰} اوخته خُداوند اَمده ایسته شُد و رقمِ دَفعه های پیش کُوی کده کُفت: ”سموئیل! سموئیل! ” و سموئیل کُفت: ”امر کُو، خِدمتگار تُو میسنوه. ”

^{۱۱} و خُداوند دَ سموئیل کُفت: ”اینه، ما دَ اسرائیل کاری مُونُم که گوشای هر کسی که بَشَنوه، دَ جرینگس بییه. ^{۱۲} دَ امزُو روز هر چیزی که دَ باره خانوارِ عیلی کُفْتُم، از شروع

تا آخِر دَ بِلِه اَزُو عملی مُونم. ۱۳ چُون ما دَزُو
 خبر دَدیم که خانوارِ اَزُو ره بخاطرِ گُناهی که او
 میدَنه تا اَبَد جَزا میدیم، چراکه باچه های شی
 دَ بِلِه خُو نالت اُورد^a و او اونا ره منع نکد.
 ۱۴ امزی خاطر دَ باره خانوارِ عیلی قسم خوردُم
 که گناهِ خانوارِ عیلی دَ وسیله قُربانی و هدیه تا
 اَبَد کِفاره نَمُوشه.

۱۵ سموئیل تا صَباح خاو کد و صَباح باله
 شُدِه درگه های خانِه خُداوند ره واز کد.
 سموئیل ترس مُوخورد که رویا ره دَ عیلی
 نقل کُنه. ۱۶ مگم عیلی سموئیل ره کوی کده
 گُفت: ”سموئیل، باچه مه.“ او گُفت: ”اَمر کُو
 صَاحِب.“ ۱۷ عیلی پُرسان کد: ”خُداوند دَز تُو
 چی گُفت؟ از مه تاشه نَکُو. خُدا دَ حق تُو اَمُو
 چیز، بَلکه کَلوتر اَزُو ره انجام بَدیه، اگه تُو یگ

^a ۱۳:۳ دَ جای «دَ بِلِه خُو نالت اُورد» دَ ترجمه یونانی
 «دَ خُدا بے حُرمتی کد» نوشته یه.

چیز ره ام از تمامِ تورای که دَز تُو گفته از مه
تاشه کنی. ” ۱۸ پس سموئیل پگ چیزا ره دَزو
نقل کد و هیچ چیز ره ازو تاشه نکد. اوخته عیلی
گفت: ” اُو خُداوند آسته؛ هر چیزی که دَ نظرِ ازو
خوب معلوم موشه، اُموره انجام بَدیه. ”

۱۹ سموئیل کته شده مورفت و خُداوند قد
ازو بُود و نَمی اِشت که یگ توره شی ام
دَ زمی بوفته. ۲۰ و تمامِ اسرائیل از منطقه
دان تا بَیرشَبع فامید که سموئیل بَحیثِ نَبی
خُداوند مقرر شده. ۲۱ خُداوند دَ شیلوه ظاهر
شده مورفت، چُون خُداوند دَ شیلوه خود ره دَ
وسیلَه کلام خُو دَ سموئیل ظاهر مَوکد.

۱ و توره سموئیل دَ تمامِ اسرائیل تیت شد.

صندوقِ عهدِ خُداوند ره فَلَسطینیا میگیره

دَ امزُو غیت مَرَدایِ اسرائیل رفت که قد
فَلَسطینیا جنگ کنه؛ اونا دَ ایبن-عِزر خیمه زد
و فَلَسطینیا دَ اَفیق. ۲ و فَلَسطینیا دَ برابرِ لشکرِ

إِسْرَائِيلَ آمَادَه شُدْ؛ غَيْتِيكَه جَنگِ شِدَّتْ گِرِفْت،
 لَشْكِرِ إِسْرَائِيلِ اَز پِيشِ فَلَسْطِينِيَا شِكْسْت خُورْد
 وَ فَلَسْطِينِيَا چَار هَزَار نَفَرِ اَز وَا رَه دَ مِيدَانِ جَنگِ
 كُشْت. ۳ اُوخْتَه لَشْكِرِ پَس دَ خِيْمَه گَاهِ آمَد وَ
 رِيشِ سَفِيدَايِ إِسْرَائِيلِ كُفْت: "چِرَا اِمْرُوزِ خُداوَنْد
 مَو رَه دَ پِيشِ فَلَسْطِينِيَا شِكْسْت دَد؟ بِيِيد كَه
 صَنْدُوقِ عَهْدِ خُداوَنْد رَه اَز شِيْلُوَه دَ پِيشِ خُودُوْن
 خُو بِيِرِي تَا دَ مِيْنَكَلِ مَو آمَدَه مَو رَه اَز دِسْتِ
 دُشْمَنَايِ مَو نِجَاتِ بَدِيَه. " ۴ پَس قَوْمِ إِسْرَائِيلِ
 چَنْد نَفَر رَه دَ شِيْلُوَه رِيِي كَد وَ اَوْنَا صَنْدُوقِ
 عَهْدِ خُداوَنْدِ لَشْكِرْهَا رَه كَه دَ مِيْنَكَلِ كِرُوبِيَا †
 قَرَارِ دَشْت، بَالَه كَدَه اَز وَنْجِي رِيِي شُد وَ حُفْنِي
 وَ فِينْحَاسِ دُو بَاچَه عِيْلِي قَد صَنْدُوقِ عَهْدِ
 خُدا دَ اَوَنْجِي حُضُورِ دَشْت. ۵ وَخْتِيكَه صَنْدُوقِ
 عَهْدِ خُداوَنْد دَ خِيْمَه گَاهِ دَاخِلِ شُد، پَگِ مَرْدَايِ
 إِسْرَائِيلِ غَدْرِ چِيغِ بِلَنْد زَد، دَ اَنْدازَه كَه زَمِي

† ۴:۴ خُرُوج ۱۸-۱۷:۲۵

لَرزِه كد. ۶ وختی فَلَسطینیا آوازِ چِیغِ زَدو ره شَنِید، اونا گُفت: ”ای چِیغِ بِلند دَ خِیمه‌گاهِ عِبرانیا از چی خاطر آسته؟“ پس اونا فامید که صندُوقِ خُداوند دَ خِیمه‌گاهِ آمده ۷ و فَلَسطینیا غدر ترسید، چُون اونا گُفت: ”خُدايو دَ خِیمه‌گاهِ ازوا آمده.“ اونا امچنان گُفت: ”وای دَ حالِ مو، چُون ازی پیشِ ای رقمِ چیزِ رُخِ نَدده. ۸ وای دَ حالِ مو! کی میتنه مو ره از دِستِ امزی خُدايونِ زورآورِ خلاص کنه؟ امیا خُدايوني آسته که مِصریا ره دَ بیابو دَ هر رقمِ بلاها گِرِفْتار کد. ۹ ای فَلَسطینیا خودون ره قوی کنید و مَردانگی خُو ره نِشو بَدید تا غُلامِ عِبرانیا نَشَنِید، رقمی که اونا غُلامِ از شُمو بُوَد. اَره، مَردانه جنگ کنید!“

۱۰ پس فَلَسطینیا جنگ کد و مَردایِ اِسرائیل شِکست خورده هر کُدم شی دَ خِیمه خُو دُوتا کد. دَ امزُو روزِ غدرِ یگ کُشتارِ کُته شُد و از لشکرِ اِسرائیل سی هزار نفر شی کُشته شُد

أفتد. ۱۱ صندوقِ عهدِ خدا ره فلَسْطِينِيا گرفت
و دُو باچه عیلى حُفنى و فینحاس ام کُشته شد.

فوتِ عیلى

۱۲ دَ امزُو روزیگِ مَرَدِ بِنِیامِینِی که کالایِ خُو
ره چک-و-چیره کده دَ سرِ خُو خاک پاش دده بُود
از خطِ جنگِ دَویده دَ شیلوه آمد. ۱۳ وختیکه او
رَسید، عیلى دَ بغلِ راهِ دَ چوکى خُو شِشتُد و راه
ره توخ مُوکد، چراکه دِلِ شى دَ باره صندوقِ خدا
ناآرام بُود. امى که او نفر دَ شارِ داخلِ شد و خبر
اُورد، پگِ مَرَدِمِ شارِ چِیغِ زد. ۱۴ وختى عیلى
آوازِ چِیغِ ره شنید، او گُفت: ”ای چِیغ-و-شور
از چى خاطر آسته؟“ اوخته او نفر دَ زودی آمد
و خبر ره دَ عیلى رَسند. ۱۵ دَ امزُو غیتِ عیلى
نود و هشت ساله بُود؛ چیمایِ ازو خیره شُد
و دیده نَمیتَنِست. ۱۶ امُو مَرَدِ دَ عیلى گُفت:
”ما از خطِ جنگِ آمدیم؛ آرے، ما امروز از
جنگِ دوتا کدیم.“ عیلى پُرسید: ”باچه مه،

چی گپ شد؟ ” ۱۷ خبر رسان د جواب شی گُفت: ”لشکرِ اسرائیل از پیشِ فلسطینیا دوتا کد و د مینکل قومِ اسرائیل غدر یگ کُشتارِ کُته رُخ دد؛ دُو باچه تُو حُفنی و فینحاس ام کُشته شد و صندوقِ خدا ره فلسطینیا گرفت. ” ۱۸ وختیکه او از صندوقِ خدا نقل کد، عیلی که د پالوی درگه شار د چوکی خُو ششتد قد پُشت خُو افتد و گردون شی میده شده مُرد، چراکه او یگ مردِ پیر و وزن شی گِرنگ بود. او چل سال قاضی بنی اسرائیل بود.

۱۹ بیری عیلی، خاتونِ فینحاس شکامتو بود و وختِ زیدونِ شی نزدیک شد. وختی او شنید که صندوقِ خدا ره فلسطینیا گرفته و خُسر و شوی شی مُرده، او خَم شده زید، چراکه دردِ زیدو د بله ازو آمد. ۲۰ د وختِ مُردون شی خاتونوی که د پالوی شی ایسته بود، دَزُو گُفت: ” غَم نَخور، چراکه باچه زبیدی. ” مگم او نه جواب دد و نه شور خورد.

۲۱ اُو دَ وختِ زیدو نِلغه ره «ایخابود»^a نام کد، چُون مقصد شی اینی بُود: ”جلال-و-بزرگی از اسرائیل رفت،“ چراکه صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرفتد و خُسُر و شُوی شی مُردد. ۲۲ پس اُو گُفت: ”جلال-و-بزرگی از اسرائیل رفت، چراکه صندوقِ خُدا ره فَلَسطینیا گِرفت.“

صندوقِ خُدا دَ پیشِ فَلَسطینیا

۱ فَلَسطینیا صندوقِ خُدا ره گِرفت و اُو ره از این-عِزِر دَ شارِ اشدود اُورد. ۲ و فَلَسطینیا صندوقِ خُدا ره گِرفته دَ بُتخانه داگون داخل کد و دَ پالوی بُتِ داگون اِشت. ۳ روزی دِیگه شی صَباح گاه وختیکه مردُم اشدود از خاو باله شُد، دِید که بُتِ داگون دَ پیشِ صندوقِ خُداوند قد رُوی خُو دَ زمی اُفتده. اوخته اونا بُتِ داگون ره باله کد و دُوباره دَ جای

^a ۴:۲۱ «ایخابود» یعنی بَدونِ جلال-و-بزرگی.

شی قرار دَد. ^۴ لیکن صَباحِ گاهِ روزِ دِیگه شی
 وختیکه اونا از خاو باله شُد، دید که بُتِ داگون
 بسم دَ پیشِ صندُوقِ خُداوندِ قد رُوی خُو دَ زمی
 اُفتده و سرِ داگونِ قد دُو دِست شی قَطع شده
 دَ لَخکِ درگه ایشته یه و فقط تَنه شی باقی
 منده. ^۵ امزی خاطر پیشوایونِ بُتخانِه داگون و
 هر کسِ دِیگه که دَ اشدود دَ بُتخانِه داگون داخل
 موشه، تا امروز پای خُو ره دَ لَخکِ درگه بُتخانِه
 داگون نَمیله.

^۶ پس دِستِ خُداوند دَ بِلَه مردُم اشدود باله^a
 شُد و اونا ره تَباه کده دَ دانه های بیخ کتِه مُبتلا
 کد، ام اشدود و ام چارطرف شی ره. ^۷ وختی
 مردُم اشدود دید که چی بِلای دَ سرِ ازوا اَمده،
 اونا گُفت: ”صندُوقِ خُدایِ اسرائیل نَباید دَ پیشِ
 ازمو بُمَنه، چراکه دِستِ ازُو دَ خِلافِ ازمو و

^a ۵:۶ دَ جای «باله» دَ زبونِ عبرانی «گَرنگ» نوشته یه.

دَ آیه ۷ عینِ چیز آسته.

دَ بَلَه خُدایِ مو داگونِ باله شُدِه. " ^۸ پس اونا
 نفرِ رَیِ کده پگِ حُکمرانایِ فَلَسطینیا ره جم
 کد و گُفت: "قد صندُوقِ خُدایِ اِسرائیلِ چیزِ
 کار کنی؟" اونا گُفت: "بیلید که صندُوقِ خُدایِ
 اِسرائیلِ دَ جَت بُرده شُنه. " پس صندُوقِ خُدایِ
 اِسرائیلِ ره دَ اُمونجی بُرد. ^۹ لیکن امی که اونا
 صندُوقِ ره دَ جَت بُرد، دِستِ خُداوندِ دَ بَلَه امزو
 شارِ باله شُد و غدرِ یگِ هَرَج-و-مَرَجِ کُته دَ
 اُونجی رُخ دَد، چُون باشنده هایِ شارِ پیرِ و جوانِ
 شی دَ دانه هایِ بیخِ کُته مُبتلا شُد. ^{۱۰} پس اونا
 صندُوقِ خُدا ره ازونجی دَ عِقرونِ بُرد. امی
 که صندُوقِ خُدا دَ عِقرونِ رسید، مردُمِ عِقرونِ
 چیغ-و-شور کده گُفت: "صندُوقِ خُدایِ اِسرائیلِ
 ره دَ پیشِ ازمو اُورده تا مو و قومِ مو ره نابُود
 کنه!" ^{۱۱} پس اونا نفرِ رَیِ کده تمامِ حُکمرانایِ
 فَلَسطینیا ره جم کد و گُفت: "صندُوقِ خُدایِ
 اِسرائیلِ ره رَیِ کنید تا دُوباره دَ جایِ خود خُو
 بوره و مو و قومِ مو ره نابُود نکنه. " چُون دَ

تمامِ شارِ وَحَشَتِ مَرگِ وَجُودِ دَشْتِ وَ دِستِ خُدا
 دَ بِلَهِ امزُو شارِ سَخْتِ باله شُدُد. ۱۲ کسای که
 نَمُردِه بُود، دَ دانه های بیخ کُتِه مُبتلا شُدُد و
 چِیخ-و-شورِ مَرُدِمِ شارِ دَ آسمو باله شُدُد.

صندوقِ پسِ دَ اسرائیلِ مییه

۱ صندوقِ خُداوندِ مُدَتِ هفتِ ماهِ دَ مُلکِ
 ۶ فِلَسطینیا مَند. ۲ اوختِه فِلَسطینیا پیشوایو
 و پالگرای خُورِه کُوی کده کُفت: "قد صندوقِ
 خُداوندِ چِیزِ کارِ کنی؟ دَزِ مو بُگیدِ که او ره
 قد چِیزخیلِ پسِ دَ جایِ شیِ رَبیِ کنی." ۳ اونا
 کُفت: "اگه صندوقِ خُداِ اسرائیلِ ره پسِ رَبیِ
 مُونید، او ره خالیِ رَبیِ نَکنید، بَلکِه جُرمانه
 حتماً بَلدِه ازوِ رَبیِ کنید؛ اوختِه شُمو شَفا پَیدا
 مُونید و دَزِ شُمو معلومِ مُوشه که چرا دِستِ
 شیِ از سرِ شُمو دُورِ نَمُوشد." ۴ و اونا پُرسان
 کده کُفت: "قُربانیِ جُرمِ چیِ آستِه تا مو بَلدِه
 ازوِ رَبیِ کنی؟" اونا دَ جوابِ ازوا کُفت: "پَنجِ

دانه بیخ کُتّه طِلاّیی و پَنج موشِ طِلاّیی دَ مُطابِقِ
تعدادِ حُکمرانایِ فَلَسطینیا رَیی کَنید، چراکه
عینِ بَلا دَ بِلَه پَگِ از شُمو و دَ بِلَه حُکمرانایِ
شُمو آمَدَه. ^۵ پس شُمو مُجَسَمه هایِ بیخ کُتّه
ها و مُجَسَمه هایِ موشا ره که سرزمینِ شُمو
ره بیرو مونه جور کَنید و بزرگی-و-جلالِ خُدایِ
اسرائیل ره اعلان کَنید؛ شاید اُو دِست خُو ره
از بِلَه از شُمو و خُدایون شُمو و سرزمینِ شُمو
دُور کنه. ^۶ چرا شُمو باید دِل هایِ خُو ره سخت
کَنید، رَقمی که مِصرِیا و فِرَعون دِل هایِ خُو
ره سخت کد؟ آیا وختیکه خُدا قد ازوا دَ سختی
رفتار کد، اونا اسرائیلیا ره ایله نَکد که بوره؟
ایله کد و اونا رفت.

^۷ پس آلی رفته یگ کراچی نو جور کَنید و دُو
گاوِ شیری ره که یوغ دَ گردون شی ایشته نَشده
بَشه بَگیرید و امو دُو گاو ره دَ کراچی بسته
کَنید؛ لیکن گوسله هایِ ازوا ره ازوا جدا کده
خانه بُبرید. ^۸ اوخته صندوقِ خُداوند ره گِرِفته

دَ بَلَه كراچی بیلید و چیزای طَلایی ره که دَ
 عِنوانِ قُرَبانی جُرمِ بَلَدَه ازو رَی مُونید دَ یِگ
 صندُوقچه دَ پَالوی شی بیلید و او ره رَی کنید
 که دَ راهِ خُوبوره. ^۹ و نظر شُمو دَزو بَشَه، اگه او
 دَ راه گُت شُدَه سُونِ باله دَ جای خود خُو، یعنی
 سُونِ بَیت-شَمس رفت، بَدَنید که خُدایِ اسرَائیل
 امی بَلای کُتَه ره دَ بَلَه مو اُورده؛ لیکن اگه
 نَرَفَت، اوخته مو مِیدنی که دِستِ ازو دَ بَلَه مو
 باله نَشُدَه، بَلکه چیزِی که دَ بَلَه مو اَمَدَه، یِگ
 اِتفاقِ اَسْتَه.

^{۱۰} پس مردُمِ امُو رَقم کد: اونا دُو گاوِ شیری
 ره گِرِفْتَه دَ کراچی بَستَه کد و گوسله های
 ازوا ره دَ خانه نِگاه کد. ^{۱۱} و صندُوقِ خُداوند
 ره دَ بَلَه کراچی باله کد و صندُوقچه ره قد
 موش های طَلایی و مَجَسَمه های بیخ کُتَه دَ
 پَالوی شی ایشْت. ^{۱۲} اوخته گاوو دَ راه گُت
 شُدَه مُسْتَقِیم سُونِ بَیتِ شَمس رَی شُد؛ اونا دَ
 امزُو راه رَفْتَه بوغ مِیزَد و طرفِ چَپ یا راست

تاو نَمُوخورد و حُکمرانای فَلَسطینیا تا سرحدِ
 بَیت شَمس از پُشتِ ازوا رفت. ۱۳ دَ امزُو غَیت
 مردُمِ بَیت-شَمس دَ دَرّه گندُم دِرُو مُوکد. وختی
 اونا سر خُو ره باله کد و صندُوق ره دید، اونا
 از دیدون شی خوشحال شُد. ۱۴ کراچی دَ کِشتِ
 یوشعِ بَیت-شَمسی دَر آمد و دَ اُونجی ایسته
 شُد، دَ امزُو جای که یگ سنگِ کُنه بُود. اوخته
 اونا چِیو کراچی ره میده کد و گاوو ره دَ عِنوانِ
 قُربانی سوختنی دَ خُداوند تقدیم کد. ۱۵ پیش
 ازی که اونا امی کار ره کُنه، لاویا صندُوقِ
 خُداوند و صندُوقچه ره که دَ پالُوی شی بُود و
 چیزای طِلائی دَشت، تاه کد و اونا ره دَ بله امزُو
 سنگِ کُنه ایشت. اوخته مردُمِ بَیت شَمس دَ امزُو
 روز قُربانی های سوختنی و قُربانی های دیگه
 دَ خُداوند تقدیم کد. ۱۶ وختی امو پَنج حُکمرانِ
 فَلَسطینیا امی چیزا ره دید، اونا دَ امزُو روز پس
 دَ عِقرون رفت.

۱۷ اینمیا بیخ کته های طَلائی آسته که
 فَلَسْطِیْنِیا دَ عِنوانِ قُرْبانی جُرم دَ خُداوند رَبی
 کد: یگ بِلدِه اَشْدود، یگ بِلدِه غَزِه، یگ بِلدِه
 اَشْقِلون، یگ بِلدِه جَت و یگ بِلدِه عِقرون.
 ۱۸ امچنان موش های طَلائی دَ مُطابِقِ تَعْدادِ
 شارای فَلَسْطِیْنِیا که دَ پَنج حُکمران تَعْلُقِ دَشت،
 پَنج بُود، دَ شُمُولِ شارای دیوالدار و آغیلای
 بے دیوال. سنگِ کِته که صندوقِ خُداوند ره دَ
 بِلِه اَزو ایشْتد، تا اِمروز مِثلِ شَاهِدِ دَ زَمینِ یوشع
 بَیتِ شَمسی باقی آسته.

۱۹ مگم خُدا مَرْدای بَیت-شَمس ره زَد، چراکه
 اونا مَنه صندوقِ خُداوند ره توخ کُدد. اُو هفتاد^a
 نَفِرِ قَوْمِ ره کُشت و مَرْدُمِ ماتَمِ گِرِفت، چراکه
 خُداوند مَرْدُمِ ره دَ بِلای کِته گِرِفتار کُدد.
 ۲۰ اوخته مَرْدُمِ بَیت-شَمس گُفت: ”کِی مِیتنه که

^a ۱۹:۶ دَ جای «هفتاد» دَ بعضی نُسخه ها «هفتاد نفر
 پنجاه هزار نفر» نوشته یه که یگ معنای شی «هفتاد نفر
 از پنجاه هزار نفر» مِیتنه بَشه.

دَ حُضُورِ خُداوند ایسته شنه، دَ حُضُورِ امزی خُدای مُقَدَّس؟ و امی صندُوق از پیشِ ازمو دَ پیشِ کی میخایه بوره؟^{۲۱} پس اونا قاصدا ره پیشِ باشنده های قَرِیت-یعاریم رَبی کده گُفت: ”فَلَسْطِینِیا صندُوقِ خُداوند ره پس رَبی کده. بَیید و اُو ره دَ پیشِ خودون خُو بُرَید.“

۱ پس مردُمِ قَرِیت-یعاریم اَمده صندُوقِ خُداوند ره گِرِفت و اُو ره دَ خانِه اَیناداب که دَ بِلِه تَپِه بُود بُرد و باچه شی اِلعازار ره تقدیس کد تا از صندُوقِ خُداوند نِگاهوانی کنه.

سموئیل قاضی اسرائیل

۲ از روزی که صندُوق دَ قَرِیت-یعاریم جای-د-جای شُد، غَدِر وخت تیر شُد، یعنی بیست سال؛ و تمامِ خانوارِ اسرائیل از پُشتِ خُداوند کوئو مُوکد. ۳ و سموئیل دَ پَگِ خانوارِ اسرائیل گُفت: ”اگه قد تمامِ دِلِ سُونِ خُداوند پس بَیید و خُدایونِ بیگنه و بُت های عَشْتاروت

ره از مینکل خُو دُور کده دل های خُو ره بلده
خُداوند آماده کُنید و تنها او ره عبادت کُنید،
اوخته او شُمو ره از دِستِ فَلَسطِینیا خلاص
مُونه. ”^۴ پس بنی اسرائیل بُت های بَعَل و
عَشْتاروت ره از مینکل خُو دُور کد و تنها
خُداوند ره عبادت کد.

^۵ اوخته سموئیل گُفت: ” پگِ اسرائیل ره دَ
مِصفه جَم کُنید تا ما بلده شُمو دَ پیشِ خُداوند
دُعا کُنم. ”^۶ و اونا دَ مِصفه جَم شُد و از چاه او
کشید و او ره دَ حُضُورِ خُداوند شیو کده دَ امزُو
روز روزه گِرِفت و دَ اُونجی گُفت: ” مو دَ ضِدِ
خُداوند گُناه کدے. ” دَ امزی رقم سموئیل بنی
اسرائیل ره دَ مِصفه رهبری کد.

^۷ وختی فَلَسطِینیا شنید که بنی اسرائیل دَ
مِصفه جَم شُد، حُکمرانای فَلَسطِینیا دَ خِلافِ
اسرائیلیا آمد. وختیکه بنی اسرائیل ای توره
ره شنید، از فَلَسطِینیا ترس خورد. ^۸ اوخته
بنی اسرائیل دَ سموئیل گُفت: ” دَ پیشِ خُداوند،

خُدای مو بَلَدِه مو ناله-و-فریاد کدو ره بَنَد نَکُو
 تا اُو مو ره از دِسْتِ فَلَسطِینیا نِجات بَدیه. ”
 ۹ پس سموئیل یگ باره شیرخور ره گِرِفْتِه دَ
 عِنوانِ قُرَبانی سوختنی کامل دَ خُداوند تقدیم
 کد و بعد ازو بَلَدِه اِسْرائیل دَ پیشِ خُداوند
 ناله-و-فریاد کد و خُداوند دُعای شی ره قَبُول
 کد. ۱۰ دَ حالیکه سموئیل قُرَبانی سوختنی ره
 تقدیم مَوکد، فَلَسطِینیا نزدیک اَمَد تا دَ بِلِه
 اِسْرائیل حَمَله کنه؛ لیکن دَ امزُو روز خُداوند
 دَ خِلافِ فَلَسطِینیا دَ آوازِ غَدْر بِلند گُرگُردِراغ
 کده اونا ره دَ گَلگَلْمیری اَندخت و اونا دَ پیشِ
 اِسْرائیل شِکست خورد. ۱۱ و مَرَدای اِسْرائیل از
 مِصْفِه بُر شُدِه فَلَسطِینیا ره دُمبال کد و اونا ره
 تا تیلون بَیت-کار زَد.

۱۲ اوخته سموئیل یگ سنگ ره گِرِفْتِه دَ
 مینکل مِصْفِه و شِن قرار دَد و اُو ره ایبن-عِزْر^a

^a ۷:۱۲ ایبن-عِزْر یعنی سنگِ کومک یا سنگِ مَدَد.

نام کده گفت: "تا آلی ره خُداوند دَز مو کومک کده!"^{۱۳} دَ امزی رقم فَلَسطینیا شکست خورد و دیگه دَ مُلکِ اسرائیل داخل نَشُد، چراکه دِستِ خُداوند دَ تمامِ روزهای زندگی سموئیل دَ خِلافِ فَلَسطینیا سخت باله بُود. ^{۱۴} شارای ره که فَلَسطینیا از اسرائیل گِرِفْتُد، از عِقرون تا جَتِ پس دَ دِستِ اسرائیلیا اُفْتَد؛ و اسرائیلیا منطقای گِرد-و-بَر ره ام از دِستِ فَلَسطینیا آزاد کد. و دَ مینکلِ اسرائیل و اَموریا صلح برقرار شُد.

^{۱۵} سموئیل دَ تمامِ روزای عُمَر خُو اسرائیل ره رهبری-و-قضاوت کد. ^{۱۶} او هر سال رفته دَ بَیت-ئیل، جِلجال و مِصفه میگشت و دَ پگِ امزی جای ها بنی اسرائیل ره قضاوت مَوکد. ^{۱۷} بعد ازو پس دَ رامه میمَد، چُون خانِه شی دَ اُمونجی بُود و دَ اُونجی بنی اسرائیل ره ام قضاوت مَوکد و دَ امزُو جای بِلده خُداوند یگِ قُربانگاه آباد کد.

مردمِ اسرائیل پادشاه میخایه

۱ وختیکه سموئیل پیر شد، او باچه های
خوره د بله اسرائیل قاضی مقرر کد.
۲ نام باچه اولباری شی یوئیل و نام باچه دوومی
شی ابیاه بود؛ اونا د بعیرشبع قاضی بود.
۳ لیکن باچه های شی د مطابق راه های ازو
رفتار نموکد، بلکه د پشت فایده رفته رشوت
میگرفت و عدالت ره تی پای موکد.

۴ پس تمام ریش سفیدای اسرائیل جم شده د
رامه د پیش سموئیل آمد^۵ و دزو گفت: "اینه،
تو پیر شدی و باچه های تو د مطابق راه های
ازتو رفتار نمونه؛ پس آلی بلده ازمو یگ پادشاه
تعیین کو تا رقم پادشاه دیگه ملت ها د بله
مو حکمرانی کنه." "امی توره د سر سموئیل
خوش نخورد که اونا گفت: "دز مو پادشاه بدی
تا د بله مو حکمرانی کنه." و سموئیل د پیش
خداوند دعا کده هدایت طلب کد^۷ و خداوند د

سموئیل گفت: "آواز قوم ره د باره پگ چیزای که دز تو موگیه بشنو، چراکه اونا تو ره ایله نكده، بلکه مَره ایله کده تا د بِلِه ازوا پادشاهی نكنم. ^۸ امو رقم پگ کارای ره که اونا از روزی که اونا ره از مصر برو اوردُم تا امروز د خِلافِ ازمه انجام دده و مَره ایله کده خدایون بیگنه ره عبادت کده، امو رقم اونا قد از تو ام رفتار مونه. ^۹ پس آلی آواز ازوا ره بشنو، لیکن تاکید کده اونا ره اخطار بدی و اونا ره از راه-و-رسم پادشاه که د بِلِه ازوا حکمرانی مونه، باخبر کو."

^{۱۰} اوخته سموئیل پگ تورای خداوند ره د قوم خو که ازو پادشاه طلب کدد، بیان کده ^{۱۱} گفت: "راه-و-رسم پادشاهی که د بِلِه شمو حکمرانی مونه ازی قرار آسته: او باچه های شمو ره گرفته مقرر مونه تا مسؤل گاڈی های شی بشه، اسپ-سوارای شی بشه و پیش روی گاڈی ازو بدوه؛ ^{۱۲} او اونا ره بلده خو قومندان های هزار نفری و قومندان های پنجاه نفری

جور مونه و بعضی ازوا ره بلده قلبه کدون
 زمی و درو کدون حاصلات خو و بلده جور
 کدون سلاح های جنگی و اسباب گاڈی های
 خو تعیین مونه. ^{۱۳} او دُخترن شمو ره بلده
 عطر جور کدو، آشپزی و نان پخته کدو میگیره.
^{۱۴} او بهترین زمینا، باغ های انگور و باغ های
 زیتون شمو ره گرفته د خدمتگاری خو میدیه.
^{۱۵} او ده-یگ غله-و-دانه و باغ های انگور
 شمو ره گرفته د نفرای دربار و خدمتگاری خو
 میدیه. ^{۱۶} او بهترین غلاما و کنیزا و کارگرای^a
 شمو ره قد الاغای شمو گرفته بلده کار خود
 خو مقرر مونه. ^{۱۷} او ده-یگ گله های شمو ره
 ام میگیره و شمو غلام های ازو جور موشید.
^{۱۸} و د امزو روز شمو از دست پادشاه خو که

^a ۸:۱۶ د جای «کارگرا» د بعضی ترجمه ها «گاو ها»

یا «حیوانات» نوشته یه.

بلده خو انتخاب کدید ناله-و-فریاد مُونید، ولے
خداوند دَ او روز دَ داد شُمو نَمیرسه.

۱۹ لیکن مردُم توره سموئیل ره گوش نکد
و گفت: ”نه، باید دَ بله مو یگ پادشاه بَشه
۲۰ تا مو ام رقمِ دیگه مِلت ها بَشی و پادشاهِ مو
دَ بله مو حکمرانی کنه و پیشِ رُوی مو رفته دَ
جنگای مو بلده مو جنگ کنه.“

۲۱ سموئیل پگِ تورای مردُم ره گوش گرفت
و اونا ره دَ گوشِ خداوند رَسند. ۲۲ و خداوند
دَ سموئیل گفت: ”توره ازوا ره بَشنو و دَ بله
ازوا یگ پادشاه تعیین کُو.“ اوخته سموئیل دَ
امرُو مردای اسرائیل گفت: ”هر کدَم شُمو پس
دَ شار خُو بورید.“

شائول پادشاه انتخاب موشه

۱ دَ اُونجی یگ مرد از طایفه بنیامین بُود
که قیس نام دَشت. قیس باچه ابیئیل،
نوسه صرور، کوسه بکورت و اولاده افیح بُود.

أُو یِگ بِنِیامِینی و مَرِدِ قُدْرَتَمَند بُود. ^۲ أُو یِگ باچِه دَ نامِ شائول دَشت که یِگ جوانِ خوش اندام بُود و دَ مینکلِ بَنیِ إِسرائیلِ اَزو کده مَرِدِ خوش اندام تر و جُود نَدَشت؛ أُو از یِگِ قَومِ کده یِگ سر-و-گَرِدو بِلند تر بُود.

^۳ یِگ روزِ اَلاغایِ قیسِ آتِه شائولِ گَم شُد؛ اوخته أُو دَ باچِه خُو شائولِ گُفت: ”یکی از جوانا ره قد خُو بَگیر و رفته اَلاغا ره بُپال.“
^۴ پس أُو از کوهستونِ اِفرایمِ تیر شُدِه سرزمینِ شلیشه ره گشت، مگم اَلاغا ره پَیدا نَتَنست. اَزونجی دَ سرزمینِ شعلیمِ تیر شُد، و دَ اُونجی ام نَبُود. بعد اَزو دَ سرزمینِ بِنِیامینِ گشت، ولے باز ام پَیدا نَتَنست. ^۵ وختیکه اونا دَ سرزمینِ صُوفِ رسید، شائولِ دَ امزُو جوانِ که قد شی قَتی بُود گُفت: ”بیه که پس بوری، اگه نَه، آتِه مه فِکر کدو دَ بارِه اَلاغا ره ایله مونه و دَ فِکرِ ازمو موشه.“ ^۶ مگم امو جوانِ دَ جوابِ شی گُفت: ”اینه، دَ امزی شار یِگ مَرِدِ خُدا

آسته؛ او یگ آدمِ مُحترم آسته و هر چیزی که
 مَوَگیه همیشه حقیقت پیدا مونه. بیه که امی آلی
 دَ اُونجی بوری؛ شاید او دَز مو بُوگیه که از کُدم
 راه باید بوری. ”^۷ شائول دَ امزُو جوان گُفت:
 ”اگه مو بوری، بلده ازو آدم چیز خیل بُبری؟
 چُون نان از خُرچین مو خلاص شُده و مو هیچ
 تُحفه نَدری که دَ امزُو مَرِدِ خُدا بُبری. آیا کُدم
 چیزِ دیگه دَری که بُبری؟ ”^۸ امو جوان دَ جوابِ
 شائول گُفت: ”اینه، چارُم حصّه یگ مِثقال نُقره
 دَ دِست مه آسته. امی ره دَ امزُو مَرِدِ خُدا میدی
 تا راهِ مو ره بلده مو نشو بدیه. ”^۹ دَ زمانِ
 قَدیم دَ اسرائیل وختی یگو کس مورفت که از
 خُدا درخاست کنه، اینی رقم مَوگُفت: ”ببید که
 پیشِ غیبگوی بوری. ” چُون کسای ره که امروز
 نَبی مَوگیه، سابقِ غیبگوی مَوگُفت. ^{۱۰} اوخته
 شائول دَ امزُو جوان گُفت: ”خوب گبه؛ بیه که
 بوری. ” پس اونا دَ امزُو شار رفت که مَرِدِ خُدا
 دَ اُونجی بُوَد.

۱۱ غَیْتِیکه اونا د تپه باله موشد تا د شار
 بوره، قد چند دختر که بلده او کشیدو میمد
 روی د روی شد و دزوا گفت: ”آیا غیبگوی
 د امینجی آسته؟“ ۱۲ اونا د جواب شی گفت:
 ”آری، اونه او از شمو پیش د شار داخل شد.
 عَجَله کنید؛ او امی امروز د شار آمده، چون
 مردم امروز د جای بلند قربانی دره. ۱۳ امی که
 شمو د شار داخل شنید او ره پیدا مونید. عَجَله
 کنید، پیش ازی که او د جای بلند بلده خوردو
 بوره خود ره دزو برسینید؛ چون تا وختیکه او نروه
 مردم نان نموخوره، چراکه او باید اول قربانی ره
 برکت بدیه و بعد ازو کسای که کوی شده میتنه
 بخوره. پس آلی بورید، چون امی آلی او ره پیدا
 مونید.“ ۱۴ اوخته اونا د شار رفت و امی که از
 درگه شار داخل شد، دید که سموئیل از پیش
 روی ازوا مییه تا د جای بلند بوره.

۱۵ یگ روز پیش از آمدون شائلو خداوند
 گوش سموئیل ره واز کده گفتد: ۱۶ ”صبح د

امزی وخت ما یگ آدم ره از سرزمینِ بنیامین
 دَ پیش تُو ریِ مُونم. تُو او ره مَسَح کُو تا دَ
 بِلِه قوم مه اسرائیل حُکمران بَشه و قوم مَره از
 دِستِ فِلَسطینیا نِجات بَدیه؛ چُون ما دَ بِلِه قوم
 حُو نَظَرِ لُطَف کدیم، چراکه ناله-و-فریادِ ازوا دَ
 حُضُور مه رسیده.

۱۷ وختیکه سموئیل شائول ره دید، خُداوند
 دَزُو گُفت: ”اینه، ای اُمُو آدم آسته که دَ باره
 شی دَز تُو گُفتم؛ اینمی دَ بِلِه قوم مه حُکمرانی
 مونه.“ ۱۸ اوخته شائول دَ درگه شار دَ سموئیل
 نزدیک شُدِه گُفت: ”لُطفاً دَز مه بُگی که خانه
 غیبگوی دَ کُجا یه؟“ ۱۹ سموئیل دَ جوابِ
 شائول گُفت: ”اُمُو غیبگوی ما آستم. پیش پیش
 مه دَ جای بلند بورُو، چُون امروز شُمو باید قد
 ازمه نان بُخورید و صُبح تُو ره ریِ مُونم و
 هر چیزی که دَ دِل تُو آسته دَز تُو بیان مُوکنم.
 ۲۰ دَ باره اَلاغای تُو که سه روز پیش گُم شُدُد،
 غُصّه ازوا ره نَخور، چراکه اونا پیدا شُدِه.

آلی یگ چیز مُهم ره دَز تُو مُوگم: باآرزِشترین
 چیزِ اسرائیل نصیبِ ازتُو و پگِ خانوارِ آته تُو
 مُوشه. " ۲۱ شائول دَ جواب شی گفت: "ما
 یگ بنیامینی اَسْتُم، از ریزه‌ترین طایفه اسرائیل؛
 اولادِ بابِه مه ام از تمامِ اولادِ بابِه های طایفه
 بنیامین کده ریزه‌تر اَسْتِه. پس چرا ای رقم تورا
 ره دَز مه مُوگی؟" ۲۲ اوخته سموئیل شائول
 و اُمُو جوان ره که قد شی قتی بُود گِرِفْتِه دَ
 مهمونخانه بُرد و اونا ره از پگِ کوی شده ها
 کده باله شند؛ تعدادِ کوی شده ها تقریباً سی
 نفر بُود. ۲۳ و سموئیل دَ آشپز گفت: "اُمُو حِصِّه
 گوشت ره که دَز تُو دَدُم و دَز تُو گُفْتُم که دَ پیش
 خُو نگاه کُو، گِرِفْتِه بَیر." ۲۴ پس آشپز ران ره
 قد هر چیزی که دَزُو بُود، اُورد و دَ پیشِ شائول
 ایشْت. اوخته سموئیل گفت: "اینه، ای چیزی
 اَسْتِه که نگاه شُدُد؛ دَ پیشِ خُو بیل و بُخور. ای
 تا امزی زمانِ مُعینِ بلده ازتُو نگاه شُدُد، یعنی

از وختیکه گفتم، 'مردم ره مهمو مونم.' " د
امزی رقم شائول امو روز قد سموئیل نان خورد.
^{۲۵} وختیکه اونا از جای بلند تاه شده د شار
آمد، سموئیل قد شائول د بله بام خانه توره
گفت. ^{۲۶} اونا صباح گاه از خاو باله شد و د
غیت روز واز شدو سموئیل شائول ره که د بله
بام خانه بود کوی کده گفت: "باله شو که تو
ره د راه تو ری کنم." پس شائول باله شد و هر
دوی ازوا، یعنی شائول و سموئیل بر شده رفت.
^{۲۷} وختیکه اونا د آخر شار رسید، سموئیل د
شائول گفت: "د امزی جوان که قد تو آسته
بگی که پیشلون مو بوره و غیتیکه او پیش
رفت، تو د امینجی ایسته شو تا ما پیغام خدا
ره دز تو برسئم."

سموئیل شائول ره د عنوان پادشاه مسح مونه

^۱ اوخته سموئیل یگ بوتل روغو ره
گرفته د سر شائول شیو کد و او ره

ماخ کده گُفت: ^a ”خداوند تُو ره مَسَح کد تا دَ
 بِلَه قوم شی اسرائیل حُکمرانی کنی. تُو دَ بِلَه
 قومِ خداوند حُکمرانی مونی و اونا ره از دِسْتِ
 دُشمنای چار طرفِ ازوا نجات میدی. و علامتِ
 ازی که خداوند تُو ره مَسَح کده تا دَ بِلَه قوم ^b
 شی حُکمرانی کنی اینی آسته: ^۲ امروز وختیکه
 از پیش مه بوری قد دُو مرد دَ نزدیکِ قبرِ راحیل
 دَ سرحدِ بنیامین دَ صَلَاح رُوی دَ رُوی موشی؛
 اونا دَز تُو مَوگیه: ’الَاغای که بَلدِه پالیدونِ ازوا
 رفتدی، پیدا شُدِه؛ آتِه تُو فِکِر کدو دَ بارِه اَلَاغَا
 ره ایله کده و دَ فِکِرِ از شُمُو شُدِه و مَوگیه: ”بَلدِه
 پَیْدَا کدونِ باچه خُو چیز کار کنم؟“ ^۳ وختیکه
 ازونجی پیشتر بوری و دَ نزدیکِ درختِ بَلُوطِ
 تابور بَرَسی دَ اُونجی قد سِه مرد رُوی دَ رُوی

^a ۱۰:۱ ای ترجمه دَ مُطابِقِ نُسخِه یونانی آسته، و لِه دَ
 نُسخِه عبرانی اینی رقم نوشته یه: ”خداوند تُو ره مَسَح
 کد تا دَ بِلَه میراث شی حُکمرانی کنی.“ ^b ۱۰:۱ دَ
 جای «قوم» دَ ترجمه یونانی «میراث» نوشته یه.

مُوشی که دَ حُضُورِ خُدا دَ بَیت-ئیل مورَه؛ یکی
ازوا سِه بَزغله دَره، دِیگه شی سِه دانه نان و
سِوَمی شی یگ مَشک شرابِ انگُور. ^۴ اونا قد
تُو احوالپرسی مُونه و دَز تُو دُو نان میدیه و تُو
اونا ره از دِستِ ازوا میگیری. ^۵ بعد ازو تُو دَ
جِبَعَة-ایلوهِیم مییی، دَ امز و جای که پیره دارخانه
فَلَسْطِینِیا آسته؛ دَ اُونجی وختی دَ نزدیکِ شار
بَرسی قد یگ دِستِه اَنبِیا رُوی دَ رُوی مُوشی که
از جای بلند تاه مییه و دَ پیشِ ازوا چنگ، دیره،
سُرَنی و بَرِبط آسته و نَبُوت مُونه. ^۶ اوخته روح
خُداوند دَز تُو قرار میگیره و تُو ام قد ازوا نَبُوت
مُونی و تبدیل شده یگ آدمِ دِیگه جور مُوشی.
^۷ وختیکه امی علامت ها قد تُو رُخ دَد، اوخته
هر چیزی که از دِست تُو مییه انجام بدی، چراکه
خُدا قد تُو آسته. ^۸ آلی از مه کده پیش دَ جِلجال
بورو؛ اوخته ما دَ پیش تُو مییم و قُرَبانی های
سوختنی و قُرَبانی های سلامتی ره تقدیم مونم.

تُو باید هفت روز معطل کنی تا مه دَ پیش تُو
 بییم و دَز تُو بُگیم که چیز کار باید بُکنی. ”
 ۹ امی که شائول تاو خورد که از پیشِ سموئیل
 بوره، خُدا دَ شائول قلبِ دیگه دَد و دَ امزُو روز
 پگِ امزُو علامتِ ها رُخ دَد. ۱۰ وختیکه شائول
 و اُمُو جوان دَ جبعه رسید، دَ اُونجی قد یگ
 دِسته انبیا رُوی دَ رُوی شُد و روحِ خُدا دَزُو
 قرار گرفت و اُو ام دَ وَجد آمده قد ازوا دَ نَبوت
 کدو شُد. ۱۱ کسای که اُو ره از گاه مینخشید،
 وختی دید که اُو قد انبیا نَبوت مونه، اونا دَ
 طعنه قد یگدیگه خُو گُفت: ”قد باچه قیس چی
 گپ شُدِه؟ آیا شائول ام از جُمَلِه انبیا آسته؟“
 ۱۲ یکی امزُو نفرای که دَ اُونجی حاضر بُود، دَ
 جوابِ ازوا گُفت: ”آته امزُو انبیایِ دیگه کی
 آسته؟“ امزی خاطر ای یگ مثل جور شُد که،
 ”آیا شائول ام از جُمَلِه انبیا آسته؟“ ۱۳ وختیکه
 شائول از نَبوت کدو خلاص شُد، اُو دَ جای بلند
 رفت.

۱۴ کاکای شائول ازو و امزو جوان پُرسان کده
 گُفت: ”کجا رفته بُودید؟“ او دَ جواب شی
 گُفت: ”بلده پالیدونِ الاغا رفتدی؛ و غیتیکه
 پیدا نَتستی، پیشِ سموئیل رفتی.“ ۱۵ کاکای
 شائول گُفت: ”دزمه بگوی که سموئیل دز شمو
 چیزخیل گُفت.“ ۱۶ شائول دَ کاکای خُو گُفت:
 ”او دز مو گُفت که الاغا پیدا شُده.“ لیکن
 دَ باره مَوْضوعِ پادشاهی که سموئیل دز شی
 گُفتد، دزو هیچ چیز نَگُفت.

۱۷ اوخته سموئیل قومِ اسرائیل ره دَ مِصفه
 دَ حُضُورِ خُداوند جَم کد ۱۸ و دزوا گُفت:
 ”خُداوند، خُدایِ اسرائیل اینی رقم مُوگه، ما
 بنیِ اسرائیل ره از مِصر بُرو اُوردُم؛ اَره، ما
 شُمو ره از دِستِ مِصریا و از دِستِ تمامِ مَمَلکَت
 های که دَ بِلَه شُمو ظَلَم مُوگد، نِجات دَدُم.
 ۱۹ لیکن اِمروز شُمو خُدایِ خُو ره که شُمو ره از
 پِگِ بِلَا ها و مُصِیبتِ ها نِجات دَد، ایله کدِید
 و دزو گُفتِید: ”دَ بِلَه مو پادشاه مُقَرر کُو.“ پس

آلی قد طایفه های خُو و اولادِ بابِه های خُو دَ
حُضُورِ خُداوند حاضر شُنید. ”

۲۰ اوخته سموئیل تمام طایفه های اسرائیل ره
پیش آورد و پِشک دَ نامِ طایفه بنیامین بُر شد.

۲۱ و او طایفه بنیامین ره قد اولادِ بابِه های
شی پیش آورد و پِشک دَ نامِ اولادِ بابِه مَطری

بُر شد. و دَ مینکلِ ازوا پِشک دَ نامِ شائول باچه
قیس بُر شد؛ لیکن وختیکه او ره طلب کد او

پیدا نَشُد. ۲۲ پس اونا از خُداوند بسم پُرسان
کده گُفت: ”آیا او آدم دَ اینجی آسته؟“ خُداوند

گُفت: ”اونه، او خود ره دَ مَنِه کالا-و-آسباب
تاشه کده. “ ۲۳ اوخته اونا دَویده رفت و او ره

ازونجی اُورد. وختیکه او دَ مینکلِ مردُم ایسته
شُد، از پگِ ازوا کده یگ سر-و-گردو بلندتر

بُود. ۲۴ و سموئیل دَ تمامِ قومِ گُفت: ”اینمی
نفر ره که مینگرید، خُداوند ای ره اِنِتخاب کده.

رقمِ ازی وری دَ مینکلِ پگِ قومِ کس نییه!“ و
پگِ قومِ چیغ زده گُفت: ”زنده باد پادشاه!“

۲۵ اوخته سموئیل راه-و-رسم پادشاه ره د
 مردم بیان کده د یگ طومار نوشته کد و او
 ره د حضور خداوند ایشته. بعد ازو سموئیل
 یگ قوم ره پس د خانه های شی ریی کد.
 ۲۶ شائول ام پس د خانه خو د جبعه رفت و یگ
 دسته از مردای که خدا د دل ازوا شور-و-شوق
 اندختد قد ازو قتی رفت. ۲۷ مگم بعضی نفرای
 بد-و-بیکاره گفت: "ای آدم چطور میتنه مو ره
 نجات بدیه؟" اونا او ره توهین-و-تحقیر کد و
 دزو هیچ تحفه نورد. ولے شائول خود ره آرام
 گرفت.

شائول عمونی ها ره شکست میدیه

۱ چند وخت بعد ناحاش پادشاه
 عمونی رفته روی د روی یابیش
 جلعاد خیمه زد و تمام مردم یابیش د ناحاش
 گفت: "قد ازمو عهد بسته کو و مو تو ره
 خدمت مونی." ۲ لیکن ناحاش عمونی دزوا

گفت: "ما دَ اینی شرطِ قد شُمو عهد بسته مُونم که مَره بیلید چیمِ راستِ پگ شُمو ره بُر کنم و قد ازی کار تمامِ اسرائیل ره سرخم کنم." ^۳ ریش سفیدای یابیش دَزُو گفت: "بلده مو هفت روز مُهلت بدی تا قاصدا ره دَ تمامِ مُلکِ اسرائیل رَبی کنی؛ اوخته اگه هیچ کس بلده نجات مو نمد، مو خودون ره دَز تو تسلیم مونی."

^۴ وختی قاصدا دَ جبعه شائول آمد و امو تورا ره دَ گوشِ قوم رسند، تمامِ قوم دَ آواز بلند چخرا کد. ^۵ دَ امزو غیت شائول گاوون خور ره هی کده از زمینا میمد؛ او پُرسان کده گفت: "چیز گپ شُده که مردم چخرا مونه؟" اوخته اونا تورای مردای یابیش ره دَزُو نقل کد. ^۶ وختی شائول امو تورا ره شنید، روح خداوند دَزُو قرار گرفت و قارِ ازو غدر باله آمد. ^۷ پس او یگ جوهره گاو ره گرفته ٹوٹه ٹوٹه کد و از دستِ قاصدا دَ تمامِ مُلکِ اسرائیل رَبی کده گفت: "هر کسی که از پُشتِ شائول و سموئیل نیه، قد گاو های

شی امی کار موشه. ” اوخته ترسِ خُداوند دَ
 بِلَه قوم قرار گرفت و اونا مثل یگ مرد بُر شده
 آمد. ^۸ وختیکه شائول اونا ره دَ بزق حساب
 کد، مردای بنی اسرائیل سه صد هزار نفر بُود
 و مردای یهودا سی هزار نفر. ^۹ اونا دَ قاصدای
 که آمده بُود گُفت: ” دَ باشنده های یابیشِ جلعاد
 اینی رقم بُگید، ’صباح دَ وختِ آفتو گرم شدو
 شمو نجات پیدا مُونید. ” وختی قاصدا رفته
 ای خبر ره دَ باشنده های یابیش رسند، اونا
 خوشحال شد. ^{۱۰} پس مردای یابیش دَ عمونیا
 گُفت: ” صباح مو خودون ره دَز شمو تسلیم
 مونی و هر چیزی که دَ نظر شمو خُوب معلوم
 موشه دَ حق مو انجام بدید. ”

^{۱۱} صباح امزو روز شائول مردُم ره دَ سه دسته
 تقسیم کد؛ اونا دَ پیره صُبح دَ خیمه گاهِ عمونیا
 دَر آمد و تا غیتِ گرم شدونِ آفتو اونا ره کُشتار
 کد؛ کسای که زنده مند دَ تیت پَرک شد، دَ اندازه
 که حتی دُوی ازوا یگ جای نَبود.

۱۲ اوخته مردُم دَ سموئیل گُفت: ”کی آسته
 اُمُو کسای که مُوگُفت: ’آیا شائول دَ بِلَه مو
 حُکمرانی کنه؟‘ اُمُو کسا ره پیش بیرید تا
 اونا ره بُکُشی. ” ۱۳ لیکن شائول گُفت: ”اِمروز
 هیچ کس کُشته نَمُوشه، چراکه اِمروز خُداوند دَ
 اِسرائیل نِجات اُورده. ”

۱۴ و سموئیل دَ مردُم گُفت: ”بیبید که دَ جِلجال
 بوری و دَ اُونجی پادشاهی ره سر از نو برقرار
 کنی. ” ۱۵ پس تمامِ مردُم دَ جِلجال رفت و دَ
 اُونجی شائول ره دَ حُضُورِ خُداوند پادشاه جور
 کد. دَ اُونجی اونا قُربانی های سلامتی دَ حُضُورِ
 خُداوند قُربانی کد و شائول قد تمامِ قومِ اِسرائیل
 غَدر خوشی کد.

سُخرانی سموئیل دَ غَیتِ پادشاه شُدونِ شائول

۱ اوخته سموئیل دَ تمامِ اِسرائیل
 گُفت: ”اینه، تمامِ چیزای ره که شُمو
 دَز مه گُفتید، ما شَنِیدُم و دَ بِلَه شُمو یگ پادشاه
 ۵۴

مُقَرَّر كَدُم؛ ۲ و آلی امی پادشاه شُمو ره رهبری
 مونه. ما پیر و موی سفید شُدیم، ولے باچه های
 مه قد شُمو آسته. ما از جوانی خُو تا امروز شُمو
 ره رهبری كَدُم. ۳ آلی ما دَ اینجی ایسته یُم و
 شُمو دَ حُصُورِ خُداوند و دَ پیشِ پادشاهِ مَسَحِ شُدِه
 شی دَ بِلَه مه شاهدی دده بُگید که گاوِ کی ره
 گِرِفَتیم؟ اَلَاغِ کی ره گِرِفَتیم؟ کی ره بازی دَدیم؟
 دَ بِلَه کی ظَلَمِ کَدیم؟ و از دِستِ کی رِشَوَتِ
 گِرِفَتیم تا چیمای خُو ره قد شی کور کَنم؟ بُگید
 تا دَز شُمو پس بَدیم. ۴ اونا گُفت: ”تُو مو ره
 بازی نَدَدے و دَ بِلَه مو ظَلَمِ نَکَدے و هیچ چیز از
 دِستِ هیچ کس نَگِرِفَتے. ۵ پس سموئیل دَزوا
 گُفت: ”خُداوند دَ بِلَه شُمو شاهدِ آسته و پادشاهِ
 مَسَحِ شُدِه شی امروز دَ بِلَه شُمو شاهدِ آسته که
 شُمو هیچ چیز دَ دِستِ مه پیدا نَکَدید. ۶ و اونا
 گُفت: ”اُو شاهدِ آسته.“

۶ و سموئیل دَ مَرْدُمِ گُفت: ”خُداوند، خُدا
 آسته که مَوسَى و هَارُونِ ره تَعیینِ کد و

بابه‌کلونای شُمو ره از سرزمینِ مصر بُرو اُورد.
 ۷ پس آلی ایسته شُنید تا دَ حُضُورِ خُداوند
 قد شُمو دَ باره تمامِ کارای عادِلانه خُداوند
 که دَ حقِ از شُمو و دَ حقِ بابه‌کلونای شُمو
 کده، حساب-و-کتاب کنم. ^۸ وختیکه یعقوب
 دَ مصر رفت و مِصریا دَ بِلِه اولادِه ازو ظلم کد،
 بابه‌کلونای شُمو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد
 و خُداوند مُوسیٰ و هارون ره ریی کد و اونا
 بابه‌کلونای شُمو ره از مصر بُرو اُورده دَ امزی
 سرزمی جای-د-جای کد. ^۹ لیکن اونا خُداوند،
 خُدای خُو ره پُرمُشت کد و خُداوند اونا ره سَودا
 کده دَ دِستِ سِیسِرا قومندانِ لشکرِ حاصور، دَ
 دِستِ فِلسطینیا و دَ دِستِ پادشاهِ موآب تسلیم
 کد و اونا دَ خِلافِ بابه‌کلونای شُمو جنگ کد.
 ۱۰ اوخته اونا دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کده
 گُفت: 'مو گناه کدی، چراکه خُداوند ره ایله کده
 بُت های بَعَل و عَشْتاروت ره عِبادت کدی.
 لُطفاً آلی مو ره از دِستِ دُشمنای مو نِجات

بدی و مو تُو ره عِبَادت مونی. ^{۱۱} ' پس خُداوند
یُرُوب-بَعْل، باراق، ^a یفتاح و مَره ^b رِبی کده شُمو
ره از دِستِ دُشمنای گِرد-و-بَر شُمو خلاص کد
و شُمو آرام-و-آسوده زندگی کدید.

^{۱۲} لیکن وختی دیدید که ناحاش پادشاه
عمونیا دَ خِلاف شُمو مییه، دَزمه گُفتید: 'ای
رقم نَمُوشه، یگ پادشاه دَ بِلَه مو حُکمرانی
کنه؛' دَ حالیکه خُداوند، خُدای شُمو پادشاه
شُمو بُود. ^{۱۳} اینه، ای اُمُو پادشاه آسته که شُمو
اِنْتِخاب کدید؛ کسی که دَ باره شی درخاست
دَ دید. اینه، خُداوند دَ بِلَه شُمو یگ پادشاه مُقَرَر
کد. ^{۱۴} اگه از خُداوند ترسیده او ره عِبَادت
کنید و از آید شی شُده از اَمَر شی سرپیچی
نکنید و ام شُمو و ام امی پادشاه که دَ بِلَه شُمو
حُکمرانی مونه از خُداوند، خُدای خُو پِیروی

^a ۱۲:۱۱ «باراق» از ترجمه یونانی آسته، و لے دَ نُسَخَه
عبرانی «بِدان» نوشته یه. ^b ۱۲:۱۱ دَ جای «مَره» دَ
زبونِ عبرانی «سموئیل» نوشته یه.

کنید خُوب مُوشه. ^{۱۵} لیکن اگه از آید خُداوند
 نَشْنِید و از امرِ خُداوند سرپیچی کنید، اوخته
 دِستِ خُداوند امُو رقم که دَ خِلافِ بابِه کَلونای
 شُمُو باله شُدُد، دَ خِلافِ از شُمُو ام باله مُوشه.^a
^{۱۶} پس آلی ایسته بَشِید و امی کارِ بزرگ ره
 که خُداوند دَ پیشِ چیمای شُمُو انجام میدیه،
 بِنگرید. ^{۱۷} آیا امی آلی وختِ گندمِ دِرُو نیسته؟
 دَ امزی روز ما از خُداوند درخاست مُونُم که
 گرگُردراغ و بارشِ رِبی کنه تا شُمُو بدَنید و
 بِنگرید که قد طلبِ کدُونِ پادشاهِ بلده خُو دَ نظرِ
 خُداوند چی شرارتِ کُته کدید.

^{۱۸} اوخته سموئیل از خُداوند درخاست کد و
 خُداوند دَ امزُو روزِ گرگُردراغ و بارشِ رِبی کد
 و تمامِ مردُم از خُداوند و سموئیل غَدَر ترس
 خورد. ^{۱۹} و تمامِ قومِ دَ سموئیل گفت: «دَ پیشِ

^a ۱۲:۱۵ دَ بعضی نُسَخه ها و ترجمه ها «دَ خِلافِ از شُمُو
 و پادشاهِ شُمُو» نوشته یه.

خداوند، خُدای خُو بَلَدِه خِدْمَتگَارای خُو دُعا کُو
تا مو نَمُری، چِراکه مو دَ بِلِه تَمَامِ گُناه های خُو
امی شِرارَت ره ام اِضافه کدی و بَلَدِه خُو پادشاه
طَلب کدی.

۲۰ سموئیل دَ قَوْمِ گُفت: "نَتَرَسید، ما مِیدَنُم
که شُمُو پَگِ امزی شِرارَت ره کَدید؛ ولِی از
پِیروی خُداوند رُوی گِردو نَشَنید، بَلِکِه خُداوند
ره قَد تَمَامِ دِلِ خُو عِبَادَت کَنید؛ ۲۱ گُمراه نَشَنید
و از پُشتِ چِیزای باطِل که فایده رَسَنده نَمِیتنه و
نِجات دَدِه نَمِیتنه نَرَوید، چِراکه اونا باطِل اَسْتِه.
۲۲ خُداوند بَخاطِرِ نامِ بُزرگِ خُو قَوْمِ خُو ره ایلِه
نَمُونِه، چُون ای رضای خُداوند بُوَد که شُمُو
ره قَوْمِ خُو جور کَنِه. ۲۳ و دَ بارِه ازمِه، از مِه
دُور بَشِه که ما دُعا کدو ره بَلَدِه از شُمُو بَنَد
کُنُم و دَ ضِدِ خُداوند گُناه کُنُم. علاوَه ازی ما
راه نِیک و راست ره دَز شُمُو تَعْلیمِ دَدِه مورُم.
۲۴ فِقْطِ مُتَوَجِه بَشید که از خُداوند بَتَرَسید و
اُو ره از راستی قَد تَمَامِ دِلِ خُو عِبَادَت کَنید و

دَ باره کارای بزرگی که بلده شمو کده، فکر کنید. ^{۲۵} ولے اگه دَ شرارت خُو ادامه بدید، ام شمو و ام پادشاه شمو نابود موشید.

سموئیل شائول ره سرزنش مونه

۱۳
۱ شائول سن-و-سال پخته دشت^a که پادشاه شد. او بعد از دو سال پادشاهی دَ بله اسرائیل^۲ سه هزار نفر ره از اسرائیل انتخاب کد که دو هزار نفر ازوا قد شائول دَ مخماس و دَ کوهستون بیت-ئیل بود و یگ هزار نفر ازوا قد باچه شی یوناتان دَ جبعه بنیامین؛ و باقی مردم ره پس دَ خیمه های ازوا ری کد. ^۳ یوناتان پیره دارخانه فلسطینیا ره که دَ جبع بود، زد و فلسطینیا دزی باره

^a ۱۳:۱ دَ نُسَخه عبرانی بلده عمر شائول کدم شماره وجود ندره، بلکه اینی رقم نوشته یه: "شائول ... ساله بود که پادشاه شد." دَ بعضی ترجمه های یونانی عمر شائول «سی ساله» نوشته شده.

شَنِید. اوخته شائول دَ تمامِ سرزمینِ اسرائیل
 شیپور ره دَ صدا آورده گُفت: ”بیلید که عبرانیا
 بِشَنوه!“^۴ اوخته تمامِ اسرائیل شَنِید که شائول
 پیره دارخانه فلسطینیا ره زده و امچنان اسرائیلی
 ها دَ نظرِ فلسطینیا بد شُدِه. پس قومِ اسرائیل
 کوی شُد تا دَ پیشِ شائول دَ جلجالِ جمِ شَنه.
^۵ فلسطینیا ام جم شُد تا قد اسرائیلی ها جنگ
 کنه، سه^a هزار گاڈی جنگی، شش هزار سوار و
 لشکری که تعدادِ شی مثلِ ریگِ دریا بے حساب
 بُود جم شُدُد؛ اونا باله اَمده دَ مخماس طرفِ
 شرقِ بیت-آون خیمه زد. ^۶ وختی اسرائیلی ها
 دید که دَ مُصیبت قرارِ گِرَفته، چُون لشکرِ ازوا
 زیرِ فشار بُود، اونا خودون ره دَ غار ها، صوف
 ها، قاده ها، کاربز های خُشک شُدِه و چُقُوری
 ها تاشه کد. ^۷ و بعضی عبرانیا از دریای اُردُن

^a ۱۳:۵ «سه هزار» دَ ترجمه یونانی آسته، و لے دَ نُسَخه

عبرانی «سی هزار» نوشته یه.

تیر شده دَ سرزمینِ جاد و جِلعاد رفت. شائول
هنوز دَ جِلجال بُود و تمامِ مردُم که قد ازو قتی
بُود میلرزید.

^۸ شائول دَ مُطابقِ وختی که سموئیل تعیین
کُدد، هفت روز اِنْتَظار کشید؛ لیکن سموئیل
دَ جِلجال نَمَد و مردُم از دَورِ شائول آهسته
آهسته تیت موشد. ^۹ پس شائول گفت: ”قربانی
سوختنی و قربانی های سلامتی ره پیش ازمه
بیرید.“ اوخته او قربانی سوختنی ره تقدیم کد.
^{۱۰} امی که او از تقدیم کدونِ قربانی سوختنی
خلاص شد، سموئیل رسید و شائول دَ دمِ راه شی
رفت که قد ازو احوال پُرسی کنه. ^{۱۱} سموئیل
پُرسان کده گفت: ”چی کدی؟“ شائول دَ جواب
شی گفت: ”وختی دیدم که مردُم از دَور مه
تیت موشه و تو دَ وختِ تعیین شده نَمدی و
فَلَسْطِینِیا ام دَ مِخماس جم شده، ^{۱۲} اوخته قد
خُو کُفتم: ’آلی فَلَسْطِینِیا دَ خِلاف مه دَ جِلجال
تاه موشه و ما هنوز رضای خُداوند ره طلب

نکدیم. ' پس مجبور شدیم که خود مه قربانی
سوختنی ره تقدیم کنیم. "

۱۳ سموئیل د شائول گفت: "تو لوڈگی کدی
و حکم خُداوند، خُداى خُو ره که دز تو امر کد،
د جای نُوردی. خُداوند پادشاهی تو ره د بله
اسرائیل بلده همیشه برقرار می ایشت، ۱۴ لیکن
آلی پادشاهی تو برقرار نمومنه، چون خُداوند
مردی ره که د طبِ دل شی آسته پیدا کده و
خُداوند او ره تعیین کده که د بله قوم شی
حکمران بشه، چراکه تو چیزی ره که خُداوند دز
تو امر کد، د جای نُوردی. " ۱۵ اوخته سموئیل
باله شده از جِلجال حرکت کد [و د راهِ خُو
رفت. باقی قوم از پُشتِ شائول از جِلجال حرکت
کده] د جبعه بنیامین رفت [تا قد لشکر یگجای

شُنه. ^a] شائول مردای ره که قد شی قتی بُود
حساب کد و تعدادِ ازوا شش صد نفر بُود.

^{۱۶} پس شائول، باچه شی یوناتان و مردمی که
قد ازوا قتی بُود دَ جِبِعِه بِنیامین مند و فَلَسطینیا
دَ مِخماس خیمه زد. ^{۱۷} اوخته حمله کُننده ها
از خیمه گاهِ فَلَسطینیا دَ سِه دِسته بُرو آمد: یگ
دِسته طرفِ عُفره دَ سرزمینِ شوعال تاو خورد،
^{۱۸} دیگه دِسته سُونِ بَیت-حورون رفت و دِسته
سوم طرفِ راهِ سرحدی که دَ بِلِه دَرّه صِبوعیم
سُون بیابو آسته، حرکت کد.

^{۱۹} دَ امزو غیت دَ تمامِ سرزمینِ اسرائیل یگ
اینگر ام پَیدا نَموشد، چراکه فَلَسطینیا مَوگفت:
”نَشنه که عبرانیا بِلده خُو شمشیر و نِزه جور
کنه.“ ^{۲۰} پس پگِ اسرائیلیا بِلده تیز کدون

^a ۱۳:۱۵ متنِ داخلِ قوس دَ نُسَخه هایِ عبرانی و جُود
ندر، ولے دَ بعضی ترجمه هایِ یونانی آسته.

سوغمه، کُنگ، تَوْر و داس^a دَ پیشِ فَلَسطینیا
 تاه مورفت. ۲۱ اَجْرَه تیز کدوِنِ سوغمه و کُنگ
 دُو حِصّه از سِه حِصّه یگِ مِثقال نُقره بُود، از
 شاخی، تَوْر و داس یگِ حِصّه از سِه حِصّه یگِ
 مِثقال نُقره. ۲۲ پس دَ روزِ جنگِ شمشیر و نِیزه
 دَ دِستِ پگِ مردُمی که قد شائول و یوناتان بُود
 دِیده نَمُوشُد، تنها شائول و یوناتان دَشت.
 ۲۳ دَ امزُو غیتِ یگِ دِسته از پیره‌دارای
 فَلَسطینیا دَ کوتلِ مِخماس بُر شُد.

حمله یوناتان دَ بِلَه فَلَسطینیا

۱ یگِ روز یوناتان باچه شائول دَ امزُو
 جوان که سلاح-بردار شی بُود گُفت:
 ”بیه که دَ بِلَه پیره‌دارخانِه فَلَسطینیا که دَ او
 طرف آسته بوری.“ لیکن آته خُو ره خبر نکد.

^a ۱۳:۲۰ «داس» دَ ترجمه یونانی آسته، ولے دَ نُسَخه

عبرانی بسم «آین کُنْدَه قُلبه» نوشته یه.

۲ شائول دَ نَزْدِیکِ جِبَعِه دَ تَی دِرختِ اَناری که دَ
 مِگرون آسته، شِشْتُد و مَرْدای که قد شی قَتی
 بُود تقریباً شَش صد نفر بُود. ۳ و یکی امزُو
 مَرْدا اَخِیَا باچه اَخِیْطُوب بُود که ایفود ره قد
 خُو دَشت؛ اَخِیْطُوب برارِ ایخابود باچه فینحاس
 نوسِه عیلی بُود و عیلی دَ زمانِ خُو از طرفِ
 خُداوند دَ شیلوه پیشوا بُود. مَرْدُم از رفتونِ
 یوناتان خبر نَدَشت. ۴ از کوتلی که یوناتان قَصْد
 دَشت تیر شُدِه دَ پیشِ پیره دارخانه فِلَسْطِینِیا
 بوره، دَ اُونجی یگ قاده شیخ دَ یگ طرف و
 یگ قاده شیخ دَ دیگه طرف بُود که نامِ یگ شی
 بو صیص و نامِ دیگه شی سِنَه بُود. ۵ یکی امزُو
 قاده ها سُون شمال رُوی دَ رُوی مِخماس و دیگه
 شی طرفِ جنوبِ رُوی دَ رُوی جِبَعِه قرار دَشت.
 ۶ یوناتان دَ امزُو جوان که سلاح-بَرْدار شی بُود
 گُفت: ”بیه که دَ بِلَه پیره دارخانه امزی ناختنه
 ها بوری؛ اُمید آسته که خُداوند بِلدِه مو یگو
 کار کنه، چُون نِجاتِ خُداوند بَسْتگی دَ تِعْدادِ

کلو و کم ندره. ”^۷ سلاح-بردار شی گفت: ”هر چیزی که دل تو موشه، امو کار ره کو. پیش بورو؛ اینه، ما قد تو آستم و مطابقِ خواهشِ دل تو عمل مونم.“

^۸ اوخته یوناتان گفت: ”توخ کو، مو طرفِ امزو نفرأ موری و خود ره دزوا نشو میدی. اگه دز مو گفت: ’ایسته شنید که مو د پیش شمو بییی،’ اوخته مو د جای خو ایسته موشی و د پیش ازوا نموری. ^{۱۰} لیکن اگه گفت: ’باله د پیش ازمو بیید،’ اوخته مو باله موری، چون ای بلده ازمو یگ علامت آسته که خداوند اونا ره د دست ازمو تسلیم کده.“ ^{۱۱} پس هر دوی ازوا خودون ره د پیره دارخانه فلسطینیا نشو دد و فلسطینیا گفت: ”توخ کنید، عبرانیا از سولاخای که خودون ره دزوا تاشه کده، برو مییه.“ ^{۱۲} اوخته پیره دارا د یوناتان و سلاح-بردار شی گفت: ”باله د پیش ازمو بیید تا زور فلسطینیا ره بلده شمو نشو بدی.“ یوناتان

دَ سلاح-بَردار خُو گُفت: ”از پُشت مه بیه، چُون
 خُداوند اونا ره دَ دِست اِسرائیل تسلیم کده.“
 ۱۳ پس یوناتان قد دِست و پای خُو چار-چَمبلده
 کده دَ پیش ازوا باله رفت و سلاح-بَردار شی
 از پُشت ازو آمد. فَلَسْطِینِیا پیش رُوی یوناتان
 اُفتده مورفت و سلاح-بَردار شی از پُشت ازو
 اَمده مُوکُشت. ۱۴ دَ امزو کُشتارِ اوّل یوناتان و
 سلاح-بَردار شی تقریباً بیست نفر ره دَ ساحه
 یگ جریب زمی کُشت. ۱۵ و ترس-و-وَحْشَت
 دَ خیمه‌گاه و دَ بُرو از خیمه‌گاه جای گِرِفت
 و تمام نفرای پیره‌دارخانه و حمله کُننده های
 ازوا ام وَحْشَت زده شُد و زمی لَرزه کد. پس
 ترس-و-وَحْشَتِ غَدِر کُته دَ بَین ازوا جای گِرِفت.
 ۱۶ پیره‌دارای شائول دَ جِبَعِه بِنِیامِین دید که
 اونه، یگ گروه کُته دِست-پیچه شُده و هر سُو
 مُودوه. ۱۷ اوخته شائول دَ مَرْدای که قد شی
 بُود، گُفت: ”لشکر ره جَم کُنید و بِنگرید که
 از مینکل مو کی بُرو رفته.“ وختی اونا لشکر

ره جَم کد، یوناتان و سلاح-بردار شی د اُونجی
 نَبود. ۱۸ شائول د اَخیا کُفت: ”صندوقِ خُدا ره
 پیش بیر. ” چُون صندوقِ خُدا د امزُو زمان د
 پیش بنی اسرائیل بود. a. ۱۹ د حالیکه شائول
 قد پیشوا توره مُوگُفت، گدوڈی د خیمه‌گاه
 فلسطینیا کلوتر شُده مورفت؛ و شائول د پیشوا
 کُفت: ”دست خُوره پس کو. ” ۲۰ اوخته شائول
 و پگِ مردای که قد شی قتی بُود، جَم شُده د
 جنگ رفت و دید که شمشیرِ هر فلسطینی د ضدِ
 دیگه شی استفاده مُوشه و غدر یگ گلگلمیری
 کُته آسته. ۲۱ د امزُو غیتِ عبرانیای که سابق
 قد فلسطینیا یگجای شُد و د خیمه‌گاه ازوا
 رفتد، دُوباره د پیش اسرائیلی های اَمَد که قد
 شائول و یوناتان بود. ۲۲ امچنان پگِ مردای
 اسرائیل که خودون ره د کوهستونِ افرایم تاشه
 a. ۱۸:۱۴ د ترجمه یونانی اینی رقم نوشته یه: ”ایفود
 ره اینجی بیر. ’ چُون دَمزُو زمان او (اَخیا) ایفود ره د
 پیش رُوی بنی اسرائیل مُپوشید. ”

کُدد، وختی شَنِید که فَلَسطینیا دُوتا کده، اونا
 ام دَ جنگ شاملِ شُدِه فَلَسطینیا ره دُمبال کد.
 ۲۳ پس خُداوند دَ امزُو روزِ اسرائیل ره نِجات دَد
 و جنگ از بَیت-اَوِن ام تیر شُد.

قَسَمِ ناسَنجیدِه شائول

۲۴ مَرَدایِ اسرائیل دَ امزُو روزِ سخت زیرِ فشار
 بُود، چَراکه شائول مَرَدُم ره قَسَم دَدِه گُفتُد:
 ”نالت دَ کسی که تا شام نان بُخوره، تا غَیتیکه
 ما از دُشمنای خُو اِنْتِقام نَگِرْفَتیم.“ پس هیچ
 کُدمِ امزُو مَرِدا نان ره دَ دان خُو نَزْد. ۲۵ دَ امزُو
 غَیت تمامِ لشکر دَ یگ جنگل رسید و دَ اُونجی
 عسل دَ رُوی زمی بُود. ۲۶ وختی مَرَدُم دَ جنگل
 داخل شُد، دید که عسل میچَقِه، لیکن هیچ
 کس دِست خُو ره دَ دان خُو نَبُرد، چُون اونا
 از قَسَم ترس خوردُد. ۲۷ مگم یوناتان وختیکه
 آتِه شی مَرَدُم ره قَسَم دَدِه بُود نَشَنِیدُد، پس اُو
 نوکِ تِیاقی ره که دَ دِست شی بُود دِراز کده دَ

شانهٔ عسل چقی کد و دِست خُو ره دَ دان خُو
 بُرد؛ و چیمای شی روشو شُد. ^{۲۸} اوخته یکی
 امزُو مرَدا گُفت: ”آته تُو مرُدُم ره سخت قَسَم
 دَده گُفته: ’نالت دَ کسی که امروز نان بُخوره.
 و امزی خاطر مرُدُم بیحال آسته. “ ^{۲۹} یوناتان
 گُفت: ”آته مه لشکر مو ره دَ مُصِیبت آندخته.
 توخ کنید، ازی که ما یگ کم وری امزی عسل
 چشیدیم چیمای مه چطور روشو شُد. ^{۳۰} چِیقس
 کلوتر خُوب موشد اگه امروز مرُدُم آزادانه امزُو
 وُلجه که از دُشمنای خُو گِرِفته مُوخورد. اگه
 مُوخورد، آیا آلی دَ مینکلِ فَلَسطینیا ازی کده
 کُشتارِ غَدَر کُته رُخ نَمیدد؟ “

^{۳۱} دَ امزُو روز اونا فَلَسطینیا ره از مِخماس تا
 ایلون زَد و مرُدُم کلو بیحال بُود. ^{۳۲} اوخته مرُدُم
 دَ بِلَه وُلجه ها هُجوم بُرد و گوسپندو، گاوو و
 گوسله ها ره گِرِفته دَ بِلَه زمی حلال کد و اونا ره
 قد خُون شی قتی خورد. ^{۳۳} دَ امزُو غیت چند نفر
 دَ شائول خبر رَسَنده گُفت: ”اونه، مرُدُم دَ ضِدِ

خُداوند گناه مُونه، اونا گوشت ره قد خُون شی
 مُوخوره. " شائول گُفت: " شُمو خیانت کدید؛
 آلی یگ سنگِ کُته ره دَ پیش مه بِغَلَطِنِید. "
 ۳۴ و شائول اِدامه دَده گُفت: " خودون شُمو دَ
 مینکلِ مردُم تیت شُده دَزوا بُگِید: ' هر کُدم
 شُمو گاو و گوسپون خُو ره دَ اینجی حلال کنِید
 و بُخورِید و دَ ضِدِ خُداوند دَ وَسِیلَه خوردونِ
 گوشت قد خُون شی گناه نَکنِید. " پس تمامِ
 مردُم دَ امزُو شاو هر کُدم شی گاو خُو ره قد
 خُو اُورد و دَ اُونجی حلال کد. ۳۵ و شائول دَ
 اُونجی بِلده خُداوند یگ قُربانگاه آباد کد؛ ای
 اوّلین قُربانگاه بُود که او بِلده خُداوند آباد کد.
 ۳۶ اوخته شائول گُفت: " بیید که دَ غَیتِ شاو
 از پُشتِ فَلَسطینیا بوری و اونا ره تا روشنی
 صُبح غارت کنی و هیچ کُدم ازوا ره زنده نَه
 ایلی. " اونا گُفت: " هر چیزی که دَ نظر تُو
 خُوب معلوم مُوشه، انجام بَدی. " لیکن پیشوا

گفت: "ببید که د اینجی د خدا نزدیک شنی و
خاست شی ره بدنی."

۳۷ و شائول از خدا پرسان کده گفت: "آیا مو
از پشتِ فلسطینیا بوری؟ آیا اونا ره د دستِ
اسرائیل تسلیم مونی؟" لیکن خداوند د امزو
روز بلده ازو هیچ جواب ندد. ۳۸ اوخته شائول
گفت: "ای تمام رهبرای قوم د اینجی نزدیک
ببید و تحقیق کده بنگرید که امروز ای گناه چی
رقم سر زده. ۳۹ چون د زندگی خداوند نجات
دهنده اسرائیل قسم که اگه گناهکار باچه مه
یوناتان ام بشه، او حتماً کشته موشه." لیکن
از پگِ مردمِ یگ شی ام د جوابِ ازو چیز نگفت.
۴۰ اوخته او د تمام قومِ اسرائیل گفت: "شمو د
یگ طرف ایسته شنید و ما و باچه مه یوناتان د
یگ طرف ایسته موشی." مردم د شائول گفت:
"هر چیزی که د نظر تو خوب معلوم موشه،
انجام بدی."

۴۱ پس شائول دَ خُداوند، خُداىِ اِسْرَائِيلِ كُفْت:
 ”اىِ خُداوند، يِگِ جِوابِ وَاِصْحِ بَدِي. “^a اوختَه
 شائول و يُوناتانِ كِرِفْتَه شُد و مَرْدُمِ ايلَه شُد.
 ۴۲ و شائول كُفْت: ”دَ مِينَكِلِ اِزْمَه و باچَه مَه
 يُوناتانِ پِشَكِ بِنْدَزِيد. “ و يُوناتانِ كِرِفْتَه شُد.
 ۴۳ اوختَه شائول دَ يُوناتانِ كُفْت: ”دَز مَه بُگِي
 كَه چيزِ كَارِ كَدِے؟ “ يُوناتانِ دَزُو كُفْت: ”قَد سِرِ
 تِياقِي كَه دَ دِسْت مَه اَسْتَه يِگِ كَمِ وريِ عَسَلِ
 چَشِيدُمِ و آلِي بَايِدِ بُمُرْم. “^{۴۴} شائول كُفْت: ”خُدا
 دَ حَقِ مَه امِي كَارِ، بَلَكِه كَلوتَرِ اِزِي رَه كَنَه؛
 تُو حَتْمًا بَايِدِ بُمُرِي يُوناتانِ!“^{۴۵} لِيكِنِ مَرْدُمِ دَ
 شائول كُفْت: ”اَيَا يُوناتانِ كَه امِي پِيرِوزِي بُزُرْگِ
 رَه نَصِيبِ اِسْرَائِيلِ كَدَه، بَايِدِ بُمُرَه؟ هَرَكِزِ نَه! دَ

^a ۱۴:۴۱ دَ تَرْجُمَه يُونانِي اِينِي رَقْمِ نَوِشْتَه يَه: ”اىِ
 خُداوند، خُداىِ اِسْرَائِيلِ، چِرا اِمْرُوزِ دَ خِدْمَتْگَارِ خُو جِوابِ
 نَدَدِي؟ اِگَه كُنَاهِ اِزِ مَه يَا اِزِ باچَه مَه يُوناتانِ سِرِ زَدَه، اىِ
 خُداوند، خُداىِ اِسْرَائِيلِ قَدِ اُورِيمِ جِوابِ بَدِي، لِيكِنِ اِگَه
 كُنَاهِ اِزِ قَوْمِ تُو اِسْرَائِيلِ سِرِ زَدَه، قَدِ تَمِيمِ جِوابِ بَدِي. “

زندگی خُداوند قَسَم که یگ تارِ موی ام از سر
 شی دَ زمی نَموفته، چراکه او اِمروز قد کومکِ
 خُدا ای کار ره کده. " دَ امزی رقم مردُم یوناتان
 ره نِجات دَد و او نَمُرد. ^{۴۶} پس شائول از دُمبال
 کدونِ فَلَسطینیا تیر شد و فَلَسطینیا دَ جای خُو
 رفت.

^{۴۷} وختیکه شائول پادشاهی خُو ره دَ بِلَه
 اِسرائیل مُستَحکم کد، او قد تمامِ دُشمنای
 گِرد-و-بَر خُو، یعنی قد موآبیا، عمونیا، اِدومیا،
 پادشایونِ صوبه و فَلَسطینیا جنگ کد؛ او دَ هر
 طرف که مورفت، پیروز موشُد. ^{۴۸} او دَ دلیری
 جنگ کد و عمالیقیا ره شکست دَدِه اِسرائیل ره
 از دِستِ غارتگرای ازوا نِجات دَد.

خانوارِ شائول

^{۴۹} باچه های شائول یوناتان، پِشوی و
 مَلکِیشوع بُود؛ نام های دُو دُختر شی اینی بُود:
 نامِ اوْلباری شی میرَب و نامِ ریزه شی میخال.

۵۰ نام خاتونِ شائول آخینوعم بود و آخینوعم
 دخترِ آخیمعاص بود؛ و نام قومندانِ لشکرِ شی
 ابنیر باچه نیر کاکای شائول بود. ۵۱ قیس آته
 شائول و نیر آته ابنیر باچه ابیعیل بود.

۵۲ د تمام روزای پادشاهی شائول د خلاف
 فلسطینیا جنگِ سخت بود و شائول هر مرد
 دلیر و هر مرد زورثور ره که میدید او ره قد
 خو یگجای موكد.

جنگ قد عمالیقیا

۱ سموئیل د شائول گفت: ”خداوند
 ۱۵ مره ریبی کد که تو ره مسح کنم تا د
 بله قوم ازو اسرائیل پادشاه شنی. پس آلی پیغام
 خداوند ره بشنو. ۲ خداوند لشکرها اینی رقم
 موگیه: چیزی که عمالیقیا د حق مردم اسرائیل
 کد، د یاد مه آسته. آرے، د یاد مه آسته که
 وختی بنی اسرائیل از مصر برو میمد عمالیقیا

چطور قد ازوا دَ راه مُخَالِفَتِ كَد. † ۳ پس آلی
رفته عمالِیقیا ره بَزَن و تمامِ دارایی ازوا ره کاملاً
نابود کُو؛ دَ بِلَه ازوا رَحْم نَكُو، بَلَكِه مَرَد و خاتُو،
بچکِیچه و نِلغِه شِیرخور، گاو و گوسپو و اَشْتُر
و الأَغ ره بُكْش. ”

۴ پس شائول لشکر ره کوی کد و اونا ره دَ
طَلايمِ حِسابِ کد که دُو صد هزار مَرَد پیده از
دیگه طایفه ها بُود و ده هزار مَرَد از یهُودا.
۵ شائول دَ شارِ عمالِیق رفت و دَ دَرَه کَمین
گَرِفت. ۶ و شائول دَ قینی ها گُفت: ”بورید،
کوچ کنید، خودون ره از مینکلِ عمالِیقیا
بِکَشید، نَشْنه که شُمو ره ام قد ازوا قتی از
بِین بُرْم؛ چُون شُمو دَ حَقِ پَگِ بَنیِ اِسْرائیل
خوبی کدید وختیکه اونا از مِصر بُرو اَمَد. ” پس
قینی ها از مینکلِ عمالِیقیا کوچ کد. ۷ اوخته
شائول عمالِیقیا ره از حَوِیله تا شُور که رُوی دَ

† ۱۵:۲ خُرُوج ۱۶-۸:۱۷

رُوی مِصر آسته، زَد. ^۸ اَو اَجاج پادشاهِ عمالِیق
 ره زنده گِرِفت و باقی مردُم ره قد دَم شمشیر
 کامِلاً نابُود کد. ^۹ لیکن شائول و لشکرِ اسرائیل
 از نابُود کدونِ اَجاج، بهترین گوسپندو، گاوو،
 چارپایای چاق، باره گو و تمام چیزای خوب دریغ
 کد و نخواست که اونا ره نابُود کنه؛ مگم چیزای
 ایله یی و بے ارزش ره کامِلاً نابُود کد.

^{۱۰} اوخته کلامِ خُداوند دَ سموئیل اَمده گُفت:
^{۱۱} ”ما افسوس مُونم که شائول ره پادشاه جور
 کُدم، چراکه اَو از پیروی مه رُوی گشتنده و
 حُکم مره دَ جای نورده. “ سموئیل غدر قار شد
 و تمامِ شاو دَ پیشِ خُداوند ناله-و-فریاد کد.
^{۱۲} صَباح گاه سموئیل باله شد که دَ مُلاقاتِ
 شائول بوره، لیکن دَ سموئیل گُفته شد که:
 ”شائول دَ کرمَل رفته، دَ اُونجی بلده خُویگ
 مُنارِ یادگاری ایستلجی کده و ازونجی تاو
 خورده دَ جِلجال تاه شده. “ ^{۱۳} وختی سموئیل دَ
 پیشِ شائول رسید، شائول دَزُو گُفت: ”خُداوند

تُو ره بَرکت بَدیه! ما حُکم خُداوند ره دَ
 جای اُورْدُم. ” ۱۴ سموئیل گُفت: ” پس ای آوازِ
 گوسپندو که دَ گوش مه مییه و بوغسِ گاوو
 ره که ما میسنوم چی آسته؟ ” ۱۵ شائول گُفت:
 ” اونا ره از عمالیقیا اُورده؛ چون لشکر از نابود
 کدونِ بهترینِ گوسپندو و گاوو دِریغ کد تا اونا
 ره بلده خُداوند، خُدای تُو قربانی کنه، لیکن
 باقی شی ره کاملاً نابود کدی. ”

۱۶ سموئیل دَ شائول گُفت: ” چپ بش! و بیل
 که چیزای ره دَز تُو بُگیم که خُداوند دِیشاو
 دَز مه گُفت. ” شائول دَز شی گُفت: ” بگی. ”
 ۱۷ اوخته سموئیل گُفت: ” وختیکه تُو دَ نظرِ
 خود خُو یگ آدمِ ریزه بُودی، آیا کِته طایفه
 های اسرائیل نَشدی؟ ارے شُدی؛ خُداوند تُو ره
 مَسَح کد تا دَ بله اسرائیل پادشاه شنی. ۱۸ پس
 وختیکه خُداوند تُو ره دَ یگ وظیفه ربی کده
 گُفت: ’بورو، عمالیقیای گُناهکار ره کاملاً نابود
 کو و قد ازوا تا غیتی ره جنگ کو که اونا از

بِیْن بوره،^{۱۹} چرا تُو از اَیْدِ خُداوند نَشُدی؟
 چرا دَ بِلِه وُلجِه ها هُجُوم بُردی و کاری ره
 که دَ نَظَرِ خُداوند شَرارتِ آسته انجام دَدی؟
^{۲۰} ولے شائول دَ سموئیل گُفت: ”ما از اَیْدِ
 خُداوند شُدْم و دَ وَظیفَه که خُداوند مَره رَیِ
 کُدُ رفتْم و اَجاج پادشاهِ عمالِیق ره گِرِفْتَه اُورْدُم
 و عمالِیقیا ره کامِلاً نابُود کُدْم. ^{۲۱} مگم لشکر
 بَهِتَرِین گوسپندو و گاوو، یعنی چِیزای ره که
 بِلدِه نابُود کدو وَقِف شُدُد، از وُلجِه گِرِفْت تا
 بِلدِه خُداوند، خُدای تُو دَ جِلجال قُربانی کنه.“
^{۲۲} سموئیل گُفت:

”آیا خُداوند دَ وَسِیلَه قُربانی های سوختنی
 و قُربانی های دِیگِه خوشحال مُوشه

یا دَ وَسِیلَه ازی که از حُکمِ خُداوند

إِطَاعَتِ کَنی؟

بِذَن که إِطَاعَتِ کدو از قُربانی ها

کده بَهِتَرِ آسته

و گوش گِرِفْتو از چِربی قُوجِ ها کده،

۲۳ چراکه سرکشی رقمِ جادوگری

آلی گناه آسته

و کبر-و-غرور رقمِ شرارت و

بُت-پرستی یه.

ازی که تُو کلامِ خُداوند ره رد کدی،

اُو ام تُو ره از پادشاهی برطرف کده.

۲۴ اوخته شائول دَ سموئیل گُفت: ”ما گناه

کدیم، چُون از امرِ خُداوند و توره ازتو سرپیچی

کدیم، چراکه ما از مردم ترس خوردُم و از

آیدِ ازوا شُدُم. ۲۵ پس آلی ما خاهش مُونم که

گناهِ مَره بُبَخشی و قد ازمه پس بوری تاکه ما

خُداوند ره پرستش کنم. ۲۶ لیکن سموئیل دَ

شائول گُفت: ”ما قد ازتو پس نَمورُم، چراکه تُو

کلامِ خُداوند ره رد کدے و خُداوند ام تُو ره از

پادشاهی اسرائیل برطرف کده.

۲۷ وختی سموئیل تاو خورد که بوره، شائول

از دامونِ چَپِنِ ازو گِرِفت و چَپِنِ شی چَک شُد.

۲۸ سموئیل دَزُو گُفت: ”امروز خُداوند پادشاهی

اِسْرَائِيل رِه از تُو چَك كدِه گِرِفْت و دَ هِمسايِه
 تُو دَد كِه از تُو كدِه خُوْبَتَر اَسْتِه. ۲۹ و خُدای
 پُرْجَلالِ اِسْرَائِيل دروغ نَمُوگِيه و خاست-و-اِرَادِه
 خُو رِه تَغْيِير نَمِيدِيه، چُون اُو اِنسان نِيِيه كِه
 خاست-و-اِرَادِه خُو رِه تَغْيِير بَدِيه. ” ۳۰ شائول
 بَسْم كُفْت: ” ما كُناه كَدِيم، لُطْفاً اِيْمَدْفَعِه مَرِه
 دَ پِيش رِيش سَفِيْدای قَوْم مِه و دَ پِيش اِسْرَائِيل
 بَ حُرْمَت نَكُو و قَد مِه پَس بُوْرُو تا خُداوند،
 خُدای تُو رِه پَرَسْتِش كُنْم. ” ۳۱ خُلاصَه، سَموئِيل
 پَس تاو خورْد و قَد شائول رِفْت و شائول خُداوند
 رِه پَرَسْتِش كَد.

۳۲ اوختِه سَموئِيل كُفْت: ” اَجاج پادشاهِ
 عَماليقيا رِه دَ پِيش اِزْمِه بَيْرِيد. ” و اَجاج لَرزِيدِه
 دَ پِيش اِزُو اَمَد و قَد خُو كُفْت: ” حَتْمًا اِي

تلخی مرگ آسته. "a ۳۳ سموئیل گفت: "امو
 رقم که شمشیر تو خاتونو ره بے اولاد کد، امو
 رقم آبه تو د مینکل خاتونو بے اولاد موشه."
 اوخته سموئیل آجاج ره د حُضورِ خداوند د
 جِلجال تکه تکه کد.

۳۴ بعد ازو سموئیل د رامه رفت و شائول سون
 باله د خانه خو د جبعه شائول رفت. ۳۵ سموئیل
 شائول ره دیگه ندید، حتی تا روزِ مُردون خو.
 مگم سموئیل بلده شائول غصه موخورد؛ و
 خداوند ازی که شائول ره د بله اسرائیل پادشاه
 جور کدد، افسوس موکد.

a ۱۵:۳۲ امی آیه د نُسخه عبرانی واضح نیسته؛ د
 بعضی ترجمه ها اینی رقم نوشته یه: آجاج خوش خوشو
 د پیش ازو آمد و قد خود خو گفت: "حتماً تلخی مرگ
 تیر شده."

سموئیل داوود ره مَسَح مونه

۱۶
۱ خداوند د سموئیل گُفت: "تا چی
وخت بلده شائول غُصّه مُوخوری؟
ما او ره از پادشاهی اسرائیل برطرف کدیم.
آلی شاخ خُو ره پُر از روغو کُو و رِبی شو
تاکه تُو ره د پیش یسی بیت-لَحَمی رِبی کنم،
چراکه از مینکل باچه های ازو بلده خُو یگ
پادشاه تعیین کدیم." ۲ سموئیل گُفت: "چطور
میتنم بورم. اگه شائول دزی باره بِشنوه، مَره
مُوکشه." خداوند گُفت: "یگ گوسله ره قد
خُو بُبر و بُگی که، 'ما بلده تقدیم کدون قربانی
د خداوند آمدیم.' ۳ یسی ره ام د قربانی کوی
کُو و ما د اُونجی دز تُو نشو میدیم که چی
باید بُکنی؛ و کسی ره مَسَح کُو که ما دز تُو
امر مونم."

۴ سموئیل چیزی ره که خداوند دزُو گُفتد د
جای اُورد و او د بیت-لَحَم آمد. وختیکه د

اُونجی رسید ریش سفیدای شار قد ترس-و-لرز
دَ دَمِ راهِ شی اَمده گُفت: ”بَخیر اَمدی؟“
۵ اُو گُفت: ”بَخیر بَشید؛ ما بَلده تقدیم کدون
قُرَبانی دَ خُداوند اَمدیم؛ خودون ره تقدیس کُنید
و قد ازمه دَ مراسمِ قُرَبانی بیید.“ اوخته دَ اَمرِ
سموئیل یسّی و باچه های شی ام تقدیس شُد و
دَ مراسمِ قُرَبانی کوی شُد.

۶ وختیکه اونا اَمد، سموئیل سُونِ اِلِیابِ تُوخ
کد و قد خود خُو گُفت: ”یقیناً مَسَحِ شُدِه خُداوند
دَ حُضُورِ شی ایسته یه.“
۷ لیکن خُداوند دَ
سموئیل گُفت: ”دَ چهره و بِلندی قد شی تُوخ
نَکو، چراکه ما اُو ره رَد کدیم، چُون خُداوند رَقَمِ
اِنسانِ تُوخ نَمونه؛ اِنسان دَ ظاهِرِ نفرِ تُوخ مونه،
لیکن خُداوند دِلِ ره تُوخ مونه.“

۸ اوخته یسّی اَبیناداب ره کوی کده از پیشِ
رُوی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل گُفت:
”خُداوند ای ره ام اِنْتِخابِ نَکده.“
۹ بعد ازو
یسّی شَمّاه ره از پیشِ رُوی شی تیر کد، لیکن

او گفت: "خداوند ای ره ام انتخاب نکرده."
 ۱۰ د امزی رقم یسی هفت باچه خو ره از
 پیش روی سموئیل تیر کد، لیکن سموئیل د
 یسی گفت: "خداوند هیچ کدم امزیا ره انتخاب
 نکرده." ۱۱ اوخته سموئیل د یسی گفت: "آیا
 باچه های تو خلاص شد؟" یسی گفت: "ریزه
 پگ شی هنوز منده؛ اونه، او رمه ره میچرنه."
 سموئیل د یسی گفت: "نفر ری کو و او ره
 بیر، چون تاکه او د اینجی نیه، مو سر دسترخو
 نمیشینی." ۱۲ پس نفر ری کده او ره آورد.
 او سرخ چهره بود، چیمای نوربند دشت و
 خوشنمای بود.

اوخته خداوند گفت: "باله شو و او ره مسح
 کو، چون امو خود شی آسته." ۱۳ و سموئیل
 شاخ پر روغو ره گرفته امو باچه ره د پیش
 روی برارون شی مسح کد؛ و امزو روز بعد
 روح خداوند د بله داوود قرار گرفت. و سموئیل
 باله شده د رومه رفت.

داوود دَ خِدْمَتِ شائول

۱۴ دَ امزُو غَيْتِ رُوحِ خُداوندِ از شائول دُور شُد
و یگِ رُوحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُداوندِ اُو ره
اَذیتِ مُوکد. ۱۵ اوخته خِدْمَتگاریِ شائول دَزُو
گُفت: ”توخ کُو، رُوحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُدا تُو
ره اَذیتِ مُونه. ۱۶ اَی بادار مو، دَ خِدْمَتگاریِ
خُو که دَ حُضُورِ تُو ایسته یِه اَمرِ کُو تا یگِ
نفر ره که دَ بَرِبَطِ زَدُو لایقِ بَشَه پَیدا کده بیره؛
و هر وختیکه رُوحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُدا دَ
بَلَه تُو بییه اُو بَرِبَطِ ره دَ دِستِ خُو گِرِفْتَه بَرَنه
و تُو احساسِ آرامِشِ مُونی. “ ۱۷ پس شائول
دَ خِدْمَتگاریِ خُو گُفت: ”آلی یگِ نفر ره که
دَ بَرِبَطِ زَدُو لایقِ بَشَه پَیدا کده دَ پِیشِ ازمه
بیرید. “ ۱۸ یکی از خِدْمَتگاریِ شی دَ جوابِ
ازو گُفت: ”ما یگِ باچه یَسّی بیتِ لَحْمی ره
دِیدیم که دَ بَرِبَطِ زَدُو لایقِ آسته؛ اُو یگِ مَرِدِ دلیر
و جنگی و یگِ توره گویِ خُوب و آدمِ خوشنُمای

آسته؛ و خُداوند قد ازو یه. ” ۱۹ پس شائول
 قاصدا ره دَ پیشِ یسی رَبی کده گُفت: ” باچه
 خُو داوود ره که قد گوسپندو یه، دَ پیشِ ازمه
 رَبی کُو. ” ۲۰ اوخته یسی یگِ اُلاغ ره گِرِفته دَ
 بِلِه شی نان، یگِ مَشک شراب و یگِ بَزغله
 بار کد و از دِست باچه خُو داوود دَ شائول رَبی
 کد. ۲۱ داوود دَ پیشِ شائول اَمَد و خِدمتگارِ
 ازو شُد. شائول از داوود غَدَر خوش شی اَمَد
 و او سلاح-بَردار شی شُد. ۲۲ پس شائول دَ
 یسی پِیغام رَبی کده گُفت: ” بیل که داوود دَ
 خِدمتِ ازمه باقی بُمَنه، چُون دَ نظر ازمه خوش
 خورده. ”

۲۳ هر وختیکه روحِ آزار-دِهِنده از طرفِ خُدا
 دَ بِلِه شائول میمَد، داوود بَرِبَط ره دَ دِست خُو
 گِرِفته میزَد و شائول احساسِ آرامشِ کده خُوب
 مَوشَد و روحِ آزار-دِهِنده ازو مورفت.

داؤود و جلیات

۱ دَ امزُو غیتِ فَلَسطینیا لشکرِ خُو
۲۷ ره بلده جنگِ جم کد و د سوکوه که
دَ منطِقَه یهُودا آسته جم شده دَ بَینِ سوکوه و
عزبِقَه دَ اِفِس-دَمیمِ خیمه زد. ۲ شائول و مردای
اسرائیل ام جَم شده دَ دَرّه ایلاه خیمه زد و دَ
برابرِ فَلَسطینیا آماده شد. ۳ فَلَسطینیا دَ بِلَه
کوه یگ طرفِ دَرّه ایسته شد و اسرائیلیا دَ
بِلَه کوه دیگه طرفِ دَرّه، و دَرّه دَ مینکلِ ازوا
بُود. ۴ اوخته از خیمه‌گاهِ فَلَسطینیا یگ مردِ
جنگی نامتُو دَ نامِ جلیات که از شارِ جَت بُود
بُر شده آمد و قدِ ازو شش توغی و یگ قریش
بُود. ۵ او دَ سرِ خُو کوله برونزی دشت و زره
برونزی دَ جان شی بُود که وزنِ زره شی پنج هزار
مِثقال برونز بُود. ۶ دَ دِلگای پای شی پوش های
برونزی بُود و دَ مینکلِ شانه های شی نیزه بریگ
برونزی قرار دشت. ۷ چپو نیزه دست شی رقم تیر

کارگاهِ بافندگی بود و سرِ نِیزه شی از شش صد
 مثقال^a آیین جور شد. سپرِ بردارِ ازو پیشلون
 شی مورفت. ^۸ جلیات ایسته شد و دَ بِلِه لشکرِ
 اسرائیل چیغ زده گفت: ”چرا دَ اینجی آمده بلده
 جنگ آمادگی گرفتید؟ اینه، ما یگ فلسطینی دَ
 اینجی ایسته یم و شمو که خدمتگاری شائلول
 استید یگ نفر ره بلده خو انتخاب کنید تا دَ
 پیش ازمه بییه. ^۹ اگه او بتنه قد ازمه جنگ
 کنه و مره بکُشه، مو خدمتگاری شمو موشی؛
 لیکن اگه ما دَ بِلِه ازو زور شنم و او ره بکُشم،
 شمو خدمتگاری ازمو موشید و مو ره خدمت
 مونید. “ ^{۱۰} امو فلسطینی بسم گفت: ”ما امروز
 دَ مینکل لشکرِ اسرائیل ننگ پورته مونم! یگ
 نفر ره دَ پیش مه ری کنید تا قد ازمه جنگ
 کنه. “ ^{۱۱} وختیکه شائلول و پگِ اسرائیلیا امی

^a ۱۷:۷ شش صد مثقال تقریباً هفت کیلو موشه.

تورای فَلَسطِینِی ره شَنِید، اونا وَحشت زده شد
و کلو ترس خورد.

۱۲ دَمَزُو غَیت داوود چوپونی مُوکد، اُو باچه
یگ آدم دَ نامِ یسّی از مردَمِ اِفراته از بیت-لَحَمِ
یهودا بُود. یسّی هشت باچه دشت و دَ روزای
پادشاهی شائول از جُمَلِه مردای پیر و سالخورده
بُود. ۱۳ سه باچه کُته یسّی از دُمبالِ شائول
دَ جنگ رفت و نام های سه باچه شی که
دَ جنگ رفت، اینیا بُود: باچه اوّلباری شی
الیاب، دوّمی شی ابیناداب و سوّمی شی شَمّاه.
۱۴ داوود ریزه‌ترین بُود و اُمو سه کُته از دُمبالِ
شائول رفت. ۱۵ داوود گاهی دَ پیشِ شائول میمَد
و گاهی مورفت تا گوسپندوی آتِه خُو ره دَ
بیت-لَحَمِ بچَرنه.

۱۶ اُمو فَلَسطِینِی چل روز صُبح و شام میمَد و
دَ میدو ایسته موشد. ۱۷ یگ روز یسّی دَ باچه

خُو داوود گُفت: ”امی یگ ایفه^a غَلِه بریو شُده ره قد ده نان بگِیر و دَویده بلده برارون خُو دَ خیمه‌گاه بُر. ۱۸ امچنان، اینی ده کُلچه پَنیر ره بلده قومندانِ هزار نفری ازوا بُر و احوالِ سلامتی برارون خُو ره پُرسان کده یگ نشانی ازوا گِرِفته بَیر. ۱۹ اونا قد شائول و پگِ مردای اسرائیل دَ دَرّه ایلاه آسته و قد فلسطینیا جنگ مونه.“

۲۰ پس داوود صباحگاه باله شُده رمه ره دَ چوپو تسلیم کد و امو چیزا ره گِرِفته حرکت کد، امو رقم که یسی دز شی امر کُدد. او دَ امزو غیت دَ خیمه‌گاه رسید که لشکر دَ میدانِ جنگ مورفت و بلده جنگ چیغ-و-شور موکد. ۲۱ اسرائیلیا و فلسطینیا لشکر دَ برابر لشکر دَ حالتِ آماده-باش ایسته شُد. ۲۲ داوود چیزای ره که قد خُو دشت دَ دستِ مسئولِ اسباب-و-آزوقه

^a ۱۷:۱۷ یگ ایفه تقریباً پوزده کیلو موشه.

تسلیم کد و دَویده سُونِ لشکر رفت و قد برارون
 خُو احوال پُرسی کد. ۲۳ دَ حالیکه داوود قد ازوا
 توره مُوگفت، اُمُو مَرِدِ جنگی فَلَسطِینی که از
 جَت بُود و جُلیات نام دَشت از لشکرِ فَلَسطِینیا
 بُر شُدِه اَمَد و مِثِلِ دَفَعه های پیش توره گُفت
 و داوود شَنِید. ۲۴ پگِ مَرَدایِ اِسرائیل و ختیکه
 اُمُو مَرِد ره دید، از پیش شی دُوتا کد، چُون غَدَر
 ترس خوردُد.

۲۵ مَرَدایِ اِسرائیل گُفت: ”امی مَرِد ره که
 اَمَدِه، مِینگَرِید؟ یَقیناً ای مییه که اِسرائیل ره
 خار-و-حَقیر کنه. هر کسی که ای ره بُکُشه،
 پادشاه اُو ره صَاحِبِ مال-و-دَوْلَتِ غَدَر مُونه و
 دُختر خُو ره دَزُو مِیدیه و خانوارِ آتِه شی ره
 دَ اِسرائیل از عسکری-و-مالیه معاف مُونه.“
 ۲۶ داوود دَ کسای که پالوی شی ایسته بُود،
 گُفت: ”کسی که امی فَلَسطِینی ره بُکُشه و
 ای نَنگ ره از اِسرائیل دُور کنه، بلده ازو چیز
 کار مُوشه؟ چُون ای فَلَسطِینی ناختنه کی بَشه

کہ لشکرهای خُدای زنده رہ خار-و-حقیر کُنہ؟“
 ۲۷ و مردُم اُمُو تورا رہ تِکرار کده دَزُو کُفت:
 ”کسی کہ اُو رہ بُکُشه، اینی رقم چیزا بلده ازُو
 انجام دده مُوشه.“

۲۸ وختیکه اُو قد مردُم توره مُوگُفت برارِ کُته
 شی ایاب شِنید و قارِ ایاب دَ بله داوود باله
 اَمده کُفت: ”چرا دَ اینجی اَمده؟ اُو رمه ریزه
 ره دَ بیابو دَ پیشِ کی ایله کده؟ ما تَکبُر و
 شرارتِ دل تُو ره میدنم؛ تُو دَ اینجی اَمده کہ
 جنگ ره بِنگری.“ ۲۹ داوود کُفت: ”آلی ما چی
 کدیم؟ آیا توره کُفته نَمیتنم؟“ ۳۰ اُو از پالوی
 ازُو تاو خورده دَ پیشِ دیگر و رفت و عینِ توره ره
 کُفت؛ و مردُم بسم دَزُو رقمِ دفعه پیشنه جواب
 دد.

۳۱ تورای ره کہ داوود کُفت، دَ گوشِ مردُم
 رَسید و دَ شائول خبر دده شد و شائول اُو ره
 کوی کد. ۳۲ داوود دَ شائول کُفت: ”هیچ کس
 بخاطرِ امزُو فلسطینی کمِ دل نَشنه؛ خدمتگار

تُو موره و قد ازو جنگ مُونه. " ۳۳ شائول د
 داوود گُفت: "تُو تَوانِ ازی ره نَدَری که دَ خِلافِ
 امزُو فَلَسطِینی بوری و قد شی جنگ کنی؛
 چُون تُو یگ جوان اَسَتی و اُو از جوانی خُو
 یگ مردِ جنگی بُوَدَه. " ۳۴ لیکن داوود دَ شائول
 گُفت: "خِدمتگار تُو چوپونِ رِمَه آتِه خُو اَسَته؛ هر
 وختیکه یگ شیر یا یگ خِرس اَمَدَه و یگ باره
 ره از رِمَه بُرَدَه، ۳۵ ما از پُشت شی رفتیم و اُو ره
 زَدَه باره ره از دان شی نِجات دَدِیم. و هر غِیتیکه
 دَ بِلِه ازمه تُوپ کَدَه، ما از رِیش شی گِرِفتیم و اُو
 ره زَدَه کُشتیم. ۳۶ خِدمتگار تُو ام شیر ره کُشته
 و ام خِرس ره؛ سَرنِوِشتِ امزی فَلَسطِینی ناخَتَنه
 ام مِثِلِ یکی امزوا مُوشه، چِراکه ای لَشکَرهای
 خُدای زِنَدَه ره خار-و-حَقیر کَدَه. " ۳۷ و داوود
 اِدامه دَدَه گُفت: "خُداوندی که مَرَه از چَنگِ
 شیر و از چَنگِ خِرس نِجات دَدَ، از دِستِ امزُو
 فَلَسطِینی ام نِجات مِیدیه. " پس شائول دَ داوود
 گُفت: "بورُو، خُداوند قد تُو بَشَه. "

۳۸ اوخته شائول کالای جنگی خُو ره دَ داوود
 پوشند: کوله برونزی ره دَ سر شی ایشت و زِرِه
 ره دَ جان شی کد. ۳۹ داوود شمشیر ره دَ بله
 کالای خُو بسته کد، ولے راه رفته نَتَنِست، چُون
 او دَ پوشیدونِ امزُو چیزا عادت نَدَشت. اوخته
 داوود دَ شائول گُفت: ”ما قد امزی چیزا رفته
 نَمِیتَم، چُون عادت نَدَرَم.“ پس داوود امو چیزا
 ره از جان خُو بُر کد. ۴۰ بعد ازو سوته چپو خُو
 ره دَ دِست خُو گِرِفت و پنج دانه سنگ لَخْشَم
 ره از جوی جدا کده دَ جیبِ توبره چوپونی خُو
 ایشت و پَلْخمون خُو ره دَ دِست خُو گِرِفته دَ امزُو
 فَلَسطِینی نزدیک شُد.

۴۱ امو فَلَسطِینی اَمده اَمده دَ داوود نزدیک
 شُد و سپر-بَردار شی پیشِ رُو شی میَمَد.
 ۴۲ وختی فَلَسطِینی توخ کد و داوود ره دید، او
 داوود ره تحقیر-و-توهین کد، چُون او یگ جوانِ
 سُرْخ چهره و خوشنمای بُود. ۴۳ فَلَسطِینی دَ
 داوود گُفت: ”آیا ما سَگ اَسْتَم که قد سوته چپو

دَ جَنگِ مِه اَمَدِے؟ ” و فَلَسطِیْنِی داوود ره دَ نامِ
 خُدا یون خُو نالت کد. ^{۴۴} و فَلَسطِیْنِی اِدامه دَدِه
 دَ داوود گُفت: ” دَ پِیش مِه بیه تا گوشت تُو ره
 دَ مُرغَکوی هَوا و جانورای درِنده بیابو بَدِیم. ”
^{۴۵} داوود دَ فَلَسطِیْنِی گُفت: ” تُو قد شمشیر
 و نِیزه و نِیزه برِیگ دَ جَنگِ مِه مییی، مگم ما
 دَ نامِ خُداوندِ لشکرها، خُدا ی نِیرو های اِسرائیل
 که تُو اُو ره تحقیر-و-توهین کدی دَ جَنگِ تُو
 مییم. ^{۴۶} اِمروز خُداوند تُو ره دَ دِست مِه تسلیم
 مونه و ما تُو ره زده سر تُو ره از تَن تُو جدا
 مونم؛ و اِمروز ما لاش های لشکرِ فَلَسطِیْنِیا ره
 دَ مُرغَکوی هَوا و جانورای درِنده زمی میدیم تا
 تمامِ مَرْدُمِ زمی بَدَنه که دَ اِسرائیل خُدا و جُود
 دَرِه ^{۴۷} و ام تمامِ امزی جَم بَدَنه که خُداوند دَ
 و سِیلَه شمشیر و نِیزه نِجات نَمیدیه؛ چُون ای
 جَنگِ از خُداوند اَسته و اُو شُمورِه دَ دِستِ
 اِزمو تسلیم مونه. ”

۴۸ وختی فَلَسْطِیْنِی حَرَكْت كده نزدیک آمد تا
قد داوود جنگ کنه، داوود ام د زودی سون
میدان جنگ دَوید تا قد فَلَسْطِیْنِی جنگ کنه.
۴۹ داوود دِست خُو ره دَ مَنه جیبِ توبره خُو چقی
کده یگ سنگ ره گِرِفْت و دَ پَلَخْمو ایشته دَ
پیشانه فَلَسْطِیْنِی زَد؛ سنگ دَ پیشانه ازو دَر
آمد و او قد رُوی خُو دَ زمی اُفتَد.

۵۰ دَ امزی رقم داوود قد یگ پَلَخْمو و یگ
سنگ دَ بِلَه فَلَسْطِیْنِی زور شُد و فَلَسْطِیْنِی ره
زده کُشت، باو جُودِ که دَ دِستِ شی شمشیر
نَبُود. ۵۱ اوخته داوود دَویده رفت و دَ بِلَه سرِ
فَلَسْطِیْنِی ایسته شُد و شمشیر شی ره گِرِفْتَه از
غِلَاف بُر کد و سرِ ازو ره از تن شی جدا کده
کار شی ره خلاص کد. وختی فَلَسْطِیْنِیا دید
که مَرِدِ جنگی ازوا کُشته شُد، اونا دُوتا کد.
۵۲ دَ امزو غَیت مَرْدایِ اِسْرَائِیل و یهُودا باله شُد
و چیغ-و-شور کده تا جَت و تا درگه های عِقْرُون
فَلَسْطِیْنِیا ره دُمبال کد و زَخْمی های فَلَسْطِیْنِیا

دَ رَاهِ شَعْرَبِمَ تَا جَت و عِقْرُونِ اُفْتَد. ۵۳ اوختہ
 بَنِي اِسْرَائِيلِ از دُمبالِ کَدُونِ فَلَاسْطِیْنِیا پس اَمَد
 و خَیْمَه گَاهِ ازوا رِه غَارَتِ کَد. ۵۴ و داوودِ سِرِ
 جُلِیَاتِ فَلَاسْطِیْنِی رِه گِرِفْتَه دَ اورشَلِیْمِ اُورَد،
 لَیْکِنِ سَلَا حِ شِی رِه دَ خَیْمَه خُو ایشْت.

۵۵ دَ اَمْرُو غَیْتِ کِه داوودِ دَ جَنگِ فَلَاسْطِیْنِی
 مورفْتِ شائولِ اُو رِه دِیْدَه دَ اَبْنِیرِ قَوْمَنْدَانِ لَشْکَرِ
 خُو گُفْت: ”اَبْنِیرِ، اَمِی جَوَانِ بَاچِه کِی اَسْتَه؟“
 اَبْنِیرِ گُفْت: ”اَی پادشاهِ، دَ زِنْدَگِی تُو قَسْمِ کِه
 ما نَمِیْدَنُم.“ ۵۶ پادشاهِ گُفْت: ”پُرْسَانِ کُو کِه
 اَمِی جَوَانِ بَاچِه کِی اَسْتَه.“ ۵۷ اَمِی کِه داوودِ
 از کُشْتُونِ فَلَاسْطِیْنِی پس اَمَد، اَبْنِیرِ اُو رِه گِرِفْتَه
 دَ پِیْشِ شائولِ اُورَد و سِرِ فَلَاسْطِیْنِی دَ دِسْتِ شِی
 بُوَد. ۵۸ شائولِ دَزُو گُفْت: ”اَی جَوَانِ، تُو بَاچِه
 کِی اَسْتِی؟“ داوودِ دَ جَوَابِ شِی گُفْت: ”ما
 بَاچِه خِدْمَتْگَارِ تُو یَسِی بَیْتِ-لَحْمِی اَسْتُم.“

حسادتِ شائول

۱ وختی داوود از توره گُفتو قد
شائول خلاص شد، دل-و-جانِ
یوناتان گرفتارِ داوود شد و یوناتان او ره رقمِ
جان خُو دوست میدَنست. ۲ و شائول دَ امزُو
روز او ره قد خُو گرفت و نه‌ایشت که پس دَ
خانه آته خُو بوره. ۳ اوخته یوناتان قد داوود
یگ عهد بسته کد، چراکه او ره رقمِ جان خُو
دوست میدَنست. ۴ و یوناتان چَپنی ره که دَ
جان شی بُود کشیده دَ داوود دَد؛ او کالای
جنگ خُو و حتی شمشیر، کمو و کمر بند خُو
ره ام دَزُو دَد. ۵ داوود دَ هر جایی که شائول
او ره رَبی مُوکد مورفت و کامیاب موشد.
امزی خاطر شائول او ره دَ بله مَرَدای جنگی
خُو قومندان مقرر کد. ای ام دَ نظرِ پگِ مردم
خوب معلوم شد و ام دَ نظرِ خدمتگاری
شائول.

۶ وختیکه داوود از کشتونِ فلسطینی پس آمد، دَ حالیکه اونا میمد، خاتونو از تمامِ شارای اسرائیل بیتِ خنده و بازی و خوشی کده قد دایره ها و دیگه آلاتِ موسیقی دَ دمِ راهِ شائول پادشاه آمد. ۷ خاتونو دَ حالیکه بازی موکد بیتِ خنده دَ یگدیگه خُو موگفت:

”شائول هزاران دُشمون خُو ره کشته

و داوود دهها هزار دُشمون خُو ره.“

۸ شائول غدر قار شد و ای توره دَ نظر شی خوش نخورد. او قد خود خُو گفت: ”اونا دهها هزار نفر ره دَ داوود نسبتِ میدیه و هزاران نفر ره دَ ز مه. پس بغیر از پادشاهی چی منده که بلده ازو دده شنه.“ ۹ و امزو روز بعد شائول داوود ره دَ چیم بد میدید.

۱۰ صَباحِ امزو روزِ روحِ آزار-دهنده از طرفِ خدا دَ بله شائول آمد و او دَ منه خانه خُو ایله گویی کد؛ و داوود مثلِ هر روز برِبط دَ دستِ شی بود و میزد. شائول دَ دستِ خُو یگ نیزه

دشت ۱۱ و امو نیزه ره گزَلک کده قد خود خو
گفت: "ما داوود ره د دیوال میخ مونم." مگم
داوود دُو دفعه خود ره از پیشِ رُوی ازو گوشه
کد.

۱۲ شائول از داوود میترسید، چراکه خداوند
قد ازو بود و از شائول دُور شُدُد. ۱۳ پس شائول
او ره از پیشِ خو دُور کد و او ره قومندانِ هزار
نفری مقرر کد و داوود پیشِ رُوی لشکر بُرو
مورفت و داخل میمد. ۱۴ داوود دَ تمامِ کارای
خو کامیاب موشد، چون خداوند قد ازو بود.
۱۵ وختی شائول دید که او غدر کامیاب آسته،
او از داوود کلوتر ترس خورد. ۱۶ لیکن تمامِ
اسرائیل و یهودا داوود ره دوست دشت، چراکه
او پیشِ رُوی لشکرِ ازوا بُرو مورفت و داخل
میمد.

۱۷ اوخته شائول دَ داوود گفت: "اینه، ما دُخترِ
کُته خو میرب ره دَ عنوانِ خاتو دَز تو میدیم؛
فقط بلده مه یگ مردِ دلیر-و-جنگی بش و دَ

جنگ های خُداوند جنگ کُو. ” چُون شائول قد خود خُو گُفت: ” ما دِسْت خُو ره دَ بِلِه ازو باله نَمُونم؛ بیل که دِسْتِ فَلَسطِینیا دَ بِلِه شی باله شُنه. ” ۱۸ داوود دَ شائول گُفت: ” ما کی اَسْتُم و خانوار مه یا اولادِ بابِه آتِه مه دَ اسرائیل چی اَسْتِه که ما دامادِ پادشاه شُنم؟ ” ۱۹ لیکن دَ وختیکه میرب دُخترِ شائول باید دَ داوود دَدِه مُوشُد، اُو دَ عَدْرِئیلِ مِحولاتی دَ عِنوانِ خاتو دَدِه شُد.

۲۰ دَ عینِ حالِ میخالِ دُخترِ شائول داوود ره دوست دَشت؛ وختیکه دَ شائول دَزی باره گُفته شُد، امی توره اُو ره خوشحال کد. ۲۱ و شائول قد خود خُو گُفت: ” اُو ره دَ داوود میدیم تا بلده شی یگ دام شُنه و تا دِسْتِ فَلَسطِینیا دَ بِلِه ازو باله شُنه. ” پس شائول دَفِعِه دوّم دَ داوود گُفت: ” امروز تُو داماد مه مُوشی. ” ۲۲ و شائول دَ خِدْمَتگاری خُو گُفت: ” قد داوود تاشکی گپ زده بُگید، تُوخ کُو، پادشاه از تُو راضی اَسْتِه

و خدمتگاری شی تُو ره دوست میدنه؛ پس آلی
دامادِ پادشاه شو. ”

۲۳ وختی خدمتگاری شائول امی توره ها ره
دَ گوشِ داوود رسند، داوود دزوا گفت: ”آیا
دَ نظرِ ازشمو دامادِ پادشاه شدو آسو آسته؟
شمو میدنید که ما یگ آدمِ فقیر و حقیر آستم. ”

۲۴ خدمتگاری شائول آمده دزو گفت: ”داوود
اینی رقم مَوگیه. ” ۲۵ اوخته شائول گفت: ”دَ
داوود بُگید که، ’پادشاه از تُو مهرِ دختر خُو ره
طلب ندره، فقط صد پوستِ ختنه فلسطینیا ره
بیر تا از دشمنای پادشاه انتقام گرفته شنه. ”
شائول قصد دشت که داوود ره دَ دستِ فلسطینیا
پورته کده دَ قتل برسنه.

۲۶ وختیکه خدمتگاری پادشاه امی تورا ره دَ
داوود گفت، دَ نظرِ داوود خوش خورد و دل شی
شد که دامادِ پادشاه شنه. پس روزای تعیین شده
هنوز پوره نشد ۲۷ که داوود باله شده قد نفرای
خُو رفت و دُوصد فلسطینی ره کشته پوستای

ختنه ازوا ره اورد و پگ شی ره د پادشاه نشو
د د تا داماد پادشاه شنه. اوخته شائول دختر خو
میخال ره د عنوان خاتو دزو دد.

۲۸ وختی شائول پی برد و فامید که خداوند
قد داوود آسته و میخال دختر شی ام داوود ره
دوست دره، ۲۹ او از پیش کده کلوتر از داوود
ترس خورد؛ پس شائول د تمام روزای زندگی
خو دشمنون داوود بود.

۳۰ د امزو غیت قومندانای فلسطینیا همیشه
بلده جنگ میمد و هر وختیکه اونا میمد، داوود
از پگ خدمتگاری شائول کده کلوتر عاقلانه
رفتار موكد، د اندازه که نام شی غدر مشهور
شد.

شائول قصد کشتون داوود ره مونه

۱ شائول د باچه خو یوناتان و د پگ
خدمتگاری خو گفت که داوود ره
بکُشه. لیکن یوناتان باچه شائول داوود ره غدر
۱۰۵

خوش دشت. ^۲ امزی خاطر یوناتان د داوود خبر
 دده گُفت: ”آته مه شائول قصدِ کُشتون تُو ره
 دره. پس آلی صباح صُبح جان خُو ره نگاه کُو
 و د یگ جای نامعلوم رفته خود ره تاشه کُو.
^۳ اوخته ما بُر شده مییم و د پالوی آته خُو د
 صحرای که تُو آستی ایسته موشم و قد آته خُو د
 باره ازتو توره موگیم. بِنگرم که چیزخیل موگیه،
 اوخته دز تُو خبر میدیم.“

^۴ پس یوناتان د باره خوبی های داوود گپ زد
 و د آته خُو شائول گُفت: ”بِهتر آسته که پادشاه
 د حقِ خدمتگار خُو داوود گناه نکنه، چراکه او
 د حقِ ازتو گناه نکرده، بلکه کارای ازو غدر
 د خوبی تُو تمام شده. ^۵ او خون خُو ره د قفِ
 آله خُو گرفته امو فلسطینی ره کُشت و خداوند
 نجاتِ بزرگ ره نصیبِ تمامِ اسرائیل کد؛ تُو ام
 او ره دیدی و خوشحال شدی. پس چرا باید
 داوود ره بے دلیل بُکشی و د حقِ آدمِ بے گناه
 گناه کنی؟“ ^۶ شائول توره یوناتان ره گوش کد

و قَسَم خورده گُفت: "قَسَم دَ زِنْدَگِی خُداوند
که اُو کُشته نَمُوشه." ^۷ اوخته یوناتان داوود ره
کُوی کد و پِگِ امزی تورا ره دَزُو نَقْل کد؛ و
یوناتان داوود ره دَ پِیشِ شائول اُورد و اُو رَقْمِ
وختای سَابِقِ دَ حُضُورِ اَزُو بُود.

^۸ دَ امزُو غَیتِ بَسْمِ جَنگِ دَرِ گِرِفتِ و داوود
رفته قَدِ فَلَسطِینِیا جَنگِ کد. اُو فَلَسطِینِیا ره
زَدَه غَدْرِیگِ شِکسْتِ کُته دَد و اونا از پِیشِ اَزُو
دُوتا کد. ^۹ یگِ رُوزِ دَ حَالِیکه شائول دَ خانِه خُو
شِشْتُد رُوحِ آزار-دِهِنْدَه از طَرَفِ خُداوند دَ بِلِه اَزُو
اَمَد؛ دَمزُو غَیتِ نِیزه شائول دَ دِستِ شِی بُود و
داوود قَدِ دِستِ خُو بَرِبطِ مِیزَد. ^{۱۰} شائول قَصْدِ
کد که داوود ره قَدِ نِیزه خُو دَ دیوالِ مِیخِ کَنه،
لیکِن اُو از پِیشِ شائول دُوتا کد و نِیزه دَ دیوالِ
خورد. پَسِ داوود دُوتا کده خود ره خَطَا دَد.

^{۱۱} اُمُو شاو شائول چنَدِ کِشِیکِچِی ره دَ خانِه
داوود رِبی کد تا اُو ره زِبرِ نَظَرِ دَشتِه بَشِه و دَ
وختِ صُبحِ اُو ره بُکُشه. لیکِن مِیخالِ خاتُونِ

داوود او ره خبردار كده گُفت: ”اگه اِمشاو جان خُو ره نجات ندى، صَباح كُشته موشى.“
۱۲ پس ميخال داوود ره از راهِ كِلَكِين تاه كد و او دوتا كده رفت و خود ره خطا دَد. ۱۳ اوخته ميخال يگ مُجَسْمه ره گِرِفْتَه دَ جاگه ايشت و يگ بالِشتِ موى بَزى ره دَ تى سر شى ايشته او ره قد يگ رخت پوشند.

۱۴ وختى شائول كِشِيكچى ها ره رِى كد كه داوود ره دِستگير كنه، ميخال گُفت: ”او ناجور آسته.“ ۱۵ اوخته شائول كِشِيكچى ها ره رِى كد كه داوود ره بِنگره و ام گُفت: ”او ره دَ بِلَه جاگه شى دَ پيشِ ازمه بيريده تا او ره بُو كُشم.“
۱۶ وختيكه كِشِيكچى ها داخل رفت، ديد كه يگ مُجَسْمه دَ جاگه ايشته يه و يگ بالِشتِ موى بَزى دَ تى سر شى. ۱۷ شائول دَ ميخال گُفت: ”چرا مَره اى رقم بازي ددى و دُشْمون مَره ايله كدى كه خطا بُوخوره؟“ ميخال دَ جواب

شائول گفت: "اَو دَز مه گُفت که، 'مَره ایله کُو؛
اگه نه، تُو ره مُوکُشم." "

۱۸ پس داوود دُوتا کده خود ره خطا دَد و دَ
پیشِ سموئیل دَ رامه اَمَد و پِگِ چیزای ره که
شائول دَ حَقِ اَزُو کُد دَزُو گُفت. اوخته داوود و
سموئیل رفته دَ نایوت جای-دَ-جای شُد. ۱۹ و دَ
شائول گُفته شُد که، "اونه، داوود دَ نایوتِ رامه
اَسته." ۲۰ اوخته شائول نفرای ره رِبی کد که
داوود ره دِستگیر کنه. لیکن وختی اونا یگ
دِسته انبیا ره دید که دَ وَجَد اَمَدَه نَبُوتِ مونه
و سموئیل ایسته شُدَه پیشوایی ازوا ره مُوکَنه،
روحِ خُدا دَ بِلَه نفرای شائول اَمَد و اونا ام دَ
وَجَد اَمَدَه دَ نَبُوتِ کدو شُد. ۲۱ وختیکه دَ شائول
خبر دَدَه شُد، اُو دِیگه نفرای ره رِبی کد و اونا
ام دَ وَجَد اَمَدَه دَ نَبُوتِ کدو شُد. شائول بَلَدَه
دَفِعَه سِوَم بَسَم نفرای ره رِبی کد و اونا ام دَ وَجَد
اَمَدَه دَ نَبُوتِ کدو شُد. ۲۲ اوخته خودِ اَزُو دَ
رامه رفت و دَ پیشِ چاهِ کُته که دَ سیخُو اَسته

آمد و پُرسان کده گُفت: ”سموئیل و داوود د کُجا یه؟“ یگ نفر گُفت: ”اونا د نایوتِ رامه آسته.“^{۲۳} پس شائول از اُونجی د نایوتِ رامه رفت و د راهِ روحِ خُدا د بِلِه ازو ام آمد؛ او د حالیکه مورفت نَبوتِ مُوکد تاکه د نایوتِ رامه رسید. ^{۲۴} اوخته او ام د وَجِد آمده کالای خوره چک کد و د حُضُورِ سموئیل د نَبوتِ کدو شد و د تمامِ امزو روز و تمامِ امزو شاو لُج اُفتد. امزی خاطر گُفته شد: ”آیا شائول ام از جُمْلِه انبیا آسته؟“

داوود و یوناتان

۲۰ داوود از نایوتِ رامه دوتا کده د پیشِ یوناتان آمد و گُفت: ”ما چی کدیم؟ گناهِ مه چی آسته؟ و ما د حقِ آته تُو چی بدی کدیم که او قَصِدِ گِرِفْتونِ جانِ مَرِه دَرِه؟“
 ۲ یوناتان دَزُو گُفت: ”هرگز نه! تُو نَمومری. تُوخ کُو، آته مه هیچ رقمِ کارِ کُنه یا ریزه ره
 ۱۱۰

انجام نمیدیه تا که مره خبر نکنه. پس چرا آته
 مه ای توره ره از مه تاشه کُنه؟ امکان ندره. ”
 ۳ و داوود ام قسم خورده گفت: ”آته تُو خُوب
 میدنه که نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلِه مه آسته؛ و او
 قد خود خُو مُوگيه، یوناتان باید ازی توره خبر
 نشنه، اگه نه غمگی مُوشه. ’ و لِه مره دَ زندگی
 خُداوند و دَ زندگی از تُو قسم که دَ مینکل از مه و
 مرگ از یگ قدم کَلوتر فاصله نییه. ” ۴ اوخته
 یوناتان دَ داوود گفت: ”هر چیزی که دِل تُو
 بخوایه او ره بلده تُو انجام میدیم. ”

۵ داوود دَ یوناتان گفت: ”اینه، صَباح ماهِ نو
 آسته و ما باید قد پادشاه بلده نان خوردو دَ سرِ
 دِسترخو بِشِینم، لیکن مره رُخصتِ بدی که تا
 شامِ سِوم خود ره دَ صحرا تاشه کنیم. ۶ اگه آته
 تُو مُتَوَجِه شنه که ما نیستُم، بُگی که، ’ داوود
 غدر زاری کده از مه اجازه گِرفت که دَ شار
 خُو بَیت-لَحَم بوره، چُون تمامِ خانوار شی دَ
 اُونجی قُرْبانِی سالانه تقدیم مونه. ’ ۷ اگه گفت،

خیره. ' اوخته د خوبی خدمتگار تو تمام موشه؛
 لیکن اگه غدر قار شد، بدن که او قصد بدی
 کدو ره دَره. ^۸ پس قد خدمتگار خو مهربانی
 کو، چراکه تو قد خدمتگار خو د حضور خداوند
 عهد بسته کدی. لیکن اگه کدم گناه از مه سر
 زده، خود تو مَره بکش! چی حاجت دَره که مَره
 د پیش آته خو ببری؟ ”

^۹ یوناتان گفت: ” هرگز ای رقم فکر نکو! اگه
 ما حتی احساس موکدم که آته مه قصد دَره که
 دزتو بدی برسنه، آیا ما دز تو خبر نمیدم؟ ”
^{۱۰} داوود د یوناتان گفت: ” اگه آته تو دز تو
 جواب سخت بدیه، کی دز مه خبر میدیه؟ ”
^{۱۱} اوخته یوناتان د داوود گفت: ” بیه که د
 صحرا بوری. ” و هر دوی ازوا د صحرا رفت.
^{۱۲} د اونجی یوناتان د داوود گفت: ” د زندگی
 خداوند، خدای اسرائیل قسم که صباح یا د روز
 سوم د امزی غیت از آته خو کنج-و-کاو مونم.
 اگه نیت شی د خیر تو بود، دستی دز تو پیغام

رِبِي كَدَه تُو رِه بَاخِبَر مُوْنَم. ^{۱۳} لِيكِن اگِه آتِه مِه
 قَصْد دَشْت كِه دَزْتُو ضَرَر بَرَسَنِه، خُداوند اَمُو
 ضَرَر رِه دَز مِه بَرَسَنِه، بَلَكِه كَلوَتَر اَزُو رِه، اگِه
 مَا دَزْتُو خِبَر نَدِيْم و تُو رِه سُون رَاهِ تُو رِبِي نَكْنَم
 تَا صَحِيح-و-سَلَامَت بوري. آلِي خُداوند قَد تُو
 بَشِه، اَمُو رَقْم كِه قَد آتِه مِه بُوْد. ^{۱۴} تُو اَم تَا
 وَخْتِيكِه مَا زِنْدِه اَسْتَم، رَحْمَت-و-مُحَبَّت خُداوند
 رِه دَ حَقِ اَزْمِه دَ جَاي بَيْر تَا نَمْرُم؛ ^{۱۵} نَتْنِهَا
 اِي، بَلَكِه مِهْرَبَانِي خُو رِه اَز خَانِه مِه اَم هِرگِز
 قَطْع نَكُو، حَتِي زَمَانِي كِه خُداوند پِگِ دُشْمَنَاي
 تُو رِه اَز رُوِي زَمِي نَابُوْد كَد. " ^{۱۶} دَمَزِي رَقْم
 يُونَاتَان قَد خَانَوَارِ دَاوُوْد عَهْد بَسْتِه كَد و دَ آخِرِ
 كُفْت: "دُعَا مُوْنَم كِه خُداوند اَز دُشْمَنَاي دَاوُوْد
 بَازخَاسْت كَنِه. " ^{۱۷} و يُونَاتَان بَسْم دَاوُوْد رِه دَ
 مُحَبَّتِي كِه نِسَبَتِ دَزُو دَشْت قَسْم دَد، چُون اُو
 رِه دَ اَمْرُو اَنْدَازِه دُوسْت دَشْت كِه جَان خُو رِه
 دُوسْت دَشْت.

۱۸ یوناتان دَزُو گُفت: "صَباح ماهِ نو آسته و
 ازی که جای تُو خالی یه، معلومدار موشه که
 تُو نیستی. ۱۹ دَ روزِ سیوم تاه شده بورو، دَ امزو
 جای بورو که دَ شروعِ امزی مُشکلات خود ره
 تاشه کده بودی و دَ پالوی سنگِ آزلِ بشی.
 ۲۰ ما سه تیر دَ امزو طرف ایله میدیم، مثلِ که
 بگی یگو نشان ره میزنم. ۲۱ اوخته یگ باچه
 ره ریی کده موگیم، 'بورو تیرا ره پیدا کو.' اگه
 دَزُو گُفتم، 'اونه، تیرا دَ پشتِ سر تُو آسته، اونا
 ره بگیری.' اوخته بیه، چون دَ زندگی خُداوند
 قَسَم که بلده تُو سلامتی-و-امنیت آسته و از
 خطر بُر آستی. ۲۲ لیکن اگه دَ امزو باچه گُفتم،
 'اونه، تیرا دَ پیشِ روی تُو آسته، ' اوخته بورو،
 چون خُداوند تُو ره ریی کده. ۲۳ و دَ باره چیزی
 که ما و تُو توره گُفتی، بدنِ که خُداوند دَ مینکل
 ازمه و از تُو تا ابد شاهد آسته."

۲۴ پس داوود خود ره دَ صحرا تاشه کد.
 وختیکه جشنِ ماهِ نو شروع شد، پادشاه بلده نان

خوردو شِشت. ^{۲۵} پادشاهِ مِثِلِ همیشه دَ جای خُو
 دَ نزدِیکِ دیوالِ شِشت، یوناتان رُوی دَ رُوی شی
 بُود^a و اَبنیر دَ پالُوی شائول شِشتد، مگم جای
 داوود خالی بُود. ^{۲۶} شائول دَ امزو روز هیچ چیز
 نَگفت، چُون قد خود خُو گُفت: ”کَدَم چیز قد ازو
 رُخ دَدَه و اُو ناپاک آسته. اَره، حتماً اُو ناپاک
 آسته.“ ^{۲۷} لیکن صَبای شی، یعنی دَ روزِ دوّم
 ماه، جای داوود بسم خالی بُود. اوخته شائول دَ
 باچه خُو یوناتان گُفت: ”چرا باچه یسی دِیروز و
 اِمروز دَ نان خوردو نَمَد؟“

^{۲۸} یوناتان دَ جوابِ شائول گُفت: ”داوود غَدَر
 زاری کده از مه اِجازه گِرِفت که دَ بَیت-لَحَم
 بوره. ^{۲۹} اُو دَز مه گُفت، اِجازه بَدی که بورم،
 چُون خانوار مو دَ شار مو قُربانی دَره و برار مه
 دَ بِلَه مه اَمر کده که دَ اُونجی بَشُم. پس آلی

^a ۲۵:۲۰ «یوناتان رُوی دَ رُوی شی بُود» از ترجمه یونانی
 گِرِفته شُدَه، لیکن دَ زبونِ عِبرانی «یوناتان ایسته بُود»
 نوشته یه.

اگه نظرِ لُطفِ تُو دَ بِلَه مه بَشَه، دَز مه رُخَصَت
بِدِی تا بَرارون خُو ره بِنِگَرَم. ' امزی خاطر اُو دَ
سِرِ دِستَرخونِ پادشاه نَمَدَه. "

۳۰ اوخته قارِ شائول دَ بِلَه یوناتان باله اَمَد و
دَزُو کُفَت: " آی باچَه خاتُونِ فاسِد و یاغی! آیا
ما نَمُوفامُم که تُو باچَه یَسِی ره بِلَدَه رَسوایی
خود خُو و بِلَدَه رَسوایی شرمگاهِ آبه خُو اِنْتِخاب
کدے؟ ۳۱ چُون تا زمانی که باچَه یَسِی دَ رُوی
زَمی زِنَدَه بَشَه، نَه تُو پادشاه مَوشی و نَه
پادشاهی تُو بَرقرار مَوشَه. پس آلی نفر رِبی کُو
که اُو ره دَ پِیشِ ازمه بیره، چُون اُو حتماً باید
بُمرَه. " ۳۲ یوناتان دَ جوابِ آتِه خُو شائول کُفَت:

" چرا اُو باید بُمرَه؟ اُو چی کدَه؟ " ۳۳ لیکِن
شائول نِیزَه خُو ره سُونِ اَزُو کَزَلک کد که اُو
ره بَزَنَه. پس یوناتان فامِید که آتِه شی قَصَدِ
کُشتونِ داوود ره دَرَه. ۳۴ اوخته یوناتان غَدَر دَ
سِرِ قار از سِرِ دِستَرخو باله شُد و دَ روزِ دوّمِ ماه
نان نَخورد، چراکه اُو ام بخاطرِ داوود غَمگی

بُود و ام بخاطری که آتِه شی او ره شرمِنده
کُدَد.

^{۳۵} صَبای روزِ دِیگِه شی یوناتان دَ امزُو وخت
که قد داوود تعیین کُدَد دَ صحرا رفت و یگ
باچه ریزه قد شی قتی بُود. ^{۳۶} او دَ امزُو باچه
گُفت: ”بَدُو و تیرای ره که میزَنم پَیدا کُو.“
دَ حالیکه امُو باچه میدَوید، او تیر ره رقمی
ایله کد که ازو تیر شُنه. ^{۳۷} وختی امُو باچه دَ
جایی که یوناتان تیر ره ایله کُدَد رسید، یوناتان
از پُشت شی کُوی کده گُفت: ”آیا تیر دَ پیشِ
رُوی تُو نییه؟“ ^{۳۸} امچنان یوناتان از پُشت امزُو
باچه کُوی کده گُفت: ”عَجَله کُو، زود بورُو و
طال ندی!“ پس باچه که قد یوناتان بُود تیرا ره
باله کد و دَ پیشِ بادار خُو اَمَد. ^{۳۹} لیکن امُو
باچه هیچ چیز ره نَفامید؛ فقط یوناتان و داوود
مقصدِ توره ره فامید. ^{۴۰} اوخته یوناتان سلاح
خُو ره دَ امزُو باچه دده گُفت: ”بورُو و اونا ره
دَ شار بُبر.“

۴۱ بعد از رفتونِ امزُو باچه، داوود از پُشتِ
 سنگِ قلچِه باله شد و خود ره قد رُوی خُو دَ
 زمی اَندخته سِه دَفعه سَجده کد و بعد ازُو اونا
 یگدیگِه خُو ره ماخ کده هر دُوی شی چخرا کد،
 ولے داوود کلوتر چخرا کد. ۴۲ اوخته یوناتان دَ
 داوود گُفت: ”بخیر-و-سلامت بورُو، چراکه هر
 دُوی مو دَ خُداوند قَسَم خورده گُفته، ’خُداوند
 دَ مینکلِ ازمه و ازتُو و دَ مینکلِ اولادِه ازمه و
 اولادِه ازتُو تا اَبَد بَشه.‘ ” بعد ازُو داوود باله
 شُده رفت و یوناتان پس دَ شار اَمَد.

داوود دَ نوبِ موره

۲۱ ۱ داوود دَ نوبِ دَ پیشِ اَخیملِک
 پیشوا رفت. اَخیملِک لرزیده دَ دَمِ
 راهِ داوود اَمَد و گُفت: ”چرا تنها اَمدی و کس
 قد تُو نییه؟“ ۲ داوود دَ اَخیملِک پیشوا گُفت:
 ”پادشاه مَره بلده انجام دَدونِ یگ کار وظیفه
 دَده و دَزمه اَمر کده که، ’هیچ کس باید دَ باره

کاری که تُو ره رِبی مُونم و دَ بارِه چِیزی که دَز
 تُو وَظیفَه مِیدیم نَفامه. ^۱ ما نفرا ره دَ فِلان و
 فِلان جای تَعیین کدیم. ^۳ آلی خورَدَنی چِیزخِیل
 سِرِ دِست دَری؟ بَلدِه مه پَنج دانه نان یا هر چِیزی
 که تِیار آسته بَدی. ”

^۴ پِیشوا دَ جِوابِ داوود کُفت: ” ما هیچ نانِ
 مَعْمُولی سِرِ دِست نَدَرُم؛ فقط نانِ مُقَدَّس †
 آسته؛ اگه مَرَدای جوان خود ره از خاتونو دُور
 نِگاه کده بَشه مِیتنه بُخوره. ” ^۵ داوود دَ جِوابِ
 پِیشوا کُفت: ” یَقیناً خاتونو مِثلِ همیشه از مو
 دُور نِگاه شُدِه؛ وختیکه ما دَ یِگ وَظیفَه مورم
 جِسم های ^a مَرَدای جوان مُقَدَّس آسته، حتی اگه
 یِگ وَظیفَه عادی ام بَشه. پس اِمروز چِیقس
 کَلوتر جِسم های ازوا مُقَدَّس بَشه؟ ” ^۶ اوخته

^a ۲۱:۵ دَ جای «جِسم ها» دَ زِیونِ عِبرانی «ظرفا» نوشته
 یه.

† ۲۱:۴ لاویا ۸-۵:۲۴

پیشوا نانِ مُقَدَّس ره دَزُو دَد، چراکه دَ اُونجی
دیگه نان نَبُود بَغیر از نانِ حُضُورِ خُداوند که از
حُضُورِ خُداوند باله شُدُد و دَ روزِ باله کدون شی
نانِ گرم دَ جای شی ایشته شُدُد.

۷ دَ امزُو روز یکی از خِدْمَتگاری شائول دَ
اُونجی دَ حُضُورِ خُداوند مِصْرُوفِ عِبَادت بُود؛
اُو دِوآغِ اِدومی نام دَشت و کُتِه چوپونای شائول
بُود.

۸ داوود دَ اَخِیْمَلِک گُفت: ”آیا دَ اینجی دَ
پیش تو نِیزه یا شمشیر آسته؟ ما شمشیر و
سلاح های دیگه خُو ره قد خُو نَورَدیم، چراکه
کارِ پادشاه عاجل بُود.“^۹ پیشوا گُفت: ”اونه،
شمشیرِ جُلیاتِ فَلَسطِینی که تُو اُو ره دَ دَرِه ایللاه
کُشتی، دَ پُشتِ ایفود دَ یگ لائِه پیچنده آسته.
اگه میخاهی که اُو ره بَگیری، مِیْتنی بَگیری،
چون بَغیر ازو دیگه سلاح دَ اینجی نییه.“ داوود
گُفت: ”اُو بے جوره آسته؛ امو ره دَز مه بدی.“

داوود د جت مورہ

۱۰ پس داوود امو روز از پیش شائول دوتا
کد و د پیش آخیش پادشاہ جت رفت. ۱۱ اوخته
خدمتگاری آخیش دزو گفت: ”آیا امی داوود،
پادشاہ سرزمین خو نییہ؟ آیا اونا رقص-و-بازی
کده و بیت خانده د بارہ شی د یگدیگہ خو
نموگفت کہ،

شائول هزاران دشمنون خو ره کشت

و داوود دهها هزار دشمنون خو ره؟“

۱۲ داوود امی توره ها ره د دل خو گرفت و از
آخیش پادشاہ جت غدر ترس خورد. ۱۳ پس او
رفتار خو ره د پیش ازوا تغییر دد و د حالیکہ د
دست ازوا بود خود ره دیونہ اندخت. او د روی
پلہ های درگہ خط میکشید و او دان خو ره د
بلہ ریش خو بر موکد.

۱۴ اوخته آخیش د خدمتگاری خو گفت:

”اینہ، شمو مینگرید کہ ای آدم دیونہ آسته!

چرا ای ره دَ پیشِ ازمه اُوردید؟^{۱۵} آیا ما کم دیونه دَرُم که ای نفر ره ام اُوردید تا دَ پیش مه دیونگی کنه؟ و آیا ضرور آسته که ای نفر دَ خانه مه داخل شُنه؟”

داوود دَ عدلّام و مصفّه موره

۲۲ پس داوود اُونجی ره ایله کده دَ غارِ عدلّام دُوتا کد. وختی برارو و پگِ خانوارِ آته شی خبر شد، اونا ام دَ اُونجی دَ پیشِ ازو آمد. ۲ اوخته هر کسی که دِست-تنگ بود، هر کسی که قرضدار بود و هر کسی که دَ تنگ آمد دَ دورِ ازو جم شد و او قومندان ازوا شد. تعدادِ کسای که قد ازو یگجای شد تقریباً چار صد نفر بود.

۳ داوود ازونجی دَ مصفّه موآب رفت و دَ پادشاهِ موآب گُفت: ”لُطفاً دَ آته و آبه مه اجازه بدی که دَ پیشِ ازتو بییه، تا غیتیکه ما بدنم خُدا بلده مه چیز کار مونه.“^۴ پس اونا ره دَ

پیش پادشاهِ موآب ایشْت و اونا دَ تمامِ مُدتی
 که داوود دَ پناهگاه بُود قد پادشاهِ موآب مند.
 ۵ اوخته جادِ نبی دَ داوود گُفت: ”دَ امزی پناهگاه
 نَشی، بلکه رَبی شُدِه دَ سرزمینِ یهودا بورو.“
 پس داوود رَبی شُد و دَ جنگلِ حارث رفت.

سائول پیشوایونِ منطقه نوب ره مُوکشه

۶ سائول شنید که جای داوود و نفرای که
 قد شی آسته پیدا شُدِه. دَمزُو غیت سائول دَ
 جِبعه دَ یگِ بلندی دَ تی درختِ گز شِشتد و
 نِیزه شی دَ دست شی بُود و پگِ خِدمتگاری
 شی دَ دور شی ایسته بُود. ۷ اوخته سائول دَ
 خِدمتگاری خُو که دَ دور شی ایسته بُود، گُفت:
 ”آی بنیامینیا، بشنوبید! آیا باچه یسی دَ پگِ
 شُمو زمی و باغ های انگور میدیه؟ آیا او تمام
 شُمو ره قومندانای هزار نفری و قومندانای صد
 نفری تعیین مونه، یا ما؟ ۸ پس چرا پگِ شُمو دَ
 خِلاف مه نقشه کشیدید و هیچ کدم شُمو دَ ز مه

خبر نَدَدِيد وختیکه باچه مه قد باچه یسی عهد
 بسته کد؟ آرے، هیچ کُدم شُمو دَ غَم مه نَشْدِيد
 و دَز مه خبر نَدَدِيد که باچه مه خِدْمَتگار مَره دَ
 خِلاف مه باله کده تا دَ کَمین مه بِشِینه، رقمی
 که اِمروز شِشته.

۹ اوخته دو آغ اِدومی که قد خِدْمَتگارای شائول
 ایسته بُود دَ جواب شی گُفت: ”ما باچه یسی ره
 دِیدُم که دَ نوب دَ پِیشِ اَخِیْمَلِک باچه اَخِیْطُوب
 اَمَد. ۱۰ اَخِیْمَلِک دَ باره ازو از خُداوند هِدایت
 طلب کد و بلده ازو خوراک دَد و شمشیرِ جُلیاتِ
 فَلَسطِینی ره ام دَزُو تَسْلِیم کد.

۱۱ پادشاه نفر رِبی کده اَخِیْمَلِک پِیشوا باچه
 اَخِیْطُوب ره قد تمامِ خانوارِ آتِه شی، یعنی
 قد پِیشوا یونی که دَ نوب بُود کوی کد و اونا
 پگ شی دَ پِیشِ پادشاه اَمَد. ۱۲ شائول گُفت:
 ”آی باچه اَخِیْطُوب بَشَنو.“ اُو گُفت: ”اَمَر کُو
 صَاحِب.“ ۱۳ شائول دَزُو گُفت: ”چرا شُمو دَ
 خِلاف مه نَقْشه کَشِیدِید، تُو و باچه یسی؟ تُو

دَزُو نان و شمشیر دَدی و دَ باره اَزُو از خُدا
هِدایت طلب کدی تا دَ خِلاف مه باله شُدِه دَ
کَمین مه بِشینه، رقمی که امروز شِشته.

۱۴ اَخِیْمَلِک دَ جوابِ پادشاه گُفت: ”دَ مینکلِ
پِگِ خِدْمَتگَرایِ تُو کی آستِه که مِثْلِ داوود
صَادِق-و-وفا دار بَشِه؟ اُو دامادِ پادشاه آستِه، اُو
قوْمندانِ مُحَافِظِینِ تُو یِه و اُو دَ خانِه تُو مُحَترَم
آستِه. ۱۵ آیا اُمُو روز دَفِعِه اوّل بُوَد که ما دَ باره
اَزُو از خُدا هِدایت طلب کدُم؟ هرگِز نَه! اُمید که
پادشاه امی چِیزا ره دَ گردونِ خِدْمَتگَارِ خُو و
دَ گردونِ خانوارِ آتِه مه نَندَزِه، چُونِ خِدْمَتگَار
تُو دَ باره امزی مَوْضوعِ کَامِلًا بے خِبر آستِه.“
۱۶ پادشاه گُفت: ”اِی اَخِیْمَلِک، تُو و پِگِ خانوارِ
آتِه تُو حَتْمًا باید کُشته شُنید.“ ۱۷ اوخته پادشاه
دَ مُحَافِظِینِ خُو که دَ دَوْر شِی ایستِه بُوَد، گُفت:
”باله شُنید و پیشوایونِ خُداوند ره بُکُشید،
چراکه دِستِ اَزیا قد داوود یِگ آستِه؛ امیا
مِیْدَنِست که داوود دُوتا مُونِه، ولے دَز مه خِبر

نَدَد. " لیکن خِدْمَتگاری پادشاه نَخاست که دَ
 بِلَه پیشوایونِ خُداوند دِست باله کده حَمَله کنه.
 ۱۸ اوخته پادشاه دَ دَوَاغِ گُفت: "تُو بورُو و دَ
 بِلَه پیشوایو حَمَله کُو. " و دَوَاغِ ادومی باله
 شُدِه دَ بِلَه پیشوایو حَمَله کد و هشتاد و پَنج
 نفر ره که ایفود کتانی مُپوشید دَ امزُو روز
 کُشت. ۱۹ نوب ره که شارِ پیشوایو بُود ام قد
 دَمِ شمشیر زَد؛ اَره، مَردا، خاتونو، بچکیچا و
 نِلغه گونِ شیرخور ره قد گاوو، اَلَاغا و گوسپندو
 از دَمِ شمشیر تیر کد.

۲۰ لیکن یکی از باچه های اَخِیْمَلِک باچه
 اَخِیْطُوب که آبیاتار نام دَشت خود ره خطا دَده
 دَ پیشِ داوود دُوتا کد؛ ۲۱ و آبیاتار دَ داوود خبر
 اُورده گُفت که شائول پیشوایونِ خُداوند ره دَ
 قتل رَسند. ۲۲ داوود دَ آبیاتار گُفت: "دَ امزُو
 روز وختیکه دَوَاغِ ادومی ره دَ اُونجی دیدم، ما
 فامیدم که اُو شائول ره حتماً خبر مُونه. پس ما
 باعث شُدَم که تمام نفرای خانوارِ اَتِه تُو کُشته

شُنه. ۲۳ قد ازمه بُمَن و ترس نَخور؛ چُون اُمُو
 کس که قَصِدِ گِرِفْتونِ جانِ ازمه ره دَره، قَصِدِ
 گِرِفْتونِ جانِ ازتُو ره ام دَره. اَره، قد ازمه دَ
 اَمْنِیتِ اَسْتی.

داوود باشنده های قعیله ره نجات میدیه

۲۳ ۱ دَ امزُو غِیتِ مُخْبِرَا دَ داوود گُفت:
 ”اونه، فَلَسْطِینِیا قد قعیله جنگ
 مُونه و خرمونا ره غَارَتِ مُوکُنه. ۲ اوخته داوود
 از خُداوند هِدایتِ طَلبِ کده گُفت: ”آیا بورُم و
 اُمُو فَلَسْطِینِیا ره بَزْنُم؟“ خُداوند دَ داوود گُفت:
 ”بورُو، فَلَسْطِینِیا ره بَزَن و قعیله ره نجات
 بَدی. ۳ لیکن نفرای داوود دَزُو گُفت: ”توخ
 کُو، دَ اینجی دَ یهُودا مو قد ترس زِندگی مونی،
 پس اگه دَ جنگِ لشکرهای فَلَسْطِینِیا دَ قعیله
 بوری، ترس مو چِیقِسِ کَلوترِ موشه؟“

۴ اوخته داوود بسم از خُداوند هِدایتِ طَلبِ کد
 و خُداوند دَ جوابِ شی گُفت: ”باله شو و دَ

قعیله بورو، چراکه ما فلسطینیا ره د دست ازتو
 تسلیم مونم. ^۵ پس داوود و نفرای شی د قعیله
 رفت و قد فلسطینیا جنگ کده چارپایای ازوا ره
 گرفته بُرد؛ اونا فلسطینیا ره زده سخت شکست
 دد. د امزی رقم داوود باشنده های قعیله ره
 نجات دد.

^۶ وختیکه ابیاتار باچه اخیملک د پیش داوود
 د قعیله دوتا کد، اویگ ایفود ره ام د دست خو
 گرفته آورد.

^۷ دمزو غیت د شائول خبر دده شد که داوود
 د قعیله آمده و شائول گفت: ”خدا او ره د
 دست ازمه تسلیم کده، چون او د شاری که
 درگه ها و پشت بند ها دره داخل شده و خود
 ره بندی کده.“ ^۸ پس شائول تمام لشکر ره
 بلده جنگ جم کد تا د قعیله تاه شنه و داوود
 و نفرای شی ره محاصره کنه. ^۹ وختی داوود
 فامید که شائول د خلاف ازو نقشه بد کشیده،
 او د ابیاتار پیشوا گفت: ”ایفود ره پیش بیر.“

۱۰ و داوود گفت: "آی خداوند، خدای اسرائیل، خدمتگار تو سقه خبر دره که شائول قصد دره د قعیله بییه و بخاطرِ ازمه شار ره خراب کنه. آیا مردمِ قعیله مره د دستِ ازو تسلیم مونه؟ آیا امورقم که خدمتگار تو شنیده، شائول مییه؟ آی خداوند، خدای اسرائیل، خواهش مونم که خدمتگار خوره خبر بدی." خداوند گفت: "او مییه." ۱۲ اوخته داوود گفت: "آیا مردمِ قعیله مره و نفرای مره د دستِ شائول تسلیم مونه؟" خداوند گفت: "تسلیم مونه."

۱۳ پس داوود و نفرای شی که تقریباً شش صد نفر بود، باله شده از قعیله ری شد و د هر جای که تنست رفت. وختی د شائول خبر دده شد که داوود از قعیله دوتا کده، او از رفتو دست کشید. ۱۴ داوود د پناهگاه های بیابو د کوهستون بیابون زیف جای-د-جای شد. شائول بلده روزای کلو او ره موبالید، لیکن خدا او ره د دست شی تسلیم نموكد.

۱۵ داوود پی بُرد که شائول دَ قَصِدِ گِرفتونِ
 جانِ ازو اَمَدَه، دَ امزُو غَیتِ او دَ بیابونِ زِیفِ دَ
 حورِش بُود. ۱۶ و یوناتان باچه شائول باله شُدَه
 دَ حورِش دَ دِیرِ داوود اَمَد و او ره تشویقِ کد
 که دَ خُدا اِطْمِینان دَشته بَشَه ۱۷ و دَزُو گُفت:
 ”نترس؛ چُون دِستِ آتِه مه شائول دَز تُو نَمِیرَسَه؛
 تُو پادشاهِ اِسرائیلِ مُوشی و ما دَ پالوی تُو نَفِرِ
 دوُمِ مُوشَم و آتِه مه شائول ام ای ره مِیدَنه.“
 ۱۸ اوخته هر دُوی ازوا دَ حُضُورِ خُداوندِ عهدِ
 بسته کد؛ بعد از عهدِ بسته کدو داوود دَ حورِشِ
 مَند و یوناتان دَ خانِه خُو رفت.

۱۹ دَ امزُو غَیتِ مردُمِ زِیفِ دَ پیشِ شائولِ
 دَ جِبعه اَمَد و گُفت: ”داوود دَ مینکلِ ازمو
 دَ پناهگاهِ های حارثِ دَ کوهستونِ حَیله که
 طرفِ جنوبِ بیابو اَسْتَه، تاشه شُدَه. ۲۰ پس ای
 پادشاه، هر وختیکه دِل تُو مُوشه بیه و مو وِظیفه
 دَری که او ره دَ دِستِ پادشاهِ تسلیمِ کنی.“
 ۲۱ شائول گُفت: ”خُداوندِ شُمو ره بَرکتِ بَدیه

که امی رقم بلده مه دلسوزی کدید. ۲۲ بورید
و کلوتر تحقیق کنید. بنگرید که او دقیق د کجا
آسته و کی او ره د اونجی دیده؛ چون بلده مه
گفته شده که او غدر د حيله-و-مکر رفتار مونه.
۲۳ چارطرف ره توخ کنید و تمام جای های تاشه
شدو ره که او خود ره دزوا تاشه مونه پیدا کنید
و قد معلومات دقیق دوباره د پیش ازمه ببید.
اوخته ما قد شمو مورم؛ اگه او د امزو منطقه
بشه، ما تمام آغیلای یهودا ره گشته او ره پیدا
مونم. " ۲۴ پس اونا باله شده پیشلون شائول د
زیف رفت.

د امزو غیت داوود و نفرای شی د صحرای
معون، د عربه د جنوب بیابو بود. ۲۵ اوخته
شائول و نفرای شی بلده پالیدون ازو رفت.
وختی د داوود خبر رسید، او د بین قاده ها تاه
شده د بیابون معون جای-د-جای شد. امی که
شائول ای ره شنید، او داوود ره د بیابون معون
د مبال کد. ۲۶ شائول د یگ طرف کوه مورفت

و داوود و نفرای شی دِ دِیگه طرفِ کوه؛ داوود
 عَجَلَه مُوکد که از پیشِ شائول دُوتا کنه، ولے
 شائول و نفرای شی دِ بِلَه داوود و نفرای شی
 حلقه محاصره ره تنگتر مُوکد تا اونا ره دستگیر
 کنه. ۲۷ دِ امزو غیت یگ قاصد دِ پیشِ شائول
 آمده گُفت: ”عَجَلَه کُو و بیه، چراکه فَلَسْطِینِیا
 دِ بِلَه سرزمین مو حمله کده.“ ۲۸ پس شائول
 از دُمبال کدونِ داوود دِست کشید و دِ جنگِ
 فَلَسْطِینِیا رفت. امزی خاطر امو جای ره «قاده
 مَحَلَقوت»^a نام کد. ۲۹ و داوود ازونجی رفته دِ
 پناهگاه های عین-گدی جای-د-جای شد.

داوود از کُشتونِ شائول تیر مُوشه

۱ وختیکه شائول از دُمبال کدونِ
 فَلَسْطِینِیا پس آمد، دَزُو گُفته شد

۲۴

^a ۲۳:۲۸ «قاده مَحَلَقوت» یعنی «قاده جدا کدو» چون
 امو قاده داوود ره از شائول دُور نگاه کد.

که: "اونه، داوود دَ بیابونِ عین-گدی آسته."
 ۲ اوخته شائول سه هزار نفرِ اِنْتِخابِ شُدِه ره
 از تمامِ اِسْرَائیلِ گِرِفت و بَلدِه پالیدونِ داوود و
 نفرای شی سُونِ قاده های بَزونِ کوهی رفت.
 ۳ او دَ قوتونای گوسپندو که دَ بَغْلِ راه بُود
 رَسید؛ دَ اُونجی یگ غار بُود و شائول دَزو
 داخِلِ شُد که رفع حاجت کنه. داوود و نفرای
 شی دَ آخِرای غار شِشْتُنْد. ۴ نفرای داوود دَزو
 گُفت: "ای روزی آسته که خُداوند دَ باره شی
 دَز تو گُفت: 'ما دُشمون تو ره دَ دِست تو تسلیم
 مُونم تا هر رقم که دَ نظر تو خُوب معلوم موشه
 قد شی رفتار کنی.'" اوخته داوود باله شُدِه
 آهسته گوشه چپِنِ شائول ره بُرید. ۵ مگم پسانتر
 وجدانِ داوود او ره ملامت کد، چراکه او گوشه
 چپِنِ شائول ره بُریدد. ۶ او دَ نفرای خُو گُفت:
 "خُداوند از مه دُور دَشْتِه بَشِه که ای کار ره
 دَ حقِ بادار خُو مَسَحِ شُدِه خُداوند کنم و دِست
 خُو ره دَ خِلافِ اَزو باله کنم، چُون او مَسَحِ شُدِه

خداوند آسته. ”^۷ پس داوود قد امزی تورا نفرای
خو ره سرزنش کد و اونا ره نه‌ایشته که د بِلَه
شائول حمله کنه. اوخته شائول باله شده از غار
بُر شد و د راهِ خو رفت.

^۸ بعد ازو داوود باله شده از غار برو رفت و
از پشتِ شائول کوی کده گفت: ”او بادار مه،
پادشاه!“ وختیکه شائول پشتِ خو ره توخ کد
داوود قد روی خو د زمی خم شد و احترام کد.
^۹ و داوود د شائول گفت: ”چرا د توره کسای
گوش میدی که موگیه، داوود قصد دَره دَز
تو ضرر برسنه؟“^{۱۰} اینه، امروز قد چیمای خو
دیدی که چطور خداوند توره د غار د دست مه
تسلیم کد؛ و بعضی نفره مره شله شد که توره
بُکشُم، لیکن دل مه دَز تو سوخت و ما گفتُم،
’ما دستِ خو ره د بِلَه بادار خو باله نمونم،
چراکه او مسح شده خداوند آسته.‘^{۱۱} ای آته
مه، توخ کو و بنگر که گوشه چپن تو د دستِ
ازمه یه؛ ازی که ما گوشه چپن تو ره بُریدم و

تُو رہ نَكُشْتُمْ، بَدَن و یَقِین کُو کہ از دِست مه
 بَدی و خِیانت نَمِیہ. ما دَز تُو هِیچ گُناہ نَکدِیم،
 لَیکن تُو دَ شِکارِ ازمہ بُر شُدے کہ جان مَرہ
 بَگیرِی. ۱۲ خُداوند دَ بَینِ ازمہ و ازتُو قِضاوتِ
 کنہ و خُداوند اِنْتِقامِ مَرہ از تُو بَگیرہ، لَیکن
 دِستِ ازمہ دَ خِلافِ ازتُو بالہ نَمُوشہ. ۱۳ رَقْمِی
 کہ مَثَلِ پِیشنہ گُو مُوگیہ: 'کارِ بَد از بَدکارا سر
 مِیزنہ؛' لَیکن دِستِ ازمہ دَ خِلافِ ازتُو بالہ
 نَمُوشہ. ۱۴ پادشاہِ اِسْرائِیل از دُمبالِ کِی اَمَدہ؟
 کِی رَہ دُمبالِ مُونِی؟ یِگ سَگِ مُردہ رَہ؟ یِگ
 کِیک رَہ؟ ۱۵ پَس بیل کہ خُداوند قاضِی بَشہ
 و دَ بَینِ ازمہ و ازتُو قِضاوتِ کنہ. بیل کہ اُو
 بِنِگرہ و دِعوایِ مَرہ قَد ازتُو فِیصَلہ کنہ و مَرہ
 از دِستِ تُو خِلاصِ کنہ."

۱۶ وختِی داوود از گُفتونِ امزی تورا دَ شائول
 خِلاصِ شُد، شائول گُفت: "داوود باچہ مہ، ای
 آوازِ ازتُو یِہ؟" و شائول آوازِ خُو رَہ بَلند کدہ
 چِخرا کد ۱۷ و دَ داوود گُفت: "تُو ازمہ کدہ نِیک

آستی، چراکه تُو دَ حَقِ ازمه خُوبی کدے، ولے ما
 دَ حَقِ از تُو بدی کدیم. ۱۸ امروز تُو دَ زَمه ثابت
 کدی که تُو چطور دَ حَقِ ازمه خُوبی کدے، چُون
 وختیکه خُداوند مَره دَ دِست تُو تسلیم کد، تُو مَره
 نَکشتی. ۱۹ آرے، کی آسته که دُشمنون خُوره
 گیر کنه و اُوره بیله که صَحیح-و-سَلَامَت بوره؟
 پس خُداوند آجر تُو ره قد خُوبی بَدیه بخاطرِ
 چیزی که امروز دَ حَقِ ازمه کدی. ۲۰ آلی ما
 مِیدَنُم که تُو حتماً پادشاه مُوشی و پادشاهی
 اِسرائیل دَ دِستِ از تُو برقرار مُوشه. ۲۱ پس بَلدِه
 مه دَ خُداوند قَسَم بُخور که بعد ازمه اولادِه
 مَره از بَین نَمُوبری و نام مَره از خانوارِ آتِه مه
 گُل نَمُونی. ” ۲۲ داوود بَلدِه شائول قَسَم خورد.
 اوخته شائول دَ خانِه خُو رفت و داوود و نفرای
 شی دَ پناهگاه رفت.

فوتِ سموئیل

۲۵
۱ دَ امزُو غیتِ سموئیل فوت کد و
تمامِ اسرائیل جم شده بلده ازو ماتم
گرفت. اونا او ره دَ خانه شی دَ رامه دفن کد.
بعد ازو داوود باله شده تیلو دَ بیابونِ پاران
رفت.

داوود و ابیجایل

۲ دَ معون یگ نفر زندگی موکد که جایداد
شی دَ گرمَل بود. امو آدم غدر ثروتمند بود؛
او سه هزار گوسپو و یگ هزار بز دشت و
دمزُو روزا دَ گرمَل مال کلی دشت. ۳ نامِ امزُو
نفر نابال بود و خاتون شی ابیجایل نام دشت.
او یگ خاتون هوشیار و نوریند بود، لیکن
شوی شی یگ آدمِ سنگدل و بد معامله بود.
نابال از خانوارِ کالیب بود. ۴ داوود دَ بیابو
شنید که نابال مال کلی دَره. ۵ پس داوود

دَه مَرِدِ جَوَان رِه رِبِي كَد و دَزُوا كُفْت: ” دَ
 كَرْمَل رِفْتِه دَ پِيشِ نَابَال بَوْرِيد و از طَرَفِ اَزْمِه
 اُو رِه سَلَام بُگِيد. ^۶ دَز شِي اِينِي رَقْم بُگِيد:
 ’زِنْدِه-و-سَلَامَت بَشِي. خَانَوَار تُو سَلَامَت بَشِه
 و پِگِ چِيزَايِ كِه دَرِي سَلَامَت بَشِه. ^۷ مَا شَنِيدِيم
 كِه مَالِ كَلِي دَرِي. دَ دَوْرُونِي كِه چَوپُونَايِ تُو
 قَد اَزْمُو بُود، مَو اُونَا رِه آزار-و-اَدِيَتِ نَكْدِي و
 دَ تَمَامِ رُوَزَايِ كِه اُونَا دَ كَرْمَل بُود هِيچِ چِيزِ
 اَزُوا كَم نَشُد. ^۸ اَز خِدْمَتْگَارَايِ خُو پُرْسَانِ كُو
 و اُونَا دَز تُو مُوگِيه. اَمْزِي خَاطِرِ بِيَلِ كِه نَظَرِ
 لُطْفِ تُو دَ بَلِه نَفْرَايِ مِه قَرَارِ بَگِيرِه، چُونِ مَو دَ
 رُوَزِ خَوْشِحَالِي ^a اَمْدِے. لُطْفَاً هِرِ چِيزِي كِه سِرِ
 دِسْتِ دَرِي دَ خِدْمَتْگَارَايِ خُو و دَ دَاوُودِ بَاچِه
 خُو بَدِي. ”

^a ۲۵:۸ دَمَزُو زَمَانِ هِرِ خَانِه كِه پَاشْمِ بُرِي مِيدَشْتِ بَلْدِه
 كَارْگَرَا يِگِ نَانِ كَلُو خُوبِ آمَادِه مُوكَد، مِثْلِ كِه بَلْدِه
 مِهْمَانِي آمَادِه مُونِه، چُونِ پَاشْمِ بُرِي مِثْلِ جَمِ كَدُونِ حَاصِلِ
 بُود.

۹ وختیکه نفرای داوود د اُونجی رسید، اونا
 پگ امزی تورا ره د نام داوود د نابال گُفت
 و مُنتَظِرِ شِشت. ۱۰ لیکن نابال د جوابِ
 خدمتگاری داوود گُفت: ”داوود کی آسته؟
 ای باچه یسی چی کاره آسته؟ دزی روزا کلو
 خدمتگارا از پیشِ بادر خُو دوتا مونه. ۱۱ آیا نان
 و آو خُو ره قد گوشتی که بلده مال کلگرا
 خُو قصابی کدیم، گِرِفته د کسای بدیم که هیچ
 نموفامم از کجا آسته؟” ۱۲ اوخته نفرای داوود
 تاو خورده پس آمد و پگ امزی تورا ره د داوود
 نقل کد. ۱۳ داوود د نفرای خُو گُفت: ”هر کدم
 شمو شمشیر خُو ره د کمر خُو بسته کنید.” پس
 اونا هر کدم شی شمشیر خُو ره د کمر خُو بسته
 کد و داوود ام شمشیر خُو ره د کمر خُو بسته
 کد؛ و تقریباً چار صد نفر از پشتِ داوود ریی
 شد، و لے دُوصد نفر د پیشِ اسباب ها شِشت.
 ۱۴ مگم یکی از خدمتگاری نابال د ابیجایل
 خاتون شی خبر دده گُفت: ”اونه، داوود قاصدا

ره از بیابو رَبی کد تا دَ بادار مو سلام
 بُگیه، لیکن او اونا ره سخت-و-ناسزا گُفت،
 ۱۵ دَ حالیکه رفتارِ امزو مردا قد از مو غدر خُوب
 بُود و مو از دِستِ ازوا آزار-و-اَذیت نَشُدی و
 دَ تمامِ روزای که مو دَ بیابو بُودی و دَ ساحه
 ازوا گشت-و-گُذار مُوکدی هیچ چیز مو گم
 نَشُد. ۱۶ دَ تمامِ روزای که مو قد ازوا بُودی و
 گوسپندو ره میچَرندی، اونا ام دَ وختِ شاو و ام
 دَ وختِ روز بلده مو رقمِ دیوال بُود. ۱۷ پس آلی
 فکر کُو و بِنگر که چی باید بُکنی، چراکه
 بلا-و-مُصیبت دَ سرِ بادار مو و پگِ خانوار شی
 آمدنی آسته؛ او دَ اندازه بد اخلاق آسته که هیچ
 کس نَمیتنه قد ازو توره بُگیه.

۱۸ اوخته ابیجایل دِستی دُوصد دانه نان، دُو
 مَشک شرابِ انگور، پَنج گوسپونِ تیار شُدِه،
 پَنج مَنک^a غَلِه بریو شُدِه، صد دانه کیکِ

^a ۲۵:۱۸ پَنج مَنک تقریباً سی و هفت کیلو موشه.

کِشِمِشِی و دُوصد دانه کیکِ انجیری ره گِرِفته
 دَ بِلَه اَلَاغا بار کد ۱۹ و دَ خِدْمَتگَارای خُو گُفت:
 ”پیشلون مه بورید؛ اینه، ما از پُشت شُمو
 مِییم. ” لیکِن دَ شُوی خُو نابال هیچ چیز نَگُفت.
 ۲۰ دَ حَالیکَه اَبِیجایل دَ بِلَه خَر خُو سوار بُود و
 از بَغَلِ کوه تاه میمَد، داوود و نفرای شی از دَم
 رُوی ازو رسید و او قد ازوا رُوی دَ رُوی شُد.
 ۲۱ داوود قد خود خُو گُفتُ: ”واقعا ما بے فایده
 مال-و-دارایی امزی آدم ره دَ بیابو نِگاه کُدم،
 دَ اندازِه که از تمامِ مال های شی هیچ چیز گُم
 نَشُد، چُون ای دَ عِوَضِ نیکی مه دَزمه بدی کد.
 ۲۲ خُدا مَره ازی کده ام کَلوتر ذَلیل کُنه، اگه ما
 از تمامِ کسای که دَ رُو تعلق دَره یگ مَرَد-و-باچه
 شی ره ام تا روشنی صُبح زنده بیلُم. ”
 ۲۳ وختی اَبِیجایل داوود ره دید، دِستی از اَلَاغ
 خُو تاه شُد و دَ پیشِ داوود رُوی دَ خاک اُفتده
 اِحترام کد. ۲۴ و دَ پایای شی اُفتده گُفت: ”ای
 بادار مه، تمامِ امزی گُناه ره دَ بِلَه ازمه بِنَدز؛

لُطْفاً بِيَلْ كِه كَنِيز تُو توره خُو ره دَ گوش تُو بَرَسَنه
 و توره هاي كَنِيز خُو ره گوش بَگِير. ^{۲۵} بادار
 مه، توراي امزي مَرَدِ بَد اخلاق يعنى نابال ره دَ
 دِل خُو نَكِيره، چراكه اُو رَقَمِ نام خُو آسته؛ نامِ
 ازُو نابال^a آسته و لَوُدْگِي دَزُو و جُود دَره. بادار
 مه، ما كَنِيز تُو مَرَداي جوان ره كه رِي كُددي،
 نَدِيدُم.

^{۲۶} پس آلي آي بادار مه، قَسَمِ دَ زندگي
 خُداوند و دَ زندگي ازتُو، مِينِگَرُم كه خُداوند
 تُو ره از ريختندونِ خُونِ و از اِنْتِقَامِ گِرِفْتُو
 قَد دِسْتِ خود تُو مَنع كده. آلي دُعا مُونُم كه
 دُشمناي تُو و تمامِ كَساي كه ميخايه دَ بادار
 مه ضَرَرِ بَرَسَنه رَقَمِ نابال شُنه. ^{۲۷} و آلي امي
 تُحْفِه ره كه كَنِيز تُو بَلَدِه بادار خُو اُورده، بيل
 كه دَ امزي مَرَداي جوان كه قَد بادار مه اَمَدِه
 دَدِه شُنه. ^{۲۸} لُطْفاً خُطاي كَنِيز خُو ره بُبُخَش،

^a ۲۵:۲۵ «نابال» يعنى «لَوُدْه»

چُون خُداوند واقِعاً خانِه بادار مَره مُستَحکم آباد
مُونه، چراکه بادار مه دَ جنگای خُداوند جنگ
مُونه؛ و دَ تمامِ روزای زِندگی تُو دَز تُو بَدی
نَمیرَسه. ^{۲۹} اگه یَگو کس باله شُنه که تُو ره
دُمبال کده جان تُو ره بَگیره، جانِ بادار مه دَ جِم
زنده‌ها دَ پیشِ خُداوند، خُدای تُو نِگاه موشه؛
لیکن خُداوند جانِ دُشمنای تُو ره دُور پورته مونه
رقمی که سنگ ره از کاسِه پَلخمو دُور پورته
کنی. ^{۳۰} وختی خُداوند بَلدِه بادار مه تمامِ چیزای
خُوب ره که دَ زشی وعده کده دَ جای بیره و تُو ره
رهبرِ اسرائیل مُقرَر کنه، ^{۳۱} اوخته ای بَلدِه بادار
مه سنگِ لَخشندُک و عذابِ وِجدان جور نَموشه
که خُونِ ناحق ریختنده و بادار مه خود شی اِنْتِقام
خُو ره گِرِفته. بادار مه، غَیْتیکه خُداوند دَ حق
تُو خُوبی کد، اوخته کَنیز خُو ره دَ یاد بَیر. ”
^{۳۲} داوود دَ اَبِجایل گُفت: ”خُداوند، خُدای
اسرائیل ره حمد-و-سپاس که تُو ره اِمروز دَ
دَم رُوی مه رَبی کد. ^{۳۳} بَرکت دَ دانایی تُو؛

خیر-و-برکت بنگری که امروز مَره از ریختندونِ
 خُون و از گِرفتونِ اِنْتِقَامِ مه قد دِسْتِ خود مه
 مَنع کدی. ^{۳۴} چُون دَ زِنْدَگِیِ خُداوند، خُداِی
 اِسْرَائِیل که مَره از ضَرَرِ رَسَنْدو دَز تُو مَنع کد
 قَسَم، اگه عَجَلَه کده دَ دَمِ رُوِی مه نَمِیْمَدِی،
 یَقِیْناً یِگ مَرْد-و-باچِه از نابال تا روشنی صُبْح
 باقی نَمُومَند. ” ^{۳۵} اوخته داوود چیزای ره که
 اَبِیجائیل اُورده بُوْد، از دِسْتِ شی گِرفْت و دَزُو
 کُفْت: ” بَخِیر-و-سَلَامَت دَ خَانِه خُو بُوَرُو. اینه،
 توره تُو ره گوش گِرفْتُم و رُوِی تُو ره دَ زَمِی
 نَه اندخْتُم. ”

^{۳۶} وختی اَبِیجائیل دَ پِیشِ نابال پَس اَمَد، دِید
 که او یِگ مِهمانی رَقْمِ مِهمانی شاهانه دَ خَانِه
 خُو گِرفْتِه؛ دِلِ نابال دَ وِجُودِ شی غَدْرِ خوش
 بُوْد، چُون او غَدْرِ نشه شُدُد. پَس اَبِیجائیل تا
 روشنی صُبْح دَزُو هیچ چیز نَکُفْت. ^{۳۷} صَباح_گَاه
 وختیکه نشه شراب از نابال رَفْتُد، خاتون شی
 اَمُو چیزا ره که رُخ دَدُد دَز شی نَقْل کد و دِلِ

ازو دَ وِجُودِ شِی مُرد و اُو رِقْمِ سَنگِ اَلّی جُور
شُد. ^{۳۸} تَقْرِیباً بَعْدَ از دَه رُوز خُداوند نَابال رِه
زَد و اُو مُرد.

^{۳۹} وختی داوود شنید که نابال مرده، او
گفت: "خداوند ره حمد-و-سپاس که انتقام
تحقیر-و-توهین مره از نابال گرفت و خدمتگار
خو ره از بدی نگاه کد؛ چون خداوند بدی نابال
ره دَ سرِ خودِ شی اُورد." اوخته داوود دَ اَبِجایل
پِیغامِ رِبی کد و ازو خاستگاری کد تا او ره
خاتونِ خو کنه. ^{۴۰} پس خدمتگاری داوود دَ
کَرْمَل دَ پِیشِ اَبِجایل اَمَد و دَزُو گُفت: "داوود
مُورِه دَ پِیشِ ازتُو رِبی کده تا تُو ره دَ عِنوَانِ
خاتونِ خو بَگیره." ^{۴۱} اَبِجایل باله شُد و رُوی
خو ره سُونِ زَمی کده خَم شُد و گُفت: "اینه،
کَنِیزِ شُمُو دَ خِدْمَتِ اَسْتِه تا پایای خدمتگاری
بادارِ خو ره بَشویه." ^{۴۲} و اَبِجایل دَ عَجَلِه باله
شُدِه دَ سَرِ یَگِ اَلَاغِ سِوارِ شُد و پَنجِ کَنِیزِ شِی ام

قد شی قتی ریبی شد. د امزی رقم او از پُشتِ
 قاصدای داوود رفت و خاتونِ ازو شد.
 ۴۳ داوود قد اَخینوعَمِ یزرعیلی ام توی کد و
 هر دوی ازوا خاتونِ ازو شد. ۴۴ لیکن شائول
 دخترِ خو میخال ره که خاتونِ داوود بود د فلتی
 باچه لایش که از جَلیم بود، دد.

داوود بسم از کُشتونِ شائول تیر موشه

۲۶ د امزو غیت مردم زیف د جبعه د
 پیش شائول آمده گفت: " داوود خود
 ره د تپه حخيله که روی د روی بیابو آسته تاشه
 کده. " ۱ اوخته شائول باله شده قد سه هزار نفر
 از انتخاب شده های اسرائیل د بیابون زیف رفت
 تا داوود ره د اونجی بپاله. ۳ شائول د تپه حخيله
 که روی د روی بیابو آسته د بغلِ راه خیمه زد؛
 لیکن داوود د صحرا بود-و-باش دشت. وختی
 داوود خبر شد که شائول از پُشت شی د بیابو
 آمده، ۴ او جاسوسا ره ریبی کد و پی بُرد که خبر

واقعیّت دره و شائول آمده. ^۵ اوخته داوود باله شده د جایی امد که شائول د اونجی استراحت کدد؛ و داوود جایی ره که شائول و ابنیر باچه نیر قومندان لشکر خاو کدد از دور توخ کد. شائول د مینکل استراحت گاه خاو کدد و لشکر د چاردور شی خاو بود.

^۶ داوود د اخیملک حتی و ابیشای برار یوآب باچه صرویه گفت: ”کی قد ازمه د منه خیمه گاه د پیش شائول موره؟“ ابیشای گفت: ”ما قد تو مورم.“ ^۷ پس داوود و ابیشای د غیت شاو د مینکل لشکر شائول رفت و دید که شائول د مینکل استراحتگاه دراز کشیده خاو شده و نیزه شی د نزدیک سر شی د زمی گور آسته و ابنیر و عسکرا د گرداگرد شی خاو کده. ^۸ ابیشای د داوود گفت: ”امروز خدا دشمنون تو ره د دست تو تسلیم کده. پس آلی اجازه بدی که او ره قد یگ ضربه نیزه د زمی میخ کنم؛ ما او ره دفعه دوّم نمیزنم.“ ^۹ لیکن داوود د ابیشای گفت:

”نه، او ره نكش، چُون كِي آسته كه دِست خُو
 ره دَ بِلِه مَسَح شُدِه خُداوند باله كنه و بِيگناه
 حِسَاب شُنه؟“ ۱۰ داوود اِدامه دَده گُفت: ”دَ
 زِندگي خُداوند قَسَم كه يا خُداوند او ره مِيَزَنه يا
 روز شي پُوره شُدِه مومره و يا ام دَ جنگ رفته
 نابود موشه. ۱۱ خُداوند از مه دُور دَشته بَشه
 كه دِست خُو ره دَ بِلِه مَسَح شُدِه خُداوند باله
 كَنم. ليكن نِيزه ره كه دَ نَزديك سر شي آسته و
 كوزه او ره بگير كه بوري.“ ۱۲ پس داوود نِيزه
 و كوزه او ره از نَزديك سر شائول گِرفت و اونا
 رفت. هيچ كس نه ديد، نه خبر شُد و نه بيدار
 شُد، چُون پگ ازوا خاو بُوَد، چراكه خاو غُوج
 از طرف خُداوند دَ بِلِه ازوا اَمُدَد.

۱۳ اوخته داوود دَ ديگه طرف دَرِه رفته ازوا
 دُور دَ بِلِه تپه ايسته شُد و دَ مينكل ازوا غَدْر
 كَلو فاصِله بُوَد. ۱۴ و داوود دَ بِلِه لشكر و دَ بِلِه
 اَبنير باچه نير چيغ زده گُفت: ”آي اَبنير جواب
 نَميدي؟“ اَبنير دَ جواب شي گُفت: ”تُو كِي

آستی که بِلَه پادشاه چِیغ مِیَزنی؟^{۱۵} داوود
 دَ اَبیر گُفت: ”آیا تُو مَرَد نِیستی؟ دَ اِسرائیل
 کِی آسته که مقام شی رقم ازتو بَشه؟ پس
 چرا از بادار خُو پادشاه نِگاهوانی نَمونی؟ چُون
 یَگو کس اَمُد که بادار تُو پادشاه ره نابود
 کنه.^{۱۶} امی کار ره که تُو کدی خُوب نِییه.
 دَ زندگی خُداوند قَسَم که شُمو سزاوار مَرگ
 اَسْتید، چراکه از بادار خُو مَسَح شُدِه خُداوند
 نِگاهوانی نَکدید. آلی تُوخ کَنید، نِیزه پادشاه و
 کوزه آو که دَ نَزدیکِ سر شی بُود کُجا آسته؟“
^{۱۷} شائول آوازِ داوود ره شِنخت و دَزُو گُفت:
 ”داوود باچه مه، ای آوازِ ازتو یِه؟“ داوود
 گُفت: ”اَره، آوازِ ازمه یِه، بادار مه پادشاه.“
^{۱۸} و اِدامه دَدِه گُفت: ”بادار مه از چی خاطر
 خِدمتگار خُو ره دُمبال مونه؟ ما چی کدیم و
 چی گُناه از دِست مه سر زده؟^{۱۹} پس آلی بیل
 که بادار مه پادشاه توره های خِدمتگار خُو ره
 بَشَنوه: اگه خُداوند تُو ره دَ خِلاف مه باله کده،

بیل که او یگ هدیه ره قبول کنه و از سر مه دست باله کنه؛ لیکن اگه انسان ها ای کار ره کده، خُداوند اونا ره نالت کنه، چُون رقمی که امروز مینگری اونا مره هی کده و از میراث^a خُداوند بے نصیب کده و مَوَگِیَه: 'بورُو، خُدا یون بیگنه ره عبادت کُو'.^{۲۰} پس آلی نیل که خُون مه دَ سرزمینی ریختنده شنه که دُور از حُضُورِ خُداوند آسته؛ آیا لازم آسته که پادشاهِ اسرائیل آمده یگ کیک ره دُمبال کنه، رقمِ کسی که کُوک ره دَ کوه ها شکار مونه؟

^{۲۱} اوخته شائول گُفت: "ما گناه کدیم، ای داوود باچه مه. پس بیه و ما تُو ره دیگه آزار-و-اذیت نمونم، چراکه امروز زندگی مه دَ نظر تُو با ارزش معلوم شد. واقعاً ما احمقانه رفتار کدیم و مُرتکبِ اِشْتِباهِ غَدْر کُته شدیم."

^a ۲۶:۱۹ یعنی از مُلکی که خُداوند دَ بنی اسرائیل دَ عِنوانِ میراث دده. دَ عدد ها فصل ۲۶ آیه های ۵۵-۵۱ رُجوع کنید.

۲۲ داوود دَ جواب شی گفت: ”اینه، نِیزه پادشاه اینجی آسته! یکی از مردای جوان دَ اینجی بییه و ای ره بگیریه. ۲۳ خُداوند هر کس ره دَ مُطابقِ عدالت و وفاداری شی اجر میدیه؛ چون امروز خُداوند تُو ره دَ دِستِ ازمه تسلیم کد، لیکن ما دِستِ خُو ره دَ بِلِه مَسَح شُدِه خُداوند باله نَکَدَم. ۲۴ پس امو رقم که امروز زندگی ازتو دَ نظرِ ازمه باآرزش بُود، زندگی ازمه ام دَ نظرِ خُداوند باآرزش بَشه و مره از تمام مُشکِلات-و-سختی خلاص کنه. ” ۲۵ شائول دَ داوود گفت: ”خیر-و-برکت بِنگری، ای داوود باچه مه. تُو کارای بزرگ مونی و حتماً کامیاب موشی. ” اوخته داوود دَ راهِ خُو رفت و شائول پس دَ جای خُو آمد.

داوود دَ مینکلِ فِلَسطینیا

۱ داوود دَ دِلِ خُو گفت: ”یگ روز نه یگ روز از دِستِ شائول نابود

مُوشُم. پس امزی کده هیچ چیز بلده مه بهتر
نیسته که دَ سرزمینِ فَلَسطینیا دوتا کُنم؛ اوخته
شائول از پالیدون مه دَ سرزمینِ اسرائیل دست
میکشه و ما از دستِ ازو خطا مُوخورُم.

۲ پس داوود و شش صد نفری که قد شی
قتی بود، باله شده دَ پیشِ اخیس باچه معوک،
پادشاهِ جَت رفت. ۳ داوود و نفرای شی دَ پیشِ
اخیس دَ جَت جای-د-جای شد؛ هر مرد قد
خانوار خو و داوود قد هر دو خاتون خو اخینوعم
یزرعیلی و ابیجایلِ کرملی بیوه نابال. ۴ وختی
دَ شائول گفته شد که داوود دَ جَت دوتا کده، او
دیگه دَ پالیدون شی بُر نشد.

۵ یگ روز داوود دَ اخیس گفت: ”اگه نظرِ
لُطفِ تُو دَ بله مه آسته، بیل که یگ جای دَ
یکی از شارای اطراف دَز مه دده شنه تا دَ
اُونجی جای-د-جای شُنم؛ چون لازم نییه که
خدمتگار تُو دَ شارِ پایتخت قد تُو زندگی کنه.”

۶ پس اخیس دَ امزو روز صِقَلگ ره دَزو دَد؛

امزی خاطر صِقلگ تا امروز د پادشایون یهودا
تعلق دره. ^۷ مدتی که داوود د ملکِ فلسطینیا
زندگی کد، یگ سال و چار ماه بود.

^۸ د امزو غیت داوود و نفرای شی باله رفته د
بله جشوریا، جرزیا و عمالیقیا حمله کد؛ چون
امی طایفه ها از زمانِ قدیم د امزو سرزمی از
شور تا سرزمینِ مصر زندگی موکد. ^۹ وختی
داوود د یگ منطقه امزو سرزمی حمله موکد،
او یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت،
لیکن گوسپندو، گاوو، الاغا، اشتر و کالا
ها ره میگرِفت و د پیشِ آخیش پس میمد.
^{۱۰} غیتیکه آخیش پُرسان موکد: ”امروز د کجا
حمله کدید؟“ داوود مگوگفت: ”د جنوبِ یهودا“
یا ”د جنوبِ یرحمئیلیا“ یا ”د جنوبِ قینی ها.“
^{۱۱} داوود یگ مرد یا خاتو ره ام زنده نمی ایشت
که د جت بییه، چون قد خود خو مگوگفت: ”د ای
رقم اونا نَمیتنه د باره مو خبر بیره و بگیه که،
’داوود اینی کار ره کده یا اینی کار ره.“ د

تمام روزای که داوود دَ مُلکِ فَلَسطینیا زندگی
 مُوکد، امی کار شی بُود. ۱۲ اَخیش دَ تورِه داوود
 باورِ مُوکد و قد خود خُو مُوگُفت: ”اُو خود ره دَ
 مینکلِ قومِ خُو اسرائیل کاملاً مایه نَفرتِ جور
 کده؛ پس اُو بلده همیشه خِدمتگار مه باقی
 مُومنه.“

شائول و خاتونی که حاضرَات مُونه

۲۸ دَ امزُو زمانِ فَلَسطینیا لشکرای خُو
 ره بلده جنگِ جَم کد تا قد اسرائیل
 جنگ کنه. اَخیش دَ داوود گُفت: ”باخبر بش که
 تُو و نفرای تُو حتماً قد از مه دَ لشکر مورید.“
 ۲ داوود دَ اَخیش گُفت: ”خوبه، اوخته تُو میدنی
 که خِدمتگار تُو چیز کار میتنه.“ و اَخیش دَ
 داوود گُفت: ”امزی خاطر تُو ره بلده همیشه
 مُحافظِ خُو جور مُونم.“

۳ دَ امزُو زمانِ سموئیل فَوْت کد و تمامِ
 اسرائیل بلده از و ماتمِ گِرَفته اُو ره دَ شار شی

دَ رامه دَفَن کُدُد. و شائول تمام کسای ره که
 حاضرَات مُوکد و پالگرا ره از سرزمینِ اسرائیل
 بُر کُدُد. ^۴ پس فَلَسطینیا جَم شده آمد و دَ شُونیم
 خیمه زد. دَ عینِ رقم شائول تمام اسرائیلیا ره
 جَم کد و اونا دَ جَلبوع خیمه زد. ^۵ وختی شائول
 لَشکرِ فَلَسطینیا ره دید، ترس خورد و دِل شی
 غَدِر لرزید. ^۶ اوخته شائول از خُداوند هدایت
 طلب کد، و لے خُداوند دَز شی جواب نَدَد؛ نَه
 دَ خاو، نَه دَ وَسیلَه اُوریم و نَه دَ وَسیلَه اَنبیا.
^۷ پس شائول دَ خِدْمَتگاری خُو کُفت: ”یگ خاتو
 ره که حاضرَات بَتَنه بلده مه پیدا کنید تا دَ
 پیشِ اَزو بورم و از شی هدایت طلب کنم.“
 خِدْمَتگاری شی دَزُو کُفت: ”اونه، یگ خاتو
 که حاضرَات مِیْتَنه دَ عین-دور آسته.“

^۸ اوخته شائول شکل خُو ره تَغییر دده کالای
 دیگه پوشید و دُو نفر ره قد خُو گِرِفْتَه دَ غِیْتِ
 شاو دَ پیشِ امزُو خاتو رفت و کُفت: ”از یگ
 روح بلده مه مشوره بگیری و نام کسی ره که

دَز تُو مُوگِیْم رُوحِ شِی رِه بَلدِه مِه حَاضِرِ کُو. ”
 ۹ اُمُو خاتُو دَز شِی کُفَت: ” یَقِیناً تُو مِیدَنی کِه
 شائول چیز کار کده، یعنی اُو چطور کسای رِه کِه
 حاضرات مُوکد و پالگرا رِه از سرزمینِ اِسرائیل
 بُر کده. پس چرا بَلدِه جان مِه دام میلی تا مَرِه
 دَ قتل بِرَسنی؟ ” ۱۰ شائول بَلدِه ازُو دَ خُداوند
 قَسَم خورده کُفَت: ” دَ زِندگی خُداوند قَسَم کِه
 بِخاطِرِ امزی کار دَز تُو هیچ ضَرَر نَمیرَسِه. ”
 ۱۱ اوخته اُمُو خاتُو کُفَت: ” کِی رِه بَلدِه تُو حَاضِرِ
 کُنم؟ ” اُو کُفَت: ” سموئیل رِه بَلدِه مِه حَاضِرِ
 کُو. ” ۱۲ وختی اُمُو خاتُو سموئیل رِه دید دَ آوازِ
 بِلند چِیغ زَد و دَ شائول کُفَت: ” چرا مَرِه بازی
 دَدی؟ تُو شائول اَستی! ” ۱۳ پادشاه دَزُو کُفَت:
 ” ترس نَخور؛ چیز خیل رِه مینگری؟ ” اُمُو خاتُو
 دَ شائول کُفَت: ” ما یگ رُوح^a رِه مینگرم کِه از

^a ۲۸:۱۳ دَ جای «رُوح» دَ زِیونِ عِبرانی «خُدايو» نوشته

زمی بُرو مییه. " ۱۴ شائول دَزُو کُفت: " شکل شی چی رقم آسته؟ " او کُفت: " یگ مَرِدِ پیر بُرو مییه که چَپَن دَ جان شی آسته. " اوخته شائول فامید که سموئیل آسته و او قد رُوی خُو دَ زمی خَم شد و احترام کد.

۱۵ سموئیل دَ شائول کُفت: " چرا مَرِه بُرو آورده مُزاحِم مه شُدی؟ " شائول کُفت: " ما غَدَر دَ یگ مُشکِلِ کُته گِرِفَتار آسْتُم، چُون فِلَسْطِیْنِیا دَ جنگ مه آمده و خُدا از مه رُوی گَشْتَنده و دَز مه جواب نَمیدیه، نَه دَ وِسیلِه انبیا و نَه دَ وِسیلِه خاوها. پس ما تُو ره کُوی کُدم تا دَز مه بُگی که چیز کار کُنم. " ۱۶ سموئیل کُفت: " پس چرا از مه سوال مونی دَ حالیکه خُداوند از تُو رُوی گَشْتَنده و دُشْمون تُو شُدِه؟ ۱۷ خُداوند امو چیز ره دَ حق تُو^a کده که از زیونِ از مه کُفتد؛ چُون خُداوند

^a ۲۸:۱۷ دَ جای «دَ حق تُو» دَ بعضی نُسْخه ها «دَ حق ازو» نوشته یه.

پادشاهی ره از دِستِ ازتو گِرِفته و دَ همسایه تُو داوود دَده. ۱۸ ازی که تُو از ایدِ خُداوند نَشُدی و شِدَّتِ غَضَبِ ازو ره دَ خِلافِ عمالِیقیا دَ جای نَوُرَدی، امزی خاطر خُداوند اِمروز ای کار دَ حقِ ازتو کده. ۱۹ علاوه ازی خُداوند اِسرائیل ره قد ازتو قتی دَ دِستِ فَلَسطینیا میدیه؛ تُو قد باچه های خُو صَباح دَ پیشِ ازمه مییی و خُداوند لَشکرِ اِسرائیل ره ام دَ دِستِ فَلَسطینیا تسلیم مونه.

۲۰ شائول یگ دم قد تمامِ جِسَمِ خُو دَ رُوی زمی اُفتد، چُون از تورای سموئیل غدر ترس خوردد؛ امچنان دَزو هیچ قُوتِ نَمَنَدَد، چُون او دَ تمامِ روز و تمامِ شاو نان نَخوردد. ۲۱ امو خاتو دَ شائول نزدیک شد و دید که او سخت و حَشَّت زده شده؛ اوخته دَز شی گُفت: ”اینه، کنیز تُو دَ توره تُو گوش دَد؛ ما خونِ خُو ره دَ قَفِ اَلِغِه خُو گِرِفْتَم و چیزای ره که دَز مه گُفتی اطاعت کدم. ۲۲ پس آلی، لُطفاً توره کنیز خُو ره بِشَنو

و بیل که یگ لُغمه نان دَ پیش تُو بیلم تا بُخوری
و قُوت پَیدا کده دَ راهِ خُو بوری. ”

۲۳ او اِنکار کده گُفت: ” ما نَمُوخورُم. ” مگم
وختی خِدمتگاری شی و اُمُو خاتو قتی شُدِه کلو
شَلِه شُد، او دَ توره ازوا گوش دَد و از زمی باله
شُدِه دَ بِلِه یگ چارپایی شِشت. ۲۴ اُمُو خاتو
یگ گوسلِه چاغی دَ خانه دَشت؛ او دِستی اُمُو
گوسلِه ره کُشت و یگ مِقدار آرد ره خَمیر کده
نان های فطیر پُخته کد. ۲۵ اوخته اونا ره دَ پیش
شائول و خِدمتگاری شی ایشت و اونا خورد.
بعد ازو اونا باله شُد و دَ امزو شاو رِبی شُد.

فَلَسْطِیْنِیَا دَ بِلِه دَاوُودِ اِعْتِمَادِ نَمُونِه

۲۹ ۱ فَلَسْطِیْنِیَا پَگِ لَشْکَرایِ خُو ره دَ
أَفِیقِ جَمِ کد و اِسْرَائِیلیا دَ نَزْدِیکِ
چَشْمِه کِه دَ یَزْرَعِیلِ اَسْتِه خِیمِه زَد. ۲ وَخْتِیکِه
حُکْمَرانایِ فَلَسْطِیْنِیَا قَدِ دِستِه هایِ صَدِ نَفْری و
هزار نَفْری خُو تیر مَوْشُد و دَاوُود و نَفْرایِ شی

قد أَخِيشَ دَ پُشتِ ازوا مورفت، ^۳ قومندانای
 فَلَسْطِينِيا كُفت: ”إِی عِبْرانِیا دَ اِینجی چی
 مُونه؟“ أَخِيشَ دَ قومندانای فَلَسْطِينِيا كُفت:
 ”إِی داوود اَسْتَه كه یگ زمان خِدْمَتگارِ شائول
 پادشاهِ إِسْرَائِيلِ بُوْد؛ إِی از روزها و سال ها قد
 ازمه اَسْتَه. از روزی كه دَ پِيشِ ازمه اَمَدَه تا
 اِمروز دَز شِی كُدم عَيبَ نَدِیدِیم.“

^۴ لِيكِنِ قومندانای فَلَسْطِينِيا دَ بِلَه اَزو قار شُد
 و دَزو كُفت: ”إِی آدم ره پس رِبی كُو تا دَ جایی
 بوره كه تُو بَلَدَه شِی تَعْيِينِ كَدَه؛ إِی نَباید قد
 ازمو دَ جَنگِ بوره، نَشْنَه كه دَ حَینِ جَنگِ دَ
 خِلافِ ازمو باله شُنَه. چُونِ إِی آدم دَ وَسِیلَه
 چِيزِ خِیلِ مِیْتَنَه قد بادار خُو آشتی شُنَه؟ آیا قد
 تَسْلِیمِ كَدونِ سِرِ نَفْرایِ ازمو إِی كارِ نَمُوشَه؟
^۵ آیا إِی اَمُو داوود نِییه كه خاتونو رَقصِ كَدَه
 و بَیتِ خانَدَه دَ یگدِیگَه خُو مُو كُفت:

’شائول هزاران دُشمون خُو ره كُشته

و داوود دهها هزار دُشمون خُو ره.“

۶ اوخته آخیش داوود ره کوی کد و دزو
 گفت: "د زندگی خداوند قسم که تو یگ آدم
 راست-و-صادق آستی و ما خوش آستم که تو
 قد ازمه د لشکر بوری و بییی، چون از روزی
 که د پیش مه آمدے تا امروز ما از تو بدی
 ندیدیم، لیکن د سر حکمرانا خوش نخوردے.
 ۷ پس آلی تاو خورده بخیر-و-سلامت پس بورو؛
 هیچ کاری نکو که د کله حکمرانای فلسطینیا
 بد بخوره." ۸ داوود د آخیش گفت: "ما چی
 کدیم؟ از روزی که ما د پیش تو آمدیم تا آلی
 ره د خدمتگار خو چی دیدے که ما د جنگ نییم
 و قد دشمنای بادار خو پادشاه جنگ نکنم؟"
 ۹ آخیش د جواب داوود گفت: "ما میدنم که تو د
 نظر ازمه رقم ملایکه خدا بے عیب آستی، لیکن
 قومندانای فلسطینیا گفت که، 'او قد ازمو د
 جنگ نیه.' ۱۰ پس آلی صباح گاه باله شده قد
 خدمتگاری بادار خو شائل که قد تو آمده پس
 بورو. ارے صباح گاه باله شو و امی که روشنی

شُد، حَرکت کَنید. " ۱۱" پَس داوود قَد نَفرای خُو
صَباح گاه باله شُد تا پَس دَ سَرزَمینِ فَلَسطِینیا
بوره و فَلَسطِینیا دَ یِزرعیل بُر شُد.

داوود دَ بِلَه عمالِیقیا پیروز مُوشه

۳۰ وختی داوود و نَفرای شی دَ روز
سَوَم دَ صِقلگ رسید، دید که
عمالِیقیا دَ بِلَه منطقه های جَنُوب و دَ بِلَه
صِقلگ حَمله کده و صِقلگ ره زده دَ آتِش
سوختنده^۲ و خاتونو ره قَد تمام کسای که دَ
مِنه شی بُود ریزه و کتّه ره اسیر کده بُرده. اونا
هیچ کُدم ازوا ره نَکُشتُد، بَلکه اونا ره گِرِفته دَ
راهِ خُو رفتُد.

۳ وختی داوود و نَفرای شی دَ شارِ اَمَد، دید
که شار دَ آتِش سوخته و خاتونو، باچه ها و
دُخترِون ازوا اسیر شده. ۴ اوخته داوود و مَرَدای
که قَد شی بُود آواز خُو ره بلند کده چخرا کد،
دَ اندازِه که دَزوا دِیگه قُوت نَمند که چخرا

کنه. ۵ دُو خاتُونِ داوود، اَخِينوعَمِ يَزْرَعِيلِي و
 اَبِيجايلِ بِيوِه نَابالِ كَرْمَلِي ام اَسِيرِ شُدُد. ۶ داوود
 سخت زيرِ فِشارِ بُوْد، چُونِ مَرْدُمِ دَ بارِه سَنگَسارِ
 كَدونِ شِي توره مُوَكُفْت، چراكه اَوَقاتِ تَمامِ
 مَرْدُمِ بَخاطِرِ باچِه ها و دُخترُونِ ازوا غَدَرِ تَلخِ
 بُوْد. لِيكِنِ داوودِ خودِ رِه دَ كَوْمَكِ خُداوندِ،
 خُدايِ خُو قَوِي كَد.

۷ اوخته داوود دَ اَبِياتارِ پيشوا باچِه اَخِيْمَلِكِ
 كُفْت: "ايفود رِه دَ پيشِ ازمه بِير." و اَبِياتارِ
 ايفود رِه دَ پيشِ داوود اُورْد؛ ۸ و داوود از خُداوندِ
 هِدَايتِ طَلبِ كَدِه كُفْت: "اگه اُمُو گروه رِه دُمبالِ
 كُنم، آيا اونا رِه گِيرِ مُونُم؟" خُداوندِ دَزُو كُفْت:
 "دُمبالِ كُو؛ چُونِ حَتَمًا اونا رِه گِيرِ مُونِي و اَسِيرِ
 رِه نِجاتِ مِيدِي." ۹ پَسِ داوودِ و شَشِ صَدِ نَفَرِي
 كه قَدِ شِي قَتِي بُوْد حَرَكْتِ كَدِ و دَ دَرِه بَسورِ
 اَمَد؛ اوخته كَسايِ كه از پايِ مَنَدُدِ دَ اُمونجِي
 شِشْت. ۱۰ پَسِ داوودِ و چارِ صَدِ نَفَرِ دَ دُمبالِ
 كَدو اِدامه دَدِ و دُو صَدِ نَفَرِ دَ اُونجِي شِشْت،

چُون اونا دَ اندازه مَنده شُدَد که از درّه بِسور تیر
شُدِه نَتِنست.

۱۱ اونا یگِ مِصری ره دَ بیابو پَیدا کد و اُو
ره دَ پیشِ داوود اُورد؛ اوخته دَزو نان دَد که
بُخوره و آو دَد که وُچی کنه. ۱۲ اونا امچنان
یگِ تُوته کیکِ انجیر و دُو دانه کیکِ کِشِمِشی
دَزو دَد. وختیکه اُو خورد دَم شی پس اَمَد، چُون
اُو مُدَتِ سِه روز و سِه شاو نِه نان خوردد و نِه
اُو وُچی کَدَد.

۱۳ داوود دَزو کُفت: ”دَ کی تعلقِ دَری و از
کُجا اَستی؟“ اُو کُفت: ”ما یگِ جوانِ مِصری و
غُلامِ یگِ آدمِ عمالیقی اَستُم. ما سِه روز پیش
ناجور شُدُم و امزی خاطر بادار مه، مَره ایله کد.
۱۴ مو دَ بِلِه کربتیا دَ جنُوب، دَ بِلِه بعضی منطقه
های یهودا و دَ بِلِه منطقه کالیب دَ جنُوب حَمَله
کدی و صِقَلگ ره دَ آتِش سوختندی.“ ۱۵ داوود
دَزو کُفت: ”آیا مَره دَ پیشِ امزُو گروه رَسَنده
مِیتنی؟“ اُو کُفت: ”بلدِه مه دَ خُدا قَسَم بُخور که

مَرِه نَمُوکُشی و دَ دِسْتِ بادار مه تسلیم نَمونی،
 اوخته ما تُو ره دَ پیشِ امزُو گروه میرسنم. ”
 ۱۶ وختیکه او داوود ره دَ پیشِ ازوا رسند،
 داوود دید که اونا دَ زوی زمی دَ هر سوتیت آسته
 و موخوره و وچی مونه و جشن برپا کده، چراکه
 اونا از سرزمینِ فَلَسطینیا و از مُلکِ یهُودا غدر
 کلو وُلجه اُوردُد. ۱۷ داوود اونا ره بعد از آفتو
 شِشتوتا شامِ روزِ دیگه شی زد، دَ اندازه که یگ
 ازوا ام خطا نَخورد بغیر از چارصد مردِ جوان که
 دَ بله اُشترِا سوار شده دوتا کد. ۱۸ داوود تمام
 چیزای ره که عمالِیقیا بُرده بُود، پس گرفت و
 دُو خاتونِ خُو ره ام نجات دَد. ۱۹ هیچ چیز ازوا
 گم نَشُد، نه کُته و نه ریزه، نه باچه ها و دُختر و
 و نه ام وُلجه و هر چیزی که اونا قد خُو بُردُد،
 بلکه داوود پگ شی ره پس اُورد. ۲۰ داوود
 پگِ گله و رمه ره گرفت و مردُم اونا ره پیشلون
 چارپایای دیگه هی کده مُوگفت: ”ای وُلجه از
 داوود آسته. ”

۲۱ اوخته داوود د پیش امزو دوصد نفر آمد
 که از شدت مندگی نتنستد از پشت شی بوره
 و داوود اونا ره د دره بسور ایله کدد. اونا د دم
 راه داوود و د دم راه نفرای که قد شی قتی بود
 آمد و داوود غیبتیکه د نزدیک ازوا رسید قد ازوا
 احوال پرسی کد. ۲۲ لیکن پگ آدمای شریب و
 بدکار از مینکل نفرای که قد داوود رفتد گفت:
 ”ازی که اونا قد ازمو نرفت، مو از ولجه که
 پس اوردے هیچ چیز دزوا نمیدی؛ فقط هر مرد
 میتنه که خاتو و اولادای خوره بگیریه و بوره.“
 ۲۳ مگم داوود گفت: ”ای برارون مه، د باره
 امزی چیزا که خداوند دز مو دده ای رقم فکر
 نکنید؛ بدید که خداوند از مو حفاظت کد و
 امو گروه ره که د بله مو حمله کدد د دست مو
 تسلیم کد. ۲۴ کی دزی باره توره شمو ره گوش
 مونه؟ چون حق کسی که د جنگ موره و حق
 کسی که د پیش اسباب ها میشینه برابر آسته؛
 تقسیم ازوا باید یگ رقم بشه.“ ۲۵ امزو روز

بعد داوود ای ره د اسرائیل یگ قانون و حکم
قرار دد که تا امروز ادامه دَره.

۲۶ وختیکه داوود د صقلگ رسید، او یگ
حصه وُلجه ره بلده ریش سفیدای یهودا، که
دوستای شی بود ری کده گفت: ”اینه، ای
یگ تحفه از وُلجه دشمنای خداوند بلده از شمو
آسته.“ ۲۷ امی تحفه بلده مردم بیت-ئیل بود،
بلده مردم راموت جنوبی، بلده مردم یتیر،
۲۸ بلده مردم عروعر، بلده مردم سفموت،
بلده مردم اشتموع، ۲۹ بلده مردم راخال، بلده
مردم شارای یرحمئیلیا، بلده مردم شارای قینیا،
۳۰ بلده مردم حرما، بلده مردم بور-عاشان، بلده
مردم عتاک، ۳۱ بلده مردم جبرون و بلده تمام
جایای که داوود و نفرای شی دزوا رفت-و-آمد
موکد.

مَرگِ شائول و باچه های شی

۳۱ دَ امزُو غَیتِ فَلَسطِینِیا قَدِ اِسْرائِیلِ
جنگِ کد و مَرَدایِ اِسْرائِیلِ از پِیشِ
فَلَسطِینِیا دُوتا کد و غَدْرِ اِزوا دَ کوهِ جِلبوعِ
کُشته شُدِه اُفتَد. ۲ فَلَسطِینِیا شائول و باچه های
شی ره دُمبال کد و اونا یوناتان، اِیناداب و
مَلکِیشوعِ باچه های شائول ره کُشت. ۳ جنگِ دَ
بَلِه شائول شِدَّتِ گِرِفت و تیراندازا او ره گِردگیره
کد و او دَ وِسیله تیراندازا سخت زخمی شُد.
۴ اوخته شائول دَ سلاح بَردار خُو کُفت: ”شمشیر
خُو ره بَکش و دَ کوره مه چقی کُو تا امی
ناختنه ها اَمده مَره زخم نزنه و مَره ریشخند
نکنه. ” مگم سلاح-بَردار شی او کار ره نکد،
چون کلو ترس خورده بُود. پس شائول شمشیر
خُو ره گِرِفته خود ره دَ بَلِه شی اَندخت. ۵ وختی
سلاح-بَردار شی دید که شائول مُرده، او ام خود
ره دَ بَلِه شمشیر خُو اَندخت و قد ازو قتی مُرد.

۶ دَ امزی رقم شائول و سه باچه شی قد سلاح
 بردار شی و پگ نفرای ازویگجای دَ امزو روز
 مُرد. ۷ وختی اسرائیلی های که دَ دیگه طرفِ
 دَرّه و دَ او طرفِ دریای اُردُن بُود دید که مردای
 اسرائیل دوتا کده و شائول و باچه های شی
 کُشته شُده، اونا شارای خوره ایله کده دوتا کد
 و فلسطینیا آمده دزوا جای-د-جای شُد.

۸ صبای امزو روز وختی فلسطینیا بلده لُج
 کدون کُشته شُدهها آمد، اونا جسدِ شائول و سه
 باچه شی ره که دَ کوهِ جلبوع اُفتده بُود پیدا کد.
 ۹ اوخته اونا سرِ شائول ره بُرید و سلاح شی ره
 از جان شی بُر کده دَ سرزمینِ فلسطینیا دَ هر
 طرف ریی کد تا دَ بُتخانه های خُو و دَ قوم خُو
 خوشخبری بدیه. ۱۰ اونا سلاحِ شی ره دَ بُتخانه
 عشتاروت ایشت و جسدِ شی ره دَ دیوالِ شارِ
 بیت-شان اوزو کد.

۱۱ لیکن وختی باشنده های یابیشِ جلعاد دَ
 باره چیزی که فلسطینیا دَ حقِ شائول کُدد شنید،

۱۲ پگِ مردایِ جِرگتوی ازوا باله شده تمامِ شاو
سَفر کد و جَسَدِ شائول و جَسَدِ های باچه گون
شی ره از دیوالِ بیت-شان گِرِفته پس دَ یابیش
آمد و اونا ره دَ اُونجی سوختند. ۱۳ بعد ازو
استُغونای ازوا ره گِرِفته دَ تَی دِرختِ گَز دَ یابیش
دَ فن کد و بلده هفت روز روزه گِرِفت.